

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Fire Fortællinger efter det Franske.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. G. Schiellerup, 1868

Fysiske størrelse | Physical extent:

201 s.

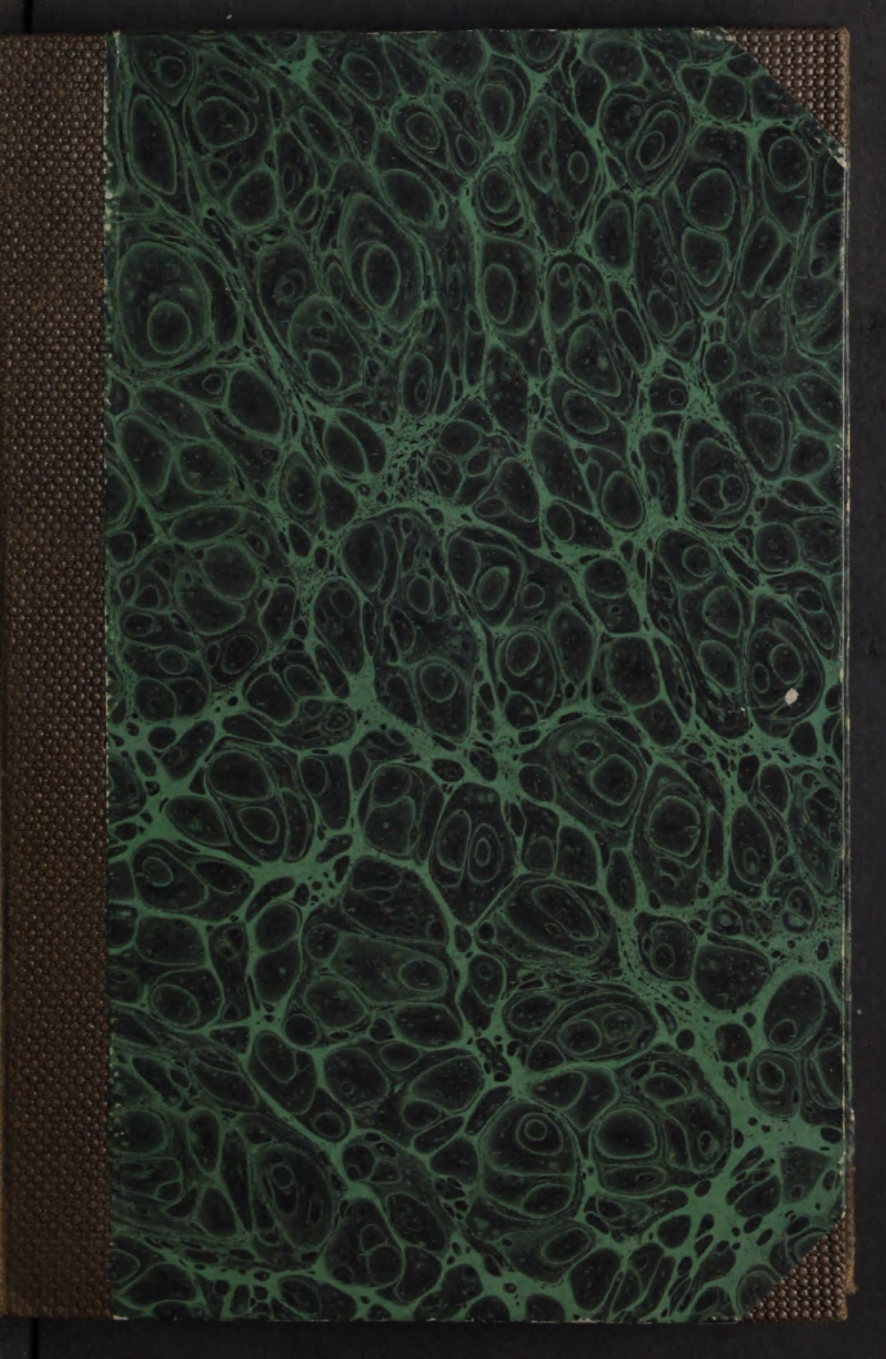
DK

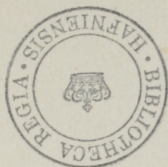
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

+ REX

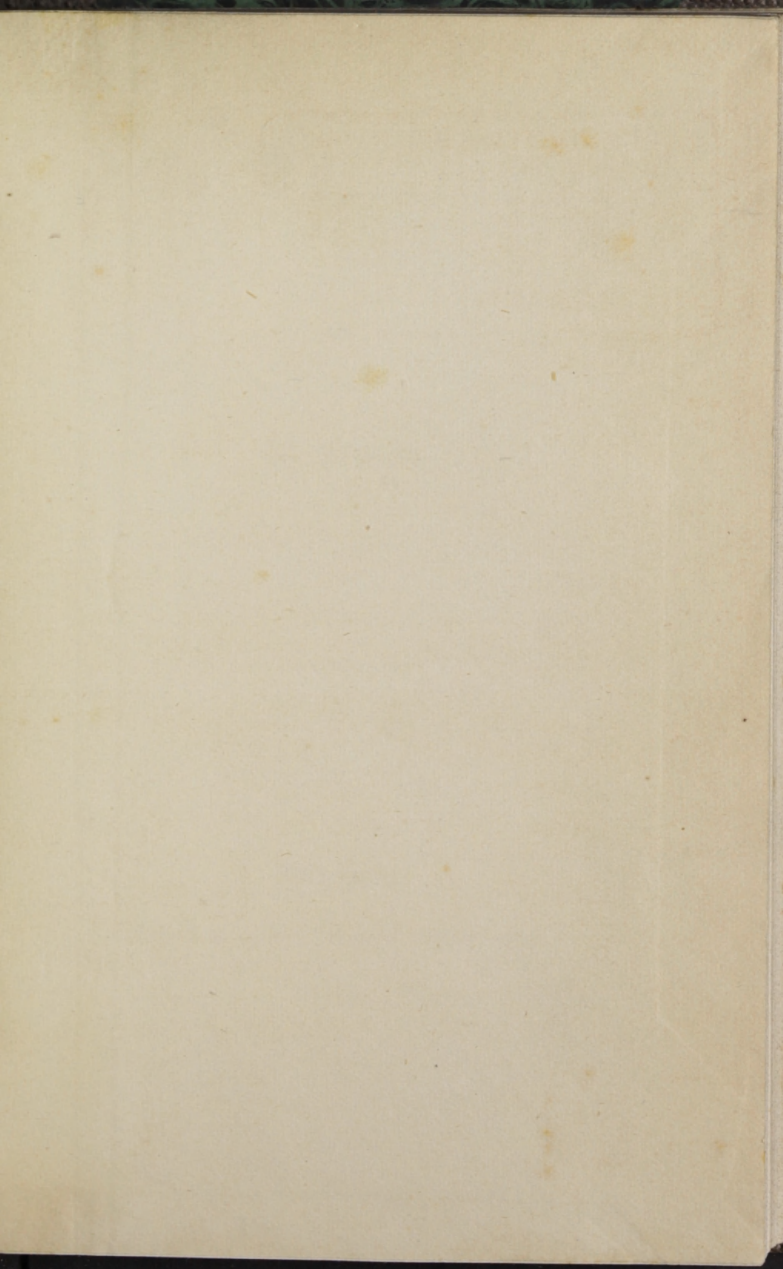
1 1 58 0 8 10347 3

DA 1.-2.S 58 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

58.-210.

Fire Fortællinger

efter

det Franske.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos E. G. Schiellerup.

1868.

	Side.
Det tilfjorede Portrait	1
Cecilie	76
Pierre	120
Hellenernes Sang	150

I.

Det tilflørede Portrait.

I Aaret 1850 flnittede en ung, fransk Kone, som man kunde have antaget for en ung Pige, og som virkelig heller ikke var meget over sexten Aar, ledsage af sin Mand og en Kone af ubestemt Alder, ind i et af de roligste Qvarterer af Mailand i et eensomt beliggende Huus, eller, for at bruge den italienske Benævnelse, i et Palads: Paladset Conti.

Nogle Dage derefter reiste Manden igjen, tilshneladende for længere Tid. Men i Forveien havde han indrettet Huset paa en smuk Fod og fæstet Tjenestefolk iblandt de Indfødte.

Madam de Fougerai, — saaledes kaldte den unge Kone sig, — var klædt i dyb Sorg. Hun tog saaledes ingen Loge i La scala; to eller høiest tre Gange kjørte hun en Tour paa Corso'en ved Aftenstid; men den beshynderlige Opsyrsel af en rig Amerikaner, der allerede den første Aften var bleven dødelig forelsket i hende, tvang hende til at give Afkald paa disse Toure,

og hun levede nu i den fuldkomneste Eensomhed. Ved hendes Fremtræden paa Corso'en havde hendes Ungdom, Skønhed og Blegghed vakt Opmærksomhed. Amerikanerens Forelskelse blev snart Byens nyeste Nyhed; han gjorde i Begyndelsen megen Opsigt dermed, og man ventede hver Dag en voldsom og usædvanlig Begivenhed, værdig en Mand paa to eller tre Millioner, med en heftig Charakter, og som endog i Italien gjaldt for en Særling.

Dette Haab blev imidlertid skuffet; der skete Intet. Man bemærkede nok, at Amerikaneren, Mr. George Webster, pludselig blev meget tilbageholdende, at man ofte knude møde ham om Aftenen i Nærheden af Paladset Conti; at den franske Dame to eller flere Gange havde skiftet Tjenestefolk, og mange andre lignende Ting, hvoraf man i Theatret drog forssjellige Slutninger. Men al denne Sladder ophørte omsider af Mangel paa Stof. Imidlertid fik man snart Oplysning om Grunden til Madame de Fougerei's fuldstændige Indgetogenhed, der ikke var Amerikanerens Paatrængenhed, men en meget simpel og naturlig, som man ikke engang havde drømt om. Fem Maaneder efter sin Ankomst til Mailand bragte den unge Kone nemlig et smukt Barn til Verden, og vilde selv opamme det. Sex Uger efter kom hendes Mand igjen, og de reiste nu tilbage til Frankrig, medtagende ifkun

den Selskabsdame, der havde fulgt dem og levet lige saa affondret som hendes Frue.

Amerikaneren reiste ogsaa, og den fornemme Verden i Mailand glemte snart dem alle, for at bestjæftige sig med andre Begivenheder, det vil sige, med andre Kjerlighedshistorier.

Hr. og Madame de Fougerai tilbragte tre Aar uafbrudt paa et Gods, som de eiede i Tourraine, og først i en af de sidste Maaneder 1854 vendte de tilbage til Paris, hvor de havde kjøbt et lille Hotel i Gaden Banneau. Den Soiré, hvormed de aabnede deres Huus, var en Begivenhed, jeg vil ikke sige i Pariserverdenen, thi jeg har aldrig kunnet forstaae, hvad man betegnede ved dette Navn, men i deres Verden. Hvad der ved deres Tilbagekomst især interesserede, var det Beshunderlige ved deres Egteskab. For det Første var det et Kjerlighedsparti, og allerede dette var mærkværdigt. Men der var Mere. En ung Pige paa femten Aar, af en meget gammel og meget adelig Familie, smuk og rig, havde haft aldeles frit Valg med Hensyn til en Egtemand. Dette Valg var faldet paa en ung Mand af ringe Adel, som Nogle sagde; eller af tvivlsom Adel, som Andre sagde, men aldeles uden Formue. Det var isøbrigt heller ikke det, der var mest interessant. Det Mærkeligste var, at hun havde kunnet ægte ham med sin Families Tilladelse.

Hr. de Rézé, den unge Piges Broder og Opdrager, havde dog Ord for at være en fornuftig og dygtig Mand; man forsikrede endog, at han spillede en betydelig Rolle i den Politik, som dreves blandt den høiere Adel.

Brilluppet havde staaet i Saint = Thomas = d'Aquino; de unge Ægtefolk vare samme Dag afreiste til Italien, saaledes som det var Skik og Brug. Der var altsaa Intet heri, som ikke var ligefremt og naturligt; men efter denne Reise til Italien kom det treaarige Ophold paa et gammelt Slot i Provindsen, uden at de saa eller modtog nogen levende Sjæl; disse ømme Spadseretoure tre lange Somre i eensomme Stove; denne ægteskabelige Tête = à = Tête i tre lange Vintre foran en uhyggelig Kamin; endelig denne kjedsommelige Indgetogenhed — Alt dette gav vore unge Ægtefolk noget storartet Blændende, som satte dem i Klasse med de meest glimrende Kjærlighedshistorier og bragte Nysgjerrigheden paa det Høieste.

Allerede da Mad. de Fougerai otte Dage før Soiréen, Dagen efter deres Tilbagekomst, havde viist sig tilhæst i Boulogneskoven, ledsaget af sin Mand, var denne Nysgjerrighed bleven vakt i stærk Grad og tiltog bestandigt. — Man kan nok tænke sig, hvem der blev indbudt til denne første Soiré.

Mad. de Fougerai straaede i sin Skønhed; hun havde et Ansigt og en Figur som en Dronning, saaledes

sagde man; og dog var der intet Koketterie tilstede, men snarere en Slags Forlegenhed eller Frygtsomhed, som hos en ung Pige. Hendes Paaklædning var simpel: En sort Fløiels Kjole og nogle Perler i Haaret.

Hvor smuk hun end var, henbendtes Opmærksomheden dog endnu mere paa hendes Mand. Tænk Dem ham som en Romanhelt, og at man ikke hver Dag kan see en saadan. Et Par Ord ere tilstrækkelige til at beskrive ham. Han var meget smuk, med Beskedenheden hos en Mand, der veed sig overseet; et mandigt Ansigt, en alvorlig Mine, som undertiden var lidt drømmende, ligefremme Manerer, med en mere naturlig end tillært Elegance. Han gjorde fuldstændig Psyke, uden at synes i mindste Maade at ane sit Held; en Ting, der forsonede selv de vanskeligste Dommere med ham.

Og disse vanskelige Dommere, ja, man kan gjerne kalde dem forubindtagne imod ham, gjetter man nok, vare kun Slægtninge og Venner af Mad. de Fougerei, af hvilke Størstedelen fire Aar i Forveien havde bedømt hendes Ægteskab paa en mindre gunstig Maade. Her-til kom endnu, at Hr. de Rézé, der egentlig stod til Ansvar for Gibtermaalet, for Tiden var paa en Reise i Tyskland, saa at den Bestyttelse, hans Nærværelse kunde hde, maatte undværes. Ikke destomindre var Triumfen fuldstændig. Man bemærkede endog, at den gamle Marquise de Rézé, som var tør og skarp og

tilmed klædt i en sort Floiels Dragt, der syntes at hidrøre fra Merovingernes Tid, henbendte sig til Hr. de Fougerai og kaldte ham „Baron“, en mærkelig Omstændighed, da denne Titel syntes at kunne være alvorlig meent. Det var saa at sige den unge Wgtemands Indvielse.

Omtrent midt paa Aftenen nærmede en aparte klædt Person sig Mad. de Fougerai, og sagde:

„Cousine, maa jeg forestille Dem en Borger fra den nye Verden, som ogsaa har forvildet sine Skridt til Deres forgyldte Værelser.“

Med denne Presentation vendte Mad. de Fougerai sig om for at modtage den anmeldte Person, og befandt sig derved ligeoverfor Mr. George Webster, som fæstede sine straalende Bine paa hende. Mad. de Fougerai bleguede let; men idet hun hurtigt fattede sig, vekslede hun nogle Ord med den Nyankomne, som om hun saae ham for første Gang. Hvad Hr. de Fougerai angik, for hvem Amerikaneren ligeledes blev forestillet, havde han dienssynligt ikke seet ham før, og kjendte ikke engang hans Navn.

Den Person, som havde kaldt Mad. de Fougerai sin Cousine, var en vis Vicomte Gerard de Saint-Igeft, som for Næmheds Skyld lod sig kalde Hr. Gerard; hans Titel af Vicomte og hans Navn de Saint-Igeft vare ham forhadte. Det var fra hans Side ikke nogen republikansk Idee, men en ligefrem

literair Mani. Hr Gerard var Maler, Skribent og Musiker, men kun som Amateur. Han gjorde i Almindelighed alt det, der ikke vedkom hans Stand. Paa denne Tid begyndte man at tale philosophisk. Han var bestandigt Mand for at udpynte sig efter Modens sidste Paragtigheder. Skjøndt han havde mindst tyve tusinde Frances i Renter, havde han i Bøhmen handlet med gamle Bøger; senere blev han Landmand, trods sine tyve tusinde Frances, og skjøndt han var en smuk og fin Cavaleer. Han havde været saa heldig at opdage i en Forstad en Slags straatakt Hytte, som nu ret blev ham af Vigtighed. Der var deri et Bærelse, møbleret paa en landlig Maade; Murene vare hvide og af Ralk, samt prydede med Billeder af den evige Jøde, Bjælker i Loftet og violette Sengegardiner. Paa hans Bord fandtes storblomstret Fajance, ved Siden deraf Glasbægere med Tinlaag, Salt i en Kasse og Viin i Krukker. Det var naturligt, og med disse Ord havde han sagt Alt. Jeg behøver neppe at sige, at den høiere Stil, brugt af ham, saaledes som ved Amerikanerens Presentation, var dybt ironisk i en Philosophs Mund. Han pleiede at sige om sin Paraph: Denne silkebløde Ting er det, som beskytter de svage Dødelige mod de guddommelige Straaler. Hvad hans Dragt angaaer, da var det lykkedes ham, i Forbindelse med at bevare den almindelige Klædebragt, at give den hvad han kaldte et ukunstlet Sving, og man antog i

Almindelighed, at han havde byttet Pinned med sin Bæstertone.

Soiréen var morsom. Man fik fortrinlig Musik. Der var vel en ung Componist, som spillede et temmelig langt Nummer paa Claveret, og som kun høstede lidet Bifald; men saasnart dette var forbi, sang Gerard, hvem Alt syntes tilladt, uden Accompagnement en Bøndesang, som gjorde umaadelig Lykke. Han tog deraf Anledning til at erklære, at i hans Dine vare Rossini, Meyerbeer, Verdi og Flere kun dngtige Sangere; og da der fandtes nogle Musikere, Kunstnere og Stribenter af Dngtighed, Størstedelen af hans Venner, blev der pludselig en Kamp om Kunsten.

„Birkeligheden“, sagde Gerard, „er den nye Kunst. Raphael er ogsaa falsk som en gammel Honningkagemand, og Michel Angelo er en Nar.“ Som om man ikke syntes at finde denne Demonstration tilstrækkelig, vedblev han endnu høiere: „De ønske maaskee, at jeg skal male Dem Erkeengelen Michael nedhuggende Dragen? Det er en net lille Historie! Hvad er den hellige Michael? Kjender jeg denne Fyr? Har jeg nogensinde seet ham? — Jeg maler kun det, jeg seer! Nuvel! Vil De see en Mand, som støder Noget i en Morter, saa har jeg seet en saadan paa Hjørpet af Gaden des Lombards. Man siger altid, at vi søge det Etnygge! Men vi søge aldrig Noget; vi gjengive, hvad vi have seet. Agamemnon og hans ærbørdige Familie kunde

være meget underholdende for de Herrer Videnskabsmænd, som levede paa den Tid! — Men hvad have de at gjøre med de Folk, som jeg seer, hvis Sæder jeg studerer, af hvad Slags eller Art de ere, som jeg endelig kan fremstille i Livet? Der er nu Hr. Frappart, min Nabo, Officeer i Nationalgarden, som bærer Briller og sværter sine Battenbarter, og hans Kone, som snorer sig for stærkt, og Frøken Abele, deres Datter, som har lange, magre Arme og en Masse Fregner!“ — Dette Udbrud lønnedes med en lydelig latter.

„Men den hollandske Skole er dog naturlig.“

„Seet i Forstørrelsesglas“, tilføiede en Anden.

„Hollænderne!“ udbrød Gerard, „det er Maneer! Det er Bistemalere!“

„Og Idealet?“

„Og det Skønne?“

„Overeenskomst! Overeenskomst! Honningfager!“

Hr. de Fougerei tog pludselig Ordet:

„Har De bemærket,“ sagde han, „at et Fæ ikke kan male en klog Mand; han vil give ham et dumt Ansigt. — En intelligent Mand derimod finder selv Idealet, idet han maler de sjælløse Gjenstande. Deraf seer man, at Idealet er i Kunstnerens Sjæl og ikke i den fremstillede Gjenstand. Det er ligegyldigt, om han maler en Kostald eller en Bradamante, det Indre af et Træskoværksted eller Veronas uhyre Bygninger. En ten opfatter han det eller ei, det er Sagen. Det er

som Narren! Idealet er ikke Kunstens Nar!" . . . Og gaaende ud fra dette Princip forsvarede Hr. de Fougerai sin Sag med Varme, med Dristighed, i saa Ord imidlertid, men som røbede en dyb Tænker og en dyb kunstnerisk Følelse.

Under denne Samtale, som snart var forstjellig fra det øvrige Selskabs, havde Mr. Webster trukket sig tilbage til et Værelse, hvor der spillede, og tabte sine Penge med engelsk eller amerikansk Koldblodighed.

Lidt efter lidt forlod Selskabet Huset, og en Time efter vare kun to eller tre nære Slægtninge endnu tilbage, og disse toge nu ogsaa bort, vekslede nogle smigrende Bemærkninger.

„Hvilket elstværdigt Par!"

„Amélie var deilig i aften!"

„Hun straaede af Lykke!"

„Og han — han er mageløs! hvilken Aand, hvilken Takt, hvilken Holdning!"

„Deres Huus vil blive meget muntert!"

„De har nok godt tredive tusinde Francs i Rente, ikke sandt?"

„Aa! Mere — jeg veed fra Hr. Lefebvre, at Hr. de Rézé har gjort meget Betydeligt for dem!"

„Min Tro, jeg begynder at mene, at hun ikke har baaret sig saa galt ad!"

„Ja, jeg har bestandig troet, at det var en Døsmer, hun havde faaet!"

„Og at han vilde træde flodset frem i Verden!“

„Nu troer jeg paa et lykkeligt Egtteskab!“ sagde en ung Enke, Amelies Cousine, Madame de Giorgi; „nu er man istand til i sex Maaneder ikke at kunne gjøre et fornuftigt Partie.“

*

*

*

Imidlertid var Mad. de Fougerai, efter Afskeden med de sidste Gjester, bleven siddende tankesuld paa en Sofa, tæt ved Kaminen i Salen, tilshneladende med Opmærksomhed betragtende den ildrøde Hvælving i den, da hendes Mand kom ind. Hun gjorde en Bevægelse som for at gaae.

„Bliv, Amelie! blot et Dieblif!“ sagde han blidt.

„Jeg har Noget at sige Dem.“

„Nig?“ sagde den unge Kone forundret.

„Ja! jeg maa . . . det er . . . mine Kræfter ere forbi,“ vedblev han med en saa svag Stemme, at det syntes, som om han talte med sig selv.

„Ruvet, jeg hører Dem!“ og hun satte sig med en urolig Mine.

„Amelie, De har nu kunnet bedømme mig i tre Aar og burdere mine Følelser og den Agtelse, De indgyder mig. De veed, at jeg har baaret disse tre Aars Gensomhed med Taalmodighed! Det er Dem selv, der har villet, at vi skulle vise os i Verden, og først har talt om at vende tilbage til Paris. Vel sandt, Henri's svage Helbred gjorde os det til en Pligt at raadspørge

de dueligste Læger, og med Guds Hjælp beholde vi ham! Men jeg kommer tilbage til vor gjensidige Stilling ligeoverfor hinanden — hvorledes er vel den?"

„Som den kan være, antager jeg.“

„Nei, det antager De ikke!“

„Hvorledes?“

„Denne kolde Forbindelse, denne Adskillelse af Hjerterne, denne Stumhed selv i Tanken! Men det kan ikke blive saaledes ved! Vi have nu levet saa længe sammen, at det kan afgjøres, om vi skulle være Venner eller Fiender; men kun ikke denne Ligegehlidighed; lad den ikke vedblive!“

„Jeg er adspredt, det er sandt, og mit Sind er maaske temmelig stridigt; men jeg troede ikke, at De tvivlede om mit Benskab.“

„Og troer De, at det er mig nok!“ udbød Hr. de Fougerai opbrusende, „at jeg er føleløs, at jeg har et Hjerter af Sten! Begriber De da ikke, at det er Kjærlighed, den dybeste Kjærlighed, jeg nærer for Dem! De har Intet seet, Intet gjetet i de tre Pinselens Aar! Har De ikke anet, at De ved Deres Side havde en Mand, som kun levede for een Tanke, en altfortærende Tanke, og at denne Mand i Et og Alt var Deres Egetemand! Men nei, Amelie, det var ikke saaledes, jeg vilde have talt! jeg bønfaller Dem paa mine Knæ om at have Medlidenshed med mig; jeg forlanger Intet af Dem, ikke engang et Ord! Intet uden i Stilhed

at lide og elske! Intet, uden at De ikke vil berøbe mig Haabet om engang, om ogsaa i en fjern Fremtid, at vinde Deres Kjærlighed! Tilstaa mig den Lykke!"

"I Sandhed, min Herre, jeg beder Dem standse med slige Scener. Jeg indseer, at De ikke i mindste Maade forstaaer vor Stilling i Verden."

"Men tal dog, tal! Forklar Dem tydeligt, idetmindste een Gang!"

"De glemmer Fortiden, og har Uret! Men jeg glemmer den ikke."

"Stolthed, Stolthed!"

"Hvad forlanger De af mig? Har jeg lovet Dem Noget, og har jeg havt Noget at love Dem? Og hvad bort Egteskab angaaer, som De paaberaaber Dem, hvad var da Deres Hensigt?"

"Amelie!"

"Har De opnaaet den?"

"Stands! Ikke et Ord mere!" afbrød Hr. de Fougerai hende, idet han blev ligbleg. "Hun har kunnet sige dette til mig," vedblev han for sig selv, idet han heftigt gik frem og tilbage. "O min Gud, min Gud!" og han skjulte Ansigtet i Hænderne, idet han ilede ud som en Rasende.

Mad. de Fougerai sank udmattet tilbage paa Sofaen, nær ved at besvime; hun fattede sig dog og rakte Haanden ud mod en Klokkestreng, for at ringe; ved denne Bevægelse faldt hendes Dine i et Speil, og

hun vendte sig forstrækket om, da hun syntes at see en Skygge i Enden af Salen. — Mr. Webster stod ligeoverfor hende.

* * *

„De her, min Herre!“ sagde Mad. de Fougerei med et strengt Ansigt.

„Ja, Frue, det er mig,“ sagde Mr. Webster, idet han satte sig med en affecteret, men bestemt Mine.

„Tillader De, jeg ringer!“

„O, jeg beder,“ afbrød han hende, „betænk, om jeg er en Mand, man kan kaste paa Døren.“

„I Sandhed, min Herre, jeg forstaaer Dem ikke,“ sagde den unge Kone smilende. „De er uden Tvivl falden isøvn i en Lænestol. . . . Jeg vil nødtig troe noget Værre. Men jeg kan ikke lade Dem tilbringe Natten her, og jeg skal ringe for at lade Dem lyse ned.“

„Jeg tvivlede ikke om, at der var en Hemmelighed mellem Dem og Deres Mand,“ sagde Mr. Webster, betragtede hende stift, og uden at svare paa hendes Tiltale.

„Min Herre!“

„Hvilken, veed jeg endnu ikke, men jeg skal nok faae det at vide.“

„Eaa bliver jeg nødt til at trække mig tilbage.“

„Ikke førend De har hørt mig. Jeg skal fatte mig meget kort. Jeg er en bestemt Mand. Da jeg

var atten Aar, eiede jeg ikke en Dollar; jeg arbejdede i en Fabrik. Nu er jeg fyrrethve Aar og eier tre Millioner. Heraf kan De slutte Dem til min Character.“

„Uagtet det Forlegne og maaskee Farlige i sin Stil-
ling, viste Mad. de Fougerei dog et svagt Smil.

„For tre Aar siden saae jeg Dem i Mailand. De undgik mig; jeg veed ikke hvorfor. Jeg skrev til Dem; jeg vilde besøge Dem; jeg havde bundet Deres Tjenestefolk ved Bestikkelser. Jeg er rundhaandet, det ligger i min Natur; — men jeg begik en Dumbhed, en Raahed, og jeg beder Dem tilgive mig.“

„Jeg havde glemt det.“

„Ja, det var for tidligt, altfor tidligt; kun ser Maaneder efter Bryllupet.“

„Men, min Herre, De fornærmer mig i mit eget Huus,“ udbrød Mad. de Fougerei, og gjorde et Skridt for at gaae bort.

„Elsker De Deres Mand, eller elsker De ham ikke?“ Disse Ord standsede den unge Kone.

„De elsker ham ikke“, vedblev Mr. Webster. „Jeg antager, at det er tre Aar siden De elskede ham. Hvad har jeg sagt? Intet! Læg ikke for megen Vægt paa Formen. Jeg er ingen engelsk Lord; jeg er en bestemt Mand, en fri Borger. Friheden er just min Styrke. I tre Aar havde jeg glemt Dem; De seer, jeg vil ikke sige Dem Artigheder. Men en af disse Dage har jeg

gjenseet Dem i Boulogneskoven, og det vakte min Erindring paany. Det var mig en let Sag at blive forestillet her; jeg ønskede en Forklaring; jeg stolede en Smule paa Hændelsen, og den har tjent mig, som den bør tjene Folk med tre Millioner. Det er klart og tydeligt. Jeg er en bestemt Mand."

"Men, min Herre, min Mand kan hvert Dieblif"

"Han spadserer ovenpaa, kan De høre? . . . Forøvrigt skal jeg forklare mig med to Ord. Jeg taler kun lidt, men godt og klart. Lad os da tale fornuftigt. — Jeg har lyttet efter Alt, hvad De har sagt. En Anden vilde gjøre det Samme, men maaskee ikke tilstaae det; jeg gjør det derimod, thi jeg er ærlig. De er altsaa uenig med Deres Mand! Maaskee fordi De elsker en Anden?"

"Det er lumpent!" udbrød Mad. de Fougerai.

"Det bethyder vel Nei? — Saa meget desto bedre. Nuvel, hvorfor vil De saa ikke elske mig?"

Med et Blik paa Mad. de Fougerai vedblev han:

"De hader mig, vel! Jeg elsker Dem! De forstyrrer min Sindssro, og ved at angribe Dem forsværer jeg mig selv. Det er logisk, ikke sandt? — De kan ikke tillade mig at bringe Forstyrrelse i Deres Egteskab, thi den er der allerede; det Lidet, jeg veed, er mig nok. De ønsker at gaae? Jeg kan see det i Deres Dine; nu vel, min kjære Frue, jeg skal skaffe mig at

vide, hvad jeg endnu ikke veed, men ikke for at misbruge det eller forstrække Dem; saa slet maa De ikke troe om mig. Jeg er Gentleman. Men jeg ønsker at blive modtaget en Smule venligt og at faae Tid til at gjøre mig elsket. Ikke sandt! Jeg er meget rimelig?"

Da Mad. de Fougerei Intet svarede, vedblev han efter en kort Pause:

„De seer, min smukke Dame, at jeg har en Hensigt. Hvad Andre kalde Umuligt, er efter min Mening kun noget dhrt. Jeg er rig, jeg er ødsel, — jeg skal opdage Deres Hemmelighed! Ikke sandt — det er Bestemthed?"

Bestandigt den samme Taushed fra Mad. de Fougerais Side.

„Medmindre da," fortsatte Mr. Webster med en øm Mine, „medmindre De foretrækker selv engang at sige mig den. — Det vilde være en stor Lykke for mig, og tillige en Besparelse" vedblev han, næsten ufrivilligt.

„Det er nok, min Herre, nu fatter jeg, at De er gal."

„Naa, skal det da være Krig?"

„Gjør hvad De behager, min Herre; men befri mig for Deres Nærvarelse." — Hun ringede heftigt.

„De har Uret; jeg er god, men . . ."

„André! Følg den Herre ud!"

„Fru Baronesse, jeg har den Ære at anbefale mig.“ Mad. de Fougerai hilsende svagt og forlod Salen.

*

*

*

Den næste Morgen, eller rettere sagt samme Morgen, da det knapt endnu var lyst, forlod den unge Kone Hotellet og lod sig i en Hrebvogn kjøre til Saint-Louis.

— „Er Mad. de Verme hjemme?“ spurgte hun Portneren. — „Ja, vær saa god, Frue!“

Denne Mad. de Verme var den Selskabsdame, som havde ledsaget hende til Italien, i lang Tid havde været knyttet til Familien og saa at sige havde seet hende komme til Verden. — Da Mad. de Fougerai skiltes fra hende, havde hun sikket hende en anstændig Stilling.

Vel ved Magt, levende i blødagtig Gensomhed, blev den gode Dame overrasket ved et saa tidligt Besøg, kastede hurtigt en Morgentjole over sig og kom urolig ind, sættende sine Fingerringe paa.

„Hvad er der paa færde, mit Barn, at jeg seer Dem saa tidligt?“

„Jeg trænger til Dem, min Kjære. Det Punkt vi have frøgtet, er det nu kommet til.“

„Hvorledes! Det har han vobet?“

„Jafte efter Selskabet! Vi have haft en frøgtelig Scene.“ Og hun fortalte Ord til andet Samtalen fra den foregaaende Aften.

„Du milde Gud!“ udbrød Mad. de Verme, idet

hun dog vedblev at see sig i Speilet og syntes, at hun havde en nydelig Teint. „Jeg har bestandig sagt, at det vilde komme; jeg har altid dømt ilde om ham; det er et Uhyre! Og dersom De vidste, hvad jeg hyderligere har at føre paa hans Regning...”

„Hvad er det?”

„Min kjære Lille, han er en Spiller, en udsvævende Person og har alle Feil. Medens vi vare i Mailand, hvorledes levede han da i Rom? Mit Barn! han levede det vederstyggeeligste Liv; sammen med Kunstnere; hver ottende Dag en ny Kjærligheds-historie.”

„Hvem har sagt Dem det?”

„Jeg fik det at vide igaar; det er ikke længere siden. Jeg hørte det af Proprietairens Søn, som er ansat ved Operaen.”

„Ja, det er rimeligt; der er intet Overraskende deri, og vi vide sikkert endnu ikke Alt. Jeg erindrer mig nu Omstændigheder ved vort Ophold paa Landet. Jeg havde aldrig lagt meget Mærke dertil; jeg bestjæftigede mig ikke med ham. Men det er ganske vist, at næsten hver Dag gik han ud om Morgenens tidligt og kom først hjem seent paa Natten. I Jagttiden havde han et Paaskud dertil; thi Andet var det ikke, da han aldrig bragte nogen Fangst hjem med sig.”

„Hvad sagde jeg? det er en vederstyggeelig Mand!

Han vil kun have fat i Deres Formue og vil ødelægge Dem, hvis De ikke sætter en Stopper derfor."

"Aa, jeg har en Idee. Men siig mig, veed De, at Mr. Webster er i Paris?"

"Har De seet ham?"

"Ja, igaar, hos mig selv; han blev forestillet af den tøssede Gérard."

"Det er noget hastigt," sagde Mad. de Lorme meget roligt, idet hun dreiede sine Fommelfingre rundt; hos hende et Tegn paa den stærkeste Bevægelse. — I dette Dieblift bragte Pigen to Kopper Kaffe; thi selv midt i de største Ulykker glemte Mad. de Lorme ikke det Mindste.

"Tag en Kop, kjære Amelie, det vil styrke Dem. Jeg haaber da, at han har glemt sin Forelskelse."

"Jeg veed ikke," sagde Mad. de Fougerai, som i Diebliffet ikke fandt sig besejret til at udstrække sin Fortrolighed videre — maaskee for at erholde et mere frit Svar paa et Spørgsmaal, hun vilde gjøre.

"Blot han ikke igjen begynder at overhænge Dem med sine Breve."

"Aa, det har vel ingen Rød. — Men — om Breve —" vedblev hun i en skjædesløs Tone, "jeg har aldrig tænkt paa at spørge Dem om . . ."

"Om hvad?"

"De er da ganske vis paa, at Papirerne bleve brændte for fire Aar siden?"

„Madame! Mit Barn! Jeg — ja uden Tvivl,“
 svarede Mad. de Verme forvirret.

Hendes Forvirring var saa stor, at hun vedblev
 paany at komme Sukker i Kaffen.

„De har selv seet dem brænde?“

„Ja, — det vil sige, ikke ligefrem seet det,
 men“

„De har dog sagt mig det.“

„Hør dog, min Kjæledægge, — i det Dieblit
 vilde jeg ikke forurolige Dem.“

„Allsaa eksistere disse Papiirer?“

„Det troer jeg ikke. Nei, bestemt ikke; de ere
 tilintetgjorte.“

„Men De veed intet Bestemt om den Ting. For-
 resten taler jeg nu derom, jeg veed ikke hvorfor“

„Ja, jeg heller ikke! Lad Dem ikke forurolige af
 de tøssede Papiirer. Det er nok med Deres Mand; i
 Deres Sted, mit Barn, (det er forbausende, hvor lidet
 det Sukker søder), i Deres Sted vilde jeg ikke blive
 fire og tyve Timer under Tag sammen med ham.“

„Troer De da, at det er min Hensigt? Jeg har
 forresten villet raadspørge Dem i denne Sag. Troer
 De, at femten tusinde Francs i Rente er nok til Henri
 og mig?“

„Upaatviseeligt, men“

„Jeg eier fyrrethve tusinde; jeg vil beholde de
 femten og overlader ham Resten.“

„Hvorledes?“

Paa den Betingelse, at han samthtfer i nogle Forslag. — Han kan for Exempel ansættes ved et Gesandtskab; jeg forbliver her for Henri's Skuld, og Ekinnet er frelst.“

„Men, mit Barn, det er just det, han forlanger.“

„Jeg veed det nok, og har fuldkomment gjort Regning paa hans Pengebegjerlighed.“

„Men det er et Mord, en Affshelighed! Man bør sagsøge ham.“

„Aldrig! De veed godt, at min Broder hellere vilde dræbe mig, end taale denne Skam. De kjender ham nok.“ — Der opstod et Diebligs pinlig Tausched, i hvilket Mad. de Lerne atter dreiede sine Tommelfingre.

„Nuvel! Jeg har besluttet mig dertil,“ sagde Mad. de Fougerai i en Tone, som ikke taalte nogen Modsigelse, især ikke af en Dame, der elskede Freden saa høit, som hendes aldrende Veninde. „Kom iasten og hør Resultatet af vor Sammentkomst.“

„Han tager Dem paa Ordet, vær kun rolig.“

„Iasten altsaa!“

Hun tog Affked med Madame de Lerne, som efter hendes Bortgang udstødte to eller tre dybe Suk, og derpaa med en blid Følelse af Velbære lagde sig paa en Sofa.

Omtrent Klokken Elleve var Mad. de Fougerai hjemme igjen. „Estelle!“ sagde hun til sin Kammerpige, „bed Herr Baronen at komme til mig.“

„Hvorledes, Fruen veed altsaa ikke . . .“

„Hvilket?“

„At Herr Baronen er taget bort.“

„Taget bort? Naa — Naar han kommer tilbage, bed ham da at see ind til mig.“

„Men han er reist bort!“

„Reist?“

„Ja, Frue!“

„Du drømmer!“

„Nei, Frue. Han syntes at have faaet en Efterretning meget pludseligt, siden han ikke har underrettet Fruen derom.“

„Hvad skal alt dette bethde? Hvad er der foregaaet?“

„Min Gud! Fruen var just gaaet ud, da Herren ringede paa Philip og befalede ham at være behjelpelig med at pakke en Kuffert.“

„Pakke en Kuffert?“

„Ja; men han tog meget faa Ting med sig; det lod til at han kun vilde blive en kort Tid borte. Imidlertid sagde Philip, at Herr Baronen var meget bevæget og ikke havde været iseng inat.“

„Naa! Og da denne Kuffert var pakket?“

„Saa lod Herr Baronen den bære ned tilligemed de Mapper og Uffer, der stode paa Loftskammeret, og Philip hentede derpaa en Hrebvogn.“

„Og saa!“

„Saa gik jeg ind i den Lilles Bærelse, for at see om han var vaagen, da Baronen kom ganske tæt forbi mig; — men jeg troer ikke, han saa mig endda, — og han traadte hen til Sengen. Den Lille sov, og Baronen kysede ham paa Panden, uden at vække ham. Jeg troer han græd, Frue, og da kom jeg ogsaa til at græde.“ Den gode Pige græd atter ved at tale om det.

„Du maa have drømt det; for en Gravbærelse paa et Par Dage kan dette ikke være muligt. Herr Baronen er ikke naragtig.“

„Nei bevares, Frue; men jeg saa dog . . .“

„Nuvel,“ sagde Mad. de Fougerai utaalmobig, „spurgte han ikke efter mig?“

„Nei, Frue; jeg troede, Herr Baronen vidste, hvor Fruen var, og at han gik hen til Dem.“

„Og veed Du, hvor han fjørte hen?“

„Ja, Frue; jeg troer nok, ad Veien til Orleans; men det veed André.“

„Har han da ikke fulgt sin Herre?“

„Nei, Frue; han er her.“

„Lad ham komme.“

Men i samme Dieblis traadte André ind og meldte Herr Lefebre.

„Herr Lefebre! Na! Han veed Besked,“ tænkte den unge Kone, og hun sagde: „Lad ham komme ind.“

Denne Herr Lefebre var Familien Rézé's Forretningsfører eller snarere — thi det er ikke det Samme — dens Fortrolige.

„Har De seet Herr de Fougerai imorges?“ sagde hun, saasnart han var kommen ind.

„Nei, Fru Baronesse; jeg er just kommen for at raadsørge ham i Anledning af Godset La Monnerie.“

„Han har ikke været hos Dem?“

„Nei, Frue!“

„Det er beshynderligt. Han er pludselig reist bort, og jeg troede, han havde været hos Dem for at hæve Penge.“

„Jeg bringer netop nogle med mig“

„Men maaskee havde han tilstrækkeligt.“

„Na, han kan ikke have Meget for Diebliffet, i det Høieste to eller tre tusinde Francs.“

„Det er jo ogsaa nok foreløbigt. Jeg er saa overrasket — De tillader . . .“

Og hun ringede paa Kammertjeneren, som strax kom.

„Hvad Besked har Herr Baronen sagt Dig til mig?“

„Ingen, Frue!“

„Ingen?“

„Nei; men der ligger et Brev paa Fruens Skrivebord.“

Mad. de Fougerei loe. „De ere forbausede!“ sagde hun, talende om Tjenestefolkene; „jeg beder Dem blive, Herr Lefebvre; dette Brev kan ikke indeholde noget Vigtigt.“

„Jeg vil komme igjen imorgen,“ svarede denne, idet han bedre end den unge Frue følte, at der forestod en Katastrophe.

Mad. de Fougerei gik ind i sit Soveværelse og fandt virkelig en Billet, der var lagt paa et iinesfaldende Sted paa hendes Rosentres Skrivebord. -- Hun aabnede den og lste:

„Madam!“

„Efter hvad der foresaldt iastes tager jeg det eneste Partie, jeg kan; jeg fjerner mig.

„Jeg haaber at kunne skabe mig Hjlpesilder der, hvor jeg tager hen. De bryder Dem sagtens ikke om at vide, hverken hvilke de ere, eller om de lykkes; hvad der mere vil interessere Dem er, at jeg ikke oftere skal besvære Dem med min Nærværelse. — Jeg tager meget faa Ting med mig, kun det, jeg ikke kan stille mig ved; hvad Penge angaaer, da var jeg iastes saa heldig at vinde en Sum, som er tilstrækkelig, og som jeg mener at kunne betragte som min Eiendom, hvilket

fritager mig for et Laan af Dem, der, som De nok fatter, vilde være mig pinligt.

„Jeg har endnu tilbage at aflægge Regnskab over Forvaltningen af Deres Formue i de forløbne fire Aar. Heldigviis ere mine Optegnelser i Orden; jeg har gennemseet dem inat, og i den venstre Skuffe i min Kufft vil De finde et Slags Generalregnskab, i en uforseglet Convolut med Herr Lefebvres Adresse. Dette Regnskab troer jeg vil være tilfredsstillende; De vil maaskee sende den efter Adressen og udbede Dem en Afskrift, som jeg ikke har haft Tid til at udfærdige.

„De kan i den første Tid sige, at jeg er i Touraine. Jeg troer nok, at Godset la Monnerie vil skaffe Dem en Proces, som De rimeligviis vinder; men da det er en meget betydelig Sag, og endeel af Deres Formue er afhængig af Udfaldet, kan det nok begrunde min Fraværelse. Dette er tilstrækkelig til at undgaae Skandale; Lidt efter Lidt vænner man sig til min Fraværelse, og De kan let finde paa et Paaskud til at forlænge den. De har været grusom imod mig, Madam, og De maa indrømme, at har jeg forseet mig, da er jeg bleven frygtelig straffet. Forøvrigt har jeg kun de saa Ord at tilføie: De kan hade mig, bringe mig til Fortvivlelse, lade mig lide Døden tusinde Gange; men De skal ikke foragte mig.

„Farvel da, Madam, det vil være Dem let at glemme; hvad mig angaaer, da vil jeg prøve derpaa.“

Victor de Fougerei.

Amelie sad en Stund taktfuld; derpaa sagde hun: „Dette Brev forbauser mig i højeste Grad.“

Den følgende Nat, henimod Klokken Fiet, dreiede en ung Mand, med Kasket og Kabai, om Hjørnet af Gaden Chanaleilles, næsten ligesom Amelies Bolig, hvor alle Vinduer vare mørke. Ingen vilde vistnok have antaget ham for Herr de Fougerei; og dog var det ham.

Han gik heftigt frem og tilbage.

„Hun sover, hun sover roligt! Udentvivl ikke en Smule Anger; ikke en Grindring; ikke en eneste Tanke, som forsthyrer hendes Søvn. Hun finder vel endog sin Stilling bedre og aander lettere. Hun er nu ene og Herre over sine Handlinger; min Nærværelse har været hende besværlig, ligesom en Fremmeds, som man er nødt til at taale om sig. Hvem veed? Mit Blik var hende maaskee en Bebreidelse; — nei, dertil er hun for stolt; men en Plage. — Ah!“ vedblev han efter et Dieblis Eftertanke, lad os gaae Tingen grundigt igjennem. Er jeg rimelig, eller er jeg gal? Hvad vilde hine dygtige Mænd, som foregive at kunne bevinge en Kvinde, tænke ved at see mig her paa Gaden, frøysende og skjælvende som en Pandstryger, uden

baade det Ene og det Andet! Er jeg da kun en Nar? En af disse Ulykkelige, der ere komne til Verden alene for at blive spottede, puffede, traadte under Fødder af Andre?"

Han standsede pludselig foran Hotellet.

"Hvis jeg vilde, kunde jeg i dette Dieblit, klædt som jeg er, træde ind og befale som Herre! Dette Liv, som jeg opgiver; denne Lurus, der saa længe var mit Maal, alt dette vilde jeg gjenfinde. Jeg havde da kun haft en hæslig Drøm, og imorgen . . . Imorgen Amelies Blik! Nei, jeg vil ikke gjøre det; jeg vil ikke; Hjertet bør ikke raade; hvilken Elendighed! Og jeg lever endnu! — Jeg er ene, er ung! Jeg føler en brændende Smerte i Hjertet; om det kunde skee, min Gud, hvis min Hensigt maatte lykkes! hvis jeg ikke bedrager mig frygteligt; hvis denne Triumfs Dag engang kunde naaes! Hvilken Lykke! Hvilken Gavn! Og — hvem veed!"

Her gjorde en Politieronde Ende paa Herr de Fougerais Monolog, og tvang ham til at søge Natte-logis; thi i denne overordentlig civiliserede Tid maa endog Kjærligheden og Daarskaben holde sig indenfor visse Grændser og sove roligt sine syv eller otte Timer, eller idetmindste lade saaledes.

Fire Maaneder vare forløbne siden Herr de Fougerei reiste. Tilskyndende var der ingen Forandring

foregaaet i Amelies Omgivelser; hendes Mand foregaves stadig at være i Tourraine. Kun var Madam de Verme paany bleven hendes Selskabsdame. Lidet klart-seende, overspændt, men taus som en Borgfigur, besad denne Dame dog nogle Egenskaber, hvorved hun passede til denne Stilling. Hele Sagen, hvorved der efter hendes Mening aldrig kunde tabes Noget, var ganske ligefrem, og bestod kun i at Herr de Fougerai havde viist sin Kone en stor Tjeneste ved at fjerne sig, og hun havde reent glemt hans Tilbærelse. En Aften ved Fastelavnstid, omtrent Klotten Otte, da disse Damer kom hjem fra det lille Kapel Saint-Balère, lod Madam de Verme sig i halv bekvimet Tilstand falde om i en Lænestol i Salen.

„Hvad er der paafærde?“ udbrød Kammerpigen, som ilede hende tilhjælp.

„Intet!“ svarede Mad. de Fougerai

„Vi have været lige ved at blive myrdede,“ udbrød Madam de Verme, idet hun tillavede sig noget Snyltetoi.

„Hvilken Maragtighed! En fattig, gammel Mand, som nærmede sig os, for at bede om en Almisse.“

„Med en Kniv i Haanden!“

„En Kniv?“

„Ja, en Pistol! Jeg veed ikke selv, hvad det var. Men det var Noget, der skinnede.“

„Nei! Et Gevær med Bajonet!“

„De leer, Amelie, det er der ingen Grund til. Det er et Vidunder, at vi endnu leve. Jeg veed nok, hvad jeg troer.“

„Og hvad er det?“

„Hvad kan det nytte at tale derom? De er for uforsigtig; og naar jeg siger Dem, at man vil myrde os!“

„Min Gud! Hvem da?“

„De veed det lige saa godt som jeg!“

„Herr de Fougerai, ikke sandt?“

Det var første Gang i de fire Maanedes, at Amelie i sit fortroligere Liv talte om sin Mand. To eller tre Gange havde Madame de Verme, hvis Rhsgjerrighed kun var tilfredsstillet som evig Tørst, søgt at trøste hende med nogle Fortolkninger, ligesom en tørstig Reisende, der thgger paa Rødder eller Druer paa sin Vandring; men Mad. de Fougerai havde bestandigt paabudt hende Tavshed.

„Det er Overspændthed!“ sagde hun. „Visselig tager jeg ellers ikke Herr de Fougerai i Forsvar, men han er dog ikke istand til at begaae et Mord.“

„Aa! Med saadanne Følelser som hans!“

„Han har dog viist en Slags Stolthed ved at forlade dette Huus.“ I dette Dieblit hortes en Bevægelse i Forværelset.

„Hvad er det?“ spurgte Mad. de Fougerai.

„Frue, det er et Malerie, som bliver bragt ind.“

„Et Malerie, fra hvem?“

„Det er ikke blevet sagt.“

Men Overbringeren var allerede borte igjen, og Amelie lod Maleriet bringe ind i Salen. Det forestillede det Indre af en Viingaard paa Landet, og var undertegnet: Louis Chardon. Hvad der i Begyndelsen overraskede, var en ægte Følelse af Poesie og Storhed. Man kunde ligne det med en Scene af Bibelen; og imidlertid fremstillede det kun fattige Bønder fra vore Provindser, almindelige Vindruesamlere; nogle bragte de fnydte Kurve, andre heldte Druerne i Karrene; et Sted feirede Oldinge den nye Viin, et andet Sted feirede de leende Børn det nye Liv; og forrest hvilede to Elskende, eller rettere sagt en Elsker, nogle Ord i Dret paa en ung Pige, som vendte sit Ansigt bort og syntes at tænke paa en Anden.

„Men det er jo udmærket!“ udbrød Amelie. „Louis Chardon! Det er besynderligt, det er første Gang, jeg seer det Navn.“

„Na, jeg veed hvem det er,“ sagde Mad. de Giorgi, der i det Samme traadte ind i Selskabsdragt; „det er en Møller eller en Kulsvier, jeg veed ikke hvilket. Jeg har læst den Historie imorges i min Avis. Det er meget morsomt. Tænk dig engang en Bonde, der er Maler; jeg husker ikke, om han var fuld af Meel eller Kulstøv; jeg husker kun, at der var Sække med i Historien, enten de nu vare til det Ene eller det

Andet, og at han har begyndt med at tegne paa dem. Han er femogthve Aar, smuk som en Engel, og han gaaer med Træskoer og en Vest med Knapper i Røgen; kort sagt, det er Gerards Helt! Han er og bliver Aubergner; han har bestandigt gaaet klædt i flasketgrønt Fløiel. Har Du endnu ikke seet ham i de Klæder?"

„Nei; men kan Du sige mig, hvem der har sendt dette Malerie?"

„Aa, det kan kun være Gerard eller Din Tilbeder."

„Min Tilbeder! Har jeg da en Tilbeder?"

„Spil dog ikke den Uvidende med Din Amerikaner, som bestandigt følger Dig, prydet med et Halsbaand og en Bjelde. Veed Du hvad han siger? Han paastaar, at det kun er et Tidsspørgsmaal, og at Du engang, tidligt eller seent, vil elske ham."

„Det er vel stærkt!" sagde Madam de Verme.

„Den stakkels Gyr! Man leer ham lige op i Dinene. Kommer han iaften?"

„Naturligvis, ligesom hver Torsdag. De spille en Whist med Marquisen, Mad. de Verme og en Fjerde, som Stjebnen fører herhen —, thi Du veed, at Gerard aldrig spiller."

„Aa, han burde spille Kegler eller med Tøndebaand. Det er sandt, jeg vilde spørge Dig om en Ting; er Herr de Rézé endnu i Tydsland?"

„Ja, i Wien!“

„Er det sandt, at han atter har havt en Duel?“

Mad. de Fougerai blegnede let og svarede: „Det er upaatvivleligt en gruelig Usandhed, man har fortalt Dig; jeg har havt Brev fra ham imorges, og han skrev Intet om den Sag.“

„Aa Gud! Det skulde være i Anledning af disse Historier, Du veed; — hvem var det dog, der fortalte mig det! Aa, det var Miss Charlotte, med sine store Tænder og knuddrede Fodder. Hun spurgte mig ogsaa om Sammenhængen af den Duel, Din Broder havde havt i Nizza. Jeg var i Forlegenhed, thi jeg har aldrig selv vidst rigtig Besked dermed. Var det ikke i Anledning af en politisk Ordstrid? Men Du var jo i Nizza dengang; det var for Dit Bryllup.“

„Aa, lad os ikke tale om den Sag til hende,“ afbrød Mad. de Verme hende hastigt.

„Hvorfor ikke?“ sagde Amelie roligt. „Den Historie er ganske ligefrem. En Strid, som min Broder havde havt med en Officeer, der kom tilbage fra Seieren ved Rom, da han var permitteret som Følge af et Saar; den Eine var Legitimist, den Anden Republikaner; ullykkeligvis bleve de heftige, og Duellen var uundgaaelig.“

Med disse Ord stod hun op og nærmede sig en Tjener, der traadte ind og taledede sagte til hende.

„Hr. Lefevre,“ sagde hun halvhoit. „Godt, jeg skal komme til ham,“ og hun forlod Salen.

*

*

*

Da hun kom ind i sit Cabinet, var Herr Lefevre der virkelig og reiseflædt. — Man fatter let, at Bigtigheden af de Forretninger, han havde, gjorde det til en Lob for den unge Kone at underrette ham om Hr. de Fougeraís Forsvinden; men hun havde ikke indskrænket sig til denne Tillid. I fire Maaneder havde hun beskæftiget ham med de virksomste Undersøgelser angaaende hendes Egtemand. — Det var i Sandhed en beshynderlig Ting! En Gang ønskede hun Intet hellere i sit Liv, end en evig Adskillelse. For at opnaae denne havde hun villet afstaae Størstedelen af sin Formue; hun havde med Glæde givet ti Aar af sit Liv for den; det var ikke fordi hun hadede sin Mand, det var endnu værre: Eieghedsighed eller Foragt. — Og saa! Fra den Dag Amelie uden Opoffrelse, uden Strid, uden Anstrengelse havde naaet dette Punkt, fra den Dag og i fire Maaneder havde hun Dag og Nat tænkt paa Den, med hvem hun havde levet hele Aar sammen, som om han var en Fremmed. Hvad hun end gjorde for at løsrive sine Tanker fra ham, lykkedes det dog ikke. Hvor ofte havde hun dog ikke læst det Brev, han skrev ved sin Bortreise, dette værdige og dog sølsomme Brev, hvori han sendte hende det sidste Farvel! Hvor var han henne? Hvad tog han sig for?

Vilde han aldrig komme tilbage? Lyden af en Stemme, Larmen af Skridt bragte hende til at skjælve; og dog Intet, som tydede paa, at hun elskede ham. Det var Interesse, Medlidenhed, Uro, maaskee Sorg over en begaaet Uretfærdighed; undertiden var det Had og Brede; men disse Følelser vare dog sjældne.

„Nuvel“, sagde hun med en Slags Frygt, saa snart hun bemærkede Herr Lefebvre.

„Intet Godt, Fru Baronesse. Mit sidste Haab er glippet. Efter mine frugtesløse Undersøgelser i Paris bildte jeg mig ind, at han var reist til Bordeaux, som er hans Fødeby; men der har han ikke været.“

„Det er ufatteligt! Jeg gjentager for Dem, at han er reist saa godt som uden Penge. Han havde tre tusinde Francs i sin Pult, og dem har han ikke rørt.“

Efter en kort Pause sagde Hr. Lefebvre bevæget:

„De har ingen Grund til at antage, at Hr. Baronnen havde til Hensigt —?“ Han vovede ikke at fuldende.

„Min Gud! Denne frygtelige Tanke er allerede falden mig ind,“ sagde Amelie, idet hendes Taarer brøde frem.

„Nei, vær kun rolig; det er umuligt. I Baronens lykkelige Stilling; med en tilbedet Kone og et Barn.“

„Uden Tvivl — hvad De siger er rigtigt — burde

være det, i de fleste Tilfælde. Men der er undertiden mørke Skygger i en Character, og dem kjender man ikke altid, end ikke de, der burde kjende dem. Man troer undertiden, at En er fuldstændig lykkelig; jeg kan ikke nærmere forklare Dem det; men jeg lever ikke fire Maanedere til, Hr. Lefebvre."

„Naa, naa! Mod, Frue, Mod! Gud har ikke villet stille to Hjerter ad, der vare saa fast forenede. Det er en besynderlig Begivenhed, som imidlertid nok vil opklares. Maaskee et Anfald af Menneskeskiendskhed, som De siger, — og jeg erindrer ogsaa, at Hr. Baronen ofte var meget mørk. Men tillader De, at jeg træder ind i Salen med Dem, uagtet jeg er reiseflædt? I detmindste skal jeg lyve istedetfor Dem."

„Tak, De er meget god!" sagde Mad. de Fougere, idet hun greb hans Haand og trykkede den.

Efter at have badet sine Dine med lidt koldt Vand, antog hun atter sit rolige Væsen, og Verdensdamen, jeg havde nær sagt Skuespillerinden, traadte atter ind i Salen.

*

*

*

To nye Gjester vare imidlertid ankomne: Mr. Webster og Gérard. Denne, der var i det af Mad. de Giorgi beskrevne aubergneske Costume, laae paa Knæ paa Tæppet foran Lænestolen, paa hvis Arme Maleriet var opstillet.

„Aa! Du urimelige og dog ophøiede Bonde! Du

mageløse ubidende Menneske! Hvi kan Du dog ikke med et eneste Penselfstrøg danne en Grusbunke til alle disse Herligheder! Og hvormed maler Du, Du dumme Genie? Er det med en Bordkniv eller maaskee med den sværtede Ende af den Stok, Du har skaaret i Skoven? Nei? See nu her! Er det naturligt? En Viinperse, hvor man plukker Druerne! Det gjør man ikke med Rosenfingre! Jeg er aldeles forvirret, mine Herrer! det er til at fortvile over, mine Damer! men Drifkekarrene ere Kurve, Vindrueklaserne ere frygtelig forseilede! og de unge Pigers buttede Arme ere store Been, som passe for Vindruesamlerne!”

„Men hvis det er Virkeligheden,” sagde Mad. de Giorgi, som betragtede Billedet gjennem sin Lorgnet, „saa er det meget smukt! See der de smaae Børn, de ere sande Kjærlighedsguder, og disse to unge Folk i Forgrunden, de ere meget suutte og godt maledede.”

„Eigemeget,” svarede Gérard. „De ere klædte i rødt Atlast, naar de ere ifærd med at perse Druer, og det er tilmed Bønder!”

„Er De ganske vis paa det?” sagde Mr. Webster med en snu Mine, idet han betragtede Mad. de Fougere, der traadte ind, men undgik saavel dette som Mad. de Lermes Blik, hvis Dine og Smil dannede to store Spørgsmaalstegn.

„For Pokker! saa spørg Salomon!“ svarede Gérard.

„Hvem? Salomon?“ spurgte Mad. de Giorgi.

„Ja, Malerihandleren. Louis Chardon er en Møller fra Berry, Elev af Naturen og Beskuelsen. Han kender ikke engang Farvernes Navne. Det er denne Salomon, som har leveret Stoffet til min Artikel i Avisen.“

„Hvad, saa er det ikke Dem, Gérard, der har sendt mig dette Malerie?“

„Nei, Cousine, nei! Jeg skulde have gjort det? Nei om Forladelse! En Chardon — Pst! Jeg har kjøbt fem Skitser af ham for en uhyre Priis.“

„Men der er jo Hr. Lefebvre,“ sagde Mad. de Giorgi, „og reiseflædt! Hvorledes lever Hr. de Fougereai, hvis De har seet ham? Kommer han snart tilbage? Det er en Skandale, en Affærelighed! En mønsterværdig Egtemand, maaske den eneste i Paris; at holde sig saaledes borte for en affærlig Proces!“

„Og som jeg er bange for vil holde ham borte endnu nogen Tid.“

„Det er i Tours, han opholder sig?“ spurgte Mr. Webster, med en diplomatisk Mine.

„To eller tre Mile derfra.“

„Han forbandler sig til Landmand,“ vedblev Amerikaneren, som lagde Eftertryk paa dette Ord, hvilket

imidlertid Ingen uden Gérard bemærkede, som begejstret udbød:

Ah! Bønderne! spiser haardt Brød og drikker af Brøndsanden."

"Jeg beundrer Dem!" sagde Amerikaneren sagte til Amelie, hvem han havde nærmet sig.

"Jeg forstaaer Dem ikke!" svarede hun.

"Gérard!" sagde Mad. de Giorgi leende, jeg maa bortføre Dem i Deres Høielsdragt til den italienske Opera."

"Lad os da gaae," svarede han.

"Bevares! De ligner en gammel, kasseret Sofa. Amelie, kjæreste Veninde, Du gaaer vel med?"

"Nei, jeg skal skrive iaften."

"Ja, det kunde jeg begribe. Jeg er vis paa, at disse to Turtelduer skrive til hinanden hver Dag. Det er en Smule „shocking“ som Miss Charlotte, med sine store knoklede Fingre, vilde sige. Naar, farvel da!" og under en lydelig latter forlod hun Salen ved Gérards Arm.

Hr. Lefebvre fulgte dem, efter i Taushed at have trykket Mad. de Fougerais Haand, thi hendes Svar til Mad. de Giorgi røbede tydeligt nok, at hun ønskede Censomhed. Mr. Webster gjorde imidlertid ikke Mine til at ville gaae.

*

*

*

Efter den Samtale, der havde fundet Sted imellem

ham og den unge Frue fire Maaneder tidligere, forundres man maaskee over, at han senere kunde komme i Huset; men det var et af disse Tilfælde, der saa ofte indtræffe i Livet; Amelies første Tanke havde uden Tvivl været at negte ham Afgang; men det vilde have været en aabenbar Krig, at dømme efter Mr. Websters heftige Udtalelser; og hun følte, at hun ikke vilde kunne føre den heldigt tilende; hendes Mands pludselige Afreise forværede hendes Stilling; og kom han ikke tilbage, vilde det være svært Beviis paa, at Amerikaneren havde Ret i sin Fortælling om, hvad han havde seet og hørt. I denne Tilstand var hun, da hun modtog et Brev fra ham, hvori han gjorde hende en Undskyldning for sin heftige Opførsel og bad om Tilgivelse. Amelie troede at burde tage det for gode Varer, og saaledes vedblev Mr. Webster sine Besøg; men han var bestandig siden kommen og gaaet med Gérard; iaften var det første Gang, han var bleven længere. Hans haabløse Eidskab for Amelie behagede ham; og om han end ikke kunde vække hendes Tillid, stolede han dog paa at kunne dæmpe hendes Mistanke imod ham, og at hun vilde vænne sig til ham.

„Jeg siger endnu engang, at jeg beundrer Dem!“ sagde han, da han var ene med Amelie og Mad. de Lerme.

„Og jeg siger endnu engang, at jeg ikke forstaaer Dem!“

„Nubel! hvorfor vil De ikke behandle mig som Ven? Jeg er ikke fordringsfuld, jeg er en forekommende Mand; der er ingen bedre Mand end jeg, naar man forstaaer at tage mig.“

„Men saa maa man først kunne forstaae Dem.“

„Hvorledes? Jeg gaaer ikke Krogveie! Tilstaa mig blot fem Minuters Samtale i Cenrum.“

„Mad. de Lerme er min Veninde og kan gjerne høre Alt.“

„Som De behager. De veed, at jeg er ligefrem. Nu da, mellem os, troer De, at jeg fæster Lid til denne tosfede Reise til Tourraine?“

Hvad mener De?“

„Og at jeg ikke veed, hvor Hr. de Fougerai er?“

„Min Mand?“

„Jeg er snu! Det troer man maaskee ikke, og De veed, hvad jeg har sagt: jeg er rig; jeg har Evne til at betale for, hvad jeg vil vide. Nu da, for sidste Gang, vil De være aabenhjertig imod mig?“

„Hvorledes? Skjøndt De er saa snu?“ sagde Amelie, idet hun gjorde et Tegn til Mad. de Lerme, som ikke forstod det, og som var beskjæftiget med at lave Thee, en Pligt, som hun udførte med megen Salvelse.

„Altsaa er Hr. de Fougerai i Omegnen af Tours?“

„Ja!“

„Beskjæftiget med en Proces?“

„Ja!“

„Saa kan han dog ikke godt udstille dette Billede i Deres Sal.“

„Dette Maleri?“

„Det er af Deres Mand!“

„Af min Mand?“

„Aa! han maler vel ikke?“

„Han? ja, hans Fader var Maler, det er sandt nok, men han har aldrig i sit Liv rørt en Pensel.“

„Godt! Meget godt! Louis Chardon er altsaa ikke Hr. de Fougerei?“

„Ha, ha, ha!“ loe Amelie, frit og utvungent, „hvis det er de Underretninger, De betaler saa dyrt, saa narrer man Dem, min kjære Herre.“

„Ah! De er stærk!“

„Aa, ja!“

„Gaden Buffon Nr 17,“ sagde Mr. Webster med Eftertryk paa hver Stabelse.

„Nuvel, hvad der?“

„Gaden Buffon Nr. 17. Aa! det er tydeligt; jeg er en bestemt Mand.“

„Gaden Buffon Nr. 17! Videre!“

„Nuvel! jeg tager maaske feil. De maa vide det bedre end jeg. Jeg troede, at det var der, Hr. de Fougerei boede under Navn af Louis Chardon.“

Mad. de Verme, som stadig havde befastiget sig med Theelavningen, tabte ved disse Ord en Kop.

„Ah! De leer ikke mere!“ vedblev Mr. Webster, „jeg er en Tosse, et Fæ med al min Rigdom! Man narrer mig! Man trækker mig op! Man gjør Loier med mig! Ja! De er ogsaa snu og spiller fortrinligt Komedie! Og Deres Forretningsfører, som De modtager reisetklædt! Det er hyppeligt! Jeg er snedig, men kunde dog ikke have gjort det bedre.“

„Drømmer De eller jeg?“ sagde Mad. de Fougereai, tagende en Kop Thee for at give sig Mod.

„Naa! for sidste Gang — ja eller nei?“

„Nei!“

„Hvad jeg har sagt, er altsaa urigtigt?“

„Urigtigt og latterligt!“

„Saa Farvel, Fru Baronesse! Der er flere lige saa urigtige Ting, som jeg skal have Bested om. Vi have haft Vaabenstilstand i fire Maaneder; det er Dem, der bryder den.“

„Min Gud, min Herre! De bliver stadigt høi-travende. Væn Dem dog af dermed; jeg har gjerne villet glemme visse Ting; men kun paa den Betingelse, at De ogsaa glemte. De søger mit Venskab og min Tillid! Men Tilliden maa gives, den kan ikke fremtvinges med Magt; saaledes er det idetmindste Brug hos os. Farvel, min Herre!“

Bleg af Harmen hilste Mr. Webster plumpt, og gik, uden at tilføie et Ord. Saasnart han var borte, ringede Amelie.

„Lad strag spænde for!“

„Gode Gud, hvor vil De hen paa denne Tid?“
sagde Mad. de Lerne forstrækket.

„Gaden Buffon Nr. 17“

*

*

*

Klokken var ti, da Vognen holdt i Gaden Buffon. Amelie havde taget Mad. de Lerne med sig, skjøndt denne frygtede tusinde forræderske Umuligheder. Men den gode Dame var bleven fuldkommen Heltinde, nu da hun fra Indbildningerne kom ind i Virkeligheden; Qvindernes Character er ofte saa beshynderlig, at de ikke selv kjende den.

Bed Nr. 17 var der kun en lille Havebør, og man saa intet Huus. Imidlertid toge de fat i en Staaltraad, som stod i Forbindelse med en Klokke; men de trak forgjæves i den og sønderrede deres Handsker; der kom Ingen. De vilde just tage bort igjen, da en Lyd af Træskoe lod sig høre. De maatte nu underhandle igjennem Nøglehullet og forlangte at faae Louis Chardon itale. En ubehagelig Stemme svarede, at det ikke var en passende Tid at forstyrre Folk paa; Underhandlingerne truede med at trække i Langdrag uden at lykkes, da Hestene gabe sig til at stampe. Det blev som et: „Sesam, luk Dig op.“ Den gamle Kone, der saa troligt forsvarede Indgangen, overgav sig pludselig.

„Den stakkels Fyr!“ sagde hun, „jeg veed ikke,

om De vil finde ham levende endnu. Den gode Hr. Jacquet var selv meget urolig for sin Leier."

Det var et haardt Slag for Amelie.

"Hvor er han! Hvor er han!" udbød hun.

Den Gamle, som holdt Engten, fulgte dem hen imod en Slags Pavillon, opført af Træ, og som lignede et Snekerværksted. I nederste Stokværk aabnede han en Dør, og de traadte ind i et stort Atelier, som syntes dem koldere end Luften udenfor, og i hvis Baggrund et svagt Lys flimrede ligesom en Stjerne.

"Han gjentfender Dem vist ikke; han ligger i Bildelse; i otte Dage og Nætter har han havt det saaledes."

Paa en fattig Seng laae Hr. Fougerai her; Haa- ret var vaadt af Sved, Dinene stode aabne og syntes større af Feberen. Man saae paa et Bord tæt ved Sengen en Natlampe, Kopper, Flasker og alle de uhyggelige Tegn paa Sygdom.

"Amelie," sagde han med en blid Stemme, ligesom i Drømme.

"Ja, det er mig, min Ven. De gjentfender mig! Hvorfor har De ikke sendt Bud efter mig?"

"Portraitet! Portraitet! der! see der! tag det bort! kast det paa Jlden, brænd det!"

"Himmel!" udbød Amelie.

"Det er som jeg siger; han taler vildt, den stakkels, unge Mand!"

„Madame de Verme, tag Bognen og hent en Læge; jeg venter her saa længe.“

Denne adlød uden at sige et Ord. Amelie tog sin slyge Mands Haand, talte til ham, men uden at kunne faae andet Svar, end usammenhængende Ord.

„Har han været her i fire Maaneder?“ spurgte hun den Gamle.

Ja, hver Dag, Frue! Han kom en Morgen med en Commissionair, forlangte at see Atelierset, som dengang var et Snedkerværksted; thi Hr. Jacquet, som eier det, var Snedker af Profession; han har nu trukket sig tilbage fra Bestillingen. Vi holde Begge meget af den unge Mand; jeg er hans Huusholderske, og han har foræret mig Penge til en smuk Hue til at gaae paa Komedie med. Tænk Dem, det Første, han gjorde, var at lade alle Binduerne tilstoppe, undtagen et eneste oppe i Taget; er det ikke underligt? Derpaa har han malet en heel Mængde Stykker, skjøndt man ikke faaer dem at see. Han arbeidede uhyre flittigt, og jeg sagde ogsaa til Madam Nicole, Mælkehandlersken, at han vilde tage Livet af sig tilsidst med al den Arbeiden; og nu har han vel heller ikke langt tilbage. Han tog sig aldrig nogen Fridag. Han var en sand Baruld, som kun gif ud om Natten og kom hjem Klokken to om Morgenen; han har ogsaa maattet have en Hovednøgle, som Hr. Jacquet har ladet gjøre til ham; men et saadant Liv passer heller ikke for en ung Mand.“

Den Gamle vedblev længe at snakke paa denne Maade; men Amelie, som ikke hørte et Ord, tænkte ikke paa at afbryde hende. Madame de Verme kom tilbage med Lægen, der strax saae, at det var en stærk Hjernebetændelse. Han foreskrev nogle kraftige Midler og gik, efterladende Mad. de Fougerai noget Haab.

Men da Medicinen skulde hentes, var Amelie og Madame de Verme blottede for Penge. Man søgte i det fattige Bærelse og fandt endelig en Pung med otte Sous. Husholdersken bragte imidlertid strax nogle Penge, og efter en Deel Besvær, som det kostede, at forskaffe Lægemidlerne i dette øde Partie af Byen, erholdt man det Fornødne. Senad Morgenstunden, da Lægen kom igjen, var den Syge allerede lidt bedre og var falden i en rolig Søvn. Amelie, hvem Lægen underrettede om Faren ved enhver heftig Bevægelse, tog bort, efter at have skaffet en Sygevogterske blandt de „barmhjertige Søstre.“

* * *

Tjorten Dage efter var Hr. de Fougerai i god Bedring.

Det var i Begyndelsen af Marts; det var af og til smukt Veir, nogle af disse Dage, der ere Forløbere for Foraaret. Victor, som for første Gang var oppe, sad tæt ved det aabne Vindue, et af de forhen tilstoppede, rundt om hvilket der slyngede sig en Caprifolium, som allerede begyndte at grønnes. I Snekkerens Have

stod endog et Mandeltræ i Blomster. Man hørte en Silkefjole rasle og Trappen knirkede let, uden at Skridtene, der forårsagede det, vare hørlige. Amelie traadte ind. Hun var kommen saaledes hver Dag, og havde viist sin Mand den moderlige Omhu, som kun Kvinden kan yde. Ingen Forklaring havde fundet Sted imellem dem. Den unge Kones Omsorg var bleven ydet som en Pligt, og syntes at være bleven modtaget paa samme Maade. Iøvrigt var det første Gang, de vare ene.

„See saa!“ sagde Amelie, som var paafaldende bleg, „nu er De da næsten rask igjen!“

„Det har jeg Dem at takke for, Frue. De har altsaa ikke villet have, at jeg skulde døe?“

„Hvor kan De troe det?“

„Ofte blev jeg ør i Hovedet ved at søge at forståe Dem.“

„Lad os sætte, min Herre, at vi vare hinanden aldeles fremmede. Hvad mig angaaer, da har jeg aldrig anet, at De var Maler, og endog en stor Maler.“

„Men — jeg har endnu ikke haft Leilighed til at spørge Dem derom — hvorledes har De faaet at vide, at jeg boede her? Manden, der bragte Dem Maleriet, har ikke hentet det her, og Navnet Louis Chardon kunde ikke give Dem nogen Oplysning.“

„Det skal jeg senere forklare Dem, lad os nu tale om Dem.“

„Nubel, det er ligefrem. Jeg havde aldrig malet tidligere, men jeg havde seet min Fader male. Idet jeg streifede om i Nærheden af Rom, bragte et Eventyr, et romantisk Eventyr med Røvere, mig i Berøring med en ung Maler, der kom mig tilhjælp. Jeg havde begaaet den Uforsigtighed at forsvare mig, og det lod ikke til at være Skik og Brug. Dette Bekendtskab blev snart til Venskab og førte til et fortroligt Samliv. Jeg havde, som De nok kan tænke, Fritid i Overflod; jeg gav mig uvilkaarligt til at behandle Kridt og Blyant; Chatelain, det var den omtalte Vens Navn, paa-stod, at jeg havde udmærkede Anlæg; han gjorde mig til sin Elev, og maaskee havde jeg drevet det til noget Betydeligt, hvis jeg ikke havde maattet forlade Alt, for at komme til Mailand til Dem.“

„Og denne korte Underviisning var nok?“

„Aa nei! Jeg arbejdede siden de tre Aar i Tour-raine. Jeg havde dannet mig et Slags Atelier i en af Bygningerne, der hørte til la Danneries Meierie, og der tilbragte jeg næsten hele Dagen.“

„Ah! Jeg forstaaer . . . !“

„Jeg skjulte det bestandig for Dem, maaskee af Egentjærlighed. Jeg var bange for Deres Smil over mine fattige Skitser. Og desuden var der ingen stor Fortrolighed imellem os.“

„Det er en Skam, det indseer jeg, og Feilen var min.“

„De har gjort den god igjen paa en ædel Maade.“

„Ja, hvor ofte stammer et evigt Had ikke fra Misforstaaelse! Jeg kjendte Dem ikke; men De maa tilstaae, at det tildeels var Deres egen Skyld, og at det var urigtigt af Dem, da De vidste, hvor meget jeg holder af Dialerksunsten.“

„Jeg veed det; De har ogsaa ofte givet mig Raad, uden at ane det.“

„Aa, nu smigrer De! gjør ikke det; jeg har Feil nok isorveien; jeg er bleven opdraget paa en besynderlig Maade; forældreløs i mit tiende Aar, gjorde min Broder mig kold for Alt. Mad. de Lerme, en herlig Rone forresten, gjorde ikke Sagen bedre. Jeg gjorde bestandig, hvad jeg havde lyst til, og hvad der faldt mig ind, sagde jeg, uden selv at vide, hvad det var. De, der kjendte mig, tilgave mig altid. Det er det, der har fordærvet mig.“

„De behøver sandelig ikke alle disse Undskyldninger ligeoverfor mig.“

„Men det er, forat De ogsaa skal tilgive mig.“

„Tilgive Dem! Min Gud! hvad har jeg at tilgive Dem? Har De ikke høvt Ret? Har jeg ikke ved at ægte Dem gjort en infam Beregning?“

„Jeg har troet det, men troer det ikke nu.“

„De har Uret, Amelie; det er kun altfor sandt; jeg tilstaaer det rødmende.“

„Na, De bagtaler Dem for mig. Og Deres grusomme Beslutning, — beviser den Intet?“

„Den beviser kun een Ting, og det er, at Rigdom, som var min første Uergjerrighed, har vtiist sig elendig for mig ved Siden af en anden, langt større.“

„Men, De kan dog ikke vedblive at leve saaledes.“

„Hvorfor ikke? Jeg lever som alle begyndende Kunstnere. Jeg har haat det usædvanlige Held at finde en Mand, som er villig til at narre mig, en Lurendreier, Salomon, Maleriehandleren. Han har endog, lader det til, haat den komiske Idee, der kommer mig beleiligt, at udgive mig for en Bonde. Historien behager mig just ikke; men jeg har indgaaet en Kontrakt med ham paa fem Aar, og han leverer mig Alt, hvad jeg behøver, Farver og Brød!“

„Hvorledes! Men denne rædsomme Tilbærelse bør ikke være Deres! Nu kjender jeg Dem, Victor; jeg fatter hele Deres Sjæls Adel, hele Deres Fiinhed, og jeg rækker Dem Haanden med de Ord: Lad os være Venner!“

„Nei, — men lad os elske hinanden!“

„Men De veed jo, at det er umuligt!“

„Umuligt! Altid dette Ord imellem os. Nuvel, lad os da bryde dette Forhold, som piner mig. Hvor=

for er De kommen her? De maatte hellere have ladet mig døe!”

„Af, De bedrøber mig, De er ond imod mig. Men — jeg har ikke sagt, at en saadan Følelse aldrig vil kunne opstaae imellem os. Hvorfor ikke lade Tiden bevirke, at Fortiden glemmes, medens Fremtiden forberedes? Jeg har kun i nogle faa Dage vidst at bedømme Dem. Hvad er det, jeg beder Dem om? At have Tillid til mig, at handle varsomt med den skrøbelige Benskabsblomst, som spirer frem, at lade den voge, og see hvad Gud vil danne den til. Og denne fælles Tilværelse, denne blide Vexlen Tanker og Følelser! Er det da ikke den eneste Maade, hvorpaa Hjerter kunne nærme sig hinanden?”

„Vend tilbage til Deres Hjem som forhen. Det skeer aldrig!”

„Aldrig?” gjentog Amelie hulkende.

„Eller idetmindste kun paa een Betingelse.”

„En Betingelse!”

„Og den vil De ikke gaae ind paa!”

„Tal, Victor, tal!”

„Nei, det nytter ikke!”

„Victor, jeg beder Dem!”

„De vil høre det?”

„Ja, hvad det saa kan være, siig det!”

„Ruvet, dette Portrait!”

„O Gud!”

„Dette Portrait med det sorte Elor over, som De nu i fire Aar har havt hængende ved Deres Sengs Hovedgjerde, giv mig det!“

„Hvad forlanger De dog!“

„Duvel, betænk Dem! Det er mine Betingelser!“

„Aldrig!“

„Det er nu Dem, der siger aldrig!“ og Hr. de Fougerai bedækkede Ansigtet med sine Hænder.

„Farvel da, min Herre, farvel!“ sagde Amelie, som nærmede sig Døren; men hun standsede paa Tærskelen og sagde i en bedende Tone: „Victor!“

Hr. de Fougerai hævede Hovedet og svarede, idet han udstrakte Haanden:

„Ham eller mig!“

Amelie forsvandt.

*

*

*

Da Hr. de Fougerai atter var ene, tænkte han paa Døden, ligesom en Reisende, der, udmattet og fortabt, i et Uveir drømmer om det fredelige Tilflugtssted, hvor han vil finde Hvile.

Hele hans forbigangne Liv passerede forbi hans Dine: det fædrene Hus i Bordeaux, med de gamle Meubler fra Keiserdømmets Tid, og de gamle Vægmalerier i Salen; derpaa, hvorledes Døden for bestandigt havde lukket denne Dør, hans fattige lille Værelse i Studenterkvarteret, med Calicots Gardiner og rosenfarvet Papirsbetræk, den uordentlige Skuffe, hvori

hans hundrede Francs hver Maaned blebe gjemte, efter en lang Prædiken fra en gammel Onkel, der var Domherre og bestandig omgivet af tiggende Enker med store Poser; men pludselig forandrede Scenen sig. Man saae det store Alter i Saint-Thomas-d'Alquin besat med Røglys og prydet med Blomster; denne glimrende Hob, der gæbede som den var tosset; Musikken, Sangen, Duften af Røgelsen, Sværmen af de stadselige Kjøretoier og Tjenerne, der gik ind og ud af Kirken; derpaa Italiens ubeskrivelige Sol, som belyser Muzerne; en siraalende Himmel og et knuust Hjerte.

Han var kommen saa langt i sine Grindringer, da Salomon, Malerichandleren, traadte ind uden at have banket paa. Maaskee ansaae han sig for at være halvt hjemme.

Han havde hos Gérard faaet at vide, at Louis Chardon havde sendt Mad. de Fougerei et udmærket Malerie, og kom nu for at holde Huus med Maleren, som ikke alene tillod sig den Luxus at være syg, men endog at gjøre slige Fordringer. Imidlertid var han en fornustig Mand, der strax bemærkede, at hans Maler ikke var i Humeur til at taale Skjænd, desuden var han jo i sin Ret, — skjøndt dette ikke var en Grund for Kjøbmanden, — og iøvrigt vilde han for sin egen Fordeels Skyld ikke bryde med Maleren. Han tog derfor kun tre hyperlige Tegninger mellem Papirerne og skyndte sig afsted i al Stilhed.

Hr. de Fougerai havde aldeles ikke lagt Mærke til ham. Madame de Verme traadte ind, men han saa Intet, og bevægede sine Arme heftigt i alle Retninger.

„Men Du min Gud og Skaber! Hvad er der paa færde?“ udbrod hun med sin skingrende Stemme.

Hr. de Fougerai slog Dinene op og blev overrasket ved at see hende med samt alt hendes Guldtoi.

„De her!“

„Ja, forundrer det Dem saa meget? Men lov mig først at være stille; ellers tager De Livet af mig; giv mig Tid til at komme til Kræfter.“

Og den gode Dame satte sig i Bærelsets eneste Lænestol. Hun løste sine Hattebaand, satte en Skammel under sine Fødder, lukkede Vinduet, hvis Ruder førte hende Gjenskinnet af Solen i Dinene, tog nogle Brystsukkere af en lille Kiste, som hun bestandigt førte med sig, og da hun nu endelig havde gjort sig det saa beqvemt som muligt, begyndte hun at hylde sine venlige Følelser for Hr. de Fougerai. — Egentlig havde hun altid haft en god Mening om ham. Hun havde aldrig troet det Onde, man havde fortalt om ham. Det var ikke hendes Skyld, at Amelie saa længe havde nærret Uvillie mod sin Mand. Uden hende vilde han have været død mere end een Gang. Alle Læger vare nogle Klodrianer. Hun var den Eneste, der havde forstaaet at helbrede ham o.s.v. o.s.v. — Da hun endelig

havde bragt sig selv til den høieste Grad af Velbære, sagde hun:

„Ræk Haanden frem og luk Dinene!“

Han gik ind paa denne Barnagtighed og rakte Haanden frem, og hun lagde i den en lille Pакke indsvøbt i Silkepapir. Hr. de Fougerai skjælvede, og uden at tage Papiret af, sagde han:

„Portraitet?“

„Ja, Portraitet! Er De nu tilfreds?“

„Er det muligt! Min Gud, en saa stor Lykke!“

Og ligesom for at forviise sig derom vilde han betragte Billedet. Det var et Miniaturportrait. Glas-
set aabnedes ligesom paa Dameuhre ved en Fjeder; mellem Glas-
set og Maleriet laae et sort Stykke Flor, paa hvilket Bogstaverne H. D. vare broderede med lyse
Haar. Han betragtede længe dette Billede, kastede det
derefter paa Bordet og sagde:

„Og hun har selv givet Dem det?“

„Ja, og det glæder mig meget for Deres Skyld. De veed endnu ikke Alt; bemærkede De ikke, at Amelie var meget bleg imorges?“

„Jo, vistnok!“

„Ja, det kan jeg saa godt forstaae. Hun har ikke sovet hele Natten, den stakkels Kone; hun er i en stor Angest.“

„Men hvad er der da paafærde?“

„Kan De huske en Amerikaner, som Gérard præfenterede for Dem paa Deres Soiré?“

„Ja, det troer jeg nok!“

„Han er forelsket i Amelie!“

„Han!“ udbød Hr. de Jongeraï, idet han foer op.

„Naa, naa, gode Ven! Vær blot rolig; der er Intet at blive vred over. Han suuser om her ved Dorene.“

„Hun tager imod ham; hun elsker ham!“

„Hun! Han er hende en Rædsel, og mig med. Wien denne ubehagelige Fyr er desperat; han har truet hende.“

„Hvorledes, truet!“

„Ja, seer De, — De veed jo nok, — da Hr. de Rézé var saa uheldig at dræbe den unge Mand i Rizza.“

„Ja vel!“

„Mad. Dusmenil, den unge Mands Moder, kom for at besøge sin Søn, — hun ankom just i det Dieblif, da han blev bragt hjem paa Baaren.“

„Stakkels Rone! Og saa!“

„Man maa antage, at en ung Mand som denne Henri Dusmenil, havde Anelse om en Ulykke, — man veed jo ikke, hvem der døer og hvem der lever, naar disse slyngge Queller finde Sted; han havde, siger jeg, taget nogle Forholdsregler, —“

„Naa, jeg begynder at forstaae Dem!“

„Men Moderen kom, og saa . . .“

„Ikke et Ord mere, jeg gjetter Alt!“

„Naar man blot vidsie, hvor man skulde finde dem.“

„Nej, siger jeg Dem! Jeg har allerede hørt for meget.“

Madame de Terme blev noget overrasket ved denne Heflighed, men uden at aale Grunden; hun tog sin Hat paa for at gaae og sagde:

„Nuvel, vender De tilbage med mig?

„Nei, jeg har nogle Forretninger at besørge.“

„Hvad skal jeg sware Amelie?“

„Intet?“

„Intet? Na, De vil overraske hende. Farvel da, mit Barn; den afskyelige Trappe! Burr! hvor det trækker her! Man maa elske Dem, for at gaae saa langt!“

Strax efter hendes Bortgang skrev Herr de Fougerai til sin Kone:

„Frue!“

„Jeg veed nu hvorfor De er kommen her under min Sygdom, og hvorfor De idag har bestemt Dem til at of fre mig dette Portrait. Man truer Dem, og De er bange. Deres Dysserfel er ligesvem lav. De maatte hellere have tilstaaet Alt end bedrage mig. Jeg kan ikke finde Ord til at beskrive hvad jeg føler eller hvor meget jeg foragter Dem.“

Om Eftermiddagen modtog han følgende Billet:

„Hvis Herr Louis Chardon vil vide Besked om Ting, der meget angaae hvad der passerer i Gaden Banneau, kan han iaften komme i Bebertningen i Gaden Chausan, hvor man Kloffen otte vil give sig tilkjende.“

*

*

*

„Mr. Webster var ingen Skurk, ja ikke engang et egentlig slet Menneske; imidlertid angreb han en forsvarsløs Kvinde, som han foregav at elske, ligesom Forbryderne, der ophidse hinanden indbyrdes for at have Paaskud til at angribe en fredelig Forbigaaende, men som gribes af Raseri, naar deres Offer forsvares sig. Han havde krænkert Mad. de Fougerai, og fra den Dag, da hun havde givet ham et stolt Svar, bildte han sig ind at have Noget at hevne; dette vil forklare det følgende Optrin.

Kloffen var ti om Formiddagen; Mad. de Fougerai sad i sit Cabinet og skrev, iført en Morgenkjole. Mad. de Verme laae endnu tilsengs, og begyndte saa Smaat at forberede sig paa den umaadelige Anstrenghed, som det kostede hende at rive sig ud af en Halvslummer.

Høirostede Stemmer og Larmen af en Kamp hørtes pludselig i Stueetagen. Amelie troede at kjende Mr. Websters Stemme, hvem hun havde forbudt at indlade. Hendes første Tanke var at flygte; Cabinetet

stod ved en Tapetdør i Forbindelse med Køkkentrappen, men hun betænkte sig igjen; hun skammede sig ved at vise en saadan Feighed, og slog Dørforhængen til Salen tilside, da Mr. Webster i det Samme traadte ind fra den anden Indgang, med oprebet Halstørklæde og som en Mand, der nylig har været i Slagsmaal.

„Jeg ønsker at tale med Dem! Jeg vil tale med Dem!“ udbrød han. I samme Dieblis ilede Kammer-tjeneren til, ganske forpustet af Kampen.

„Hold Dig ved Døren og hør efter Klokken,“ sagde Mad. de Fougerai.

„Frue, det var, — fordi jeg —“

„Det er godt! Lad os være ene!“ Tjeneren gif.

„Det bliver nok snart nødvendigt at underrette Politiet om hvad her foregaaer!“ sagde Amelie med et foragteligt Blik.

„De har stødt mig bort, De har piint mig. Men nu har jeg fanget Dem. Jeg kan hevne mig, og jeg vil gjøre mig selv den Fornøielse.“

„De glemmer, at De er i mit Hus, og at Loven beskytter mig.“

„Aa, vær blot rolig. Jeg skal ikke oftere sætte mine Fødder her, ialtsald ikke uden Tilladelse. Jeg hnder det Lovlige. Idag er det dog anderledes; vi maae have en sidste Forklaring; bemærk vel, at det er til Deres Fordeel; jeg vil være ædelmodig til det Sidste.“

„Tal da, siden jeg tvinges til denne sidste Fornærmelse,“ og hun blev staaende opreist ved Kaminen.

„Jeg skal fortælle Dem en Historie. Den er besynderlig, men morsom,“ sagde Mr. Webster idet han som en Skuespiller, der skal foreskille Et eller Andet, satte sig i en Sofa. — Amelie skjælvede let. —

„Engang, for omtrent fem Aar siden, var der i Mizza en adelig Herre med sin Søster, en ung Pige paa femten Aar, smuk, tilbedelsesværdig, maaskee lidt stolt, men Ingen er jo Fuldkommen. Denne unge Pige mødte ofte, maaskee oftere end ved en Hændelse, en ung, fransk Officeer, Herr Henri Dumesnil, som var bleven saaret i Slaget ved Rom. En saaret Soldat er altid interessant for de unge Piger; Officieren interesserede saaledes vor Heltinde i den Grad, at de tilsidst elskede hinanden. — Hvad synes De om min Historie?“

„Bliv ved!“

Ulykkeligvis ere Elskende uforsigtige; jeg siger ulykkeligvis, thi den adelige Herre fik en Dag fat i et ømt Brev, som underrettede ham om — hvad man bestændigt faaer at vide om slige Eventyr. For denne berømte Slægtning af Helte var en lille Officeer med et borgerligt Navn kun god nok til en Kammerpige; samme Aften fornærmer han Elskeren uden Anledning, eller af Politik; den næste Dag mødes De, og den adelige Families Vre er hevet. Jeg er ikke Roman-

forfatter, jeg fortæller kun Omstændighederne ligesom,
men jeg er tydelig. De forstaaer mig jo?"

Amelie forblev ubevægelig som en Marmorsfigur.

„Er det Alt, hvad De har at sige mig?"

„Nei! Na nei, der er Mere!"

„Nuvæl, saa lad det hurtigt faae en Ende!"

„Stolt til det Sidste; men De skal snart ligge for
mine Fødder!"

Mad. de Fougerai trak paa Skuldrene og smilede
medlidende.

„De leer; vel! Saa hør da Slutningen af hvad
jeg har at fortælle. Deres Elster, Frue, havde Breve
fra Dem, Breve, som det var Dem meget om at gjøre
at faae tilbage, og som hun ogsaa havde pakket sammen
til Dem; thi han var en galant Mand. Mien uheldig-
viis var hans Moder ved hans Dødsfeng, og disse
Breve bleve bemærkede og opbevarede af hende. Og
denne Moder græder bestandig over sin Søn, ligesom
den første Dag; hun kan ikke uden Forbandelse tænke
paa Den, der var Aarsagen til hans Død; hun saae
hende med Glæde blive slæbt gjennem Gadeskarnet,
vanæret! Og som De kan overbevise Dem om ved at
see paa dette Bisittkort, der er net, og paa hvilket der
staaer skrevet en Liric med Blyant, venter hun mig
endnu idag Kloften tre. Jeg haaber, De nu har for-
staaet Alt hvad jeg har sagt, og det er Dem, der
har at bestemme, om jeg skal gaae derhen eller ikke."

„Gaa kun derhen, min Herre vær saa artig!“

„De vil see det? De troer mig ikke?“

„Jo, jeg troer Dem; vær kun rolig; men der er en Forudsætning, som er undgaaet Deres hyperlige Forstand, og det er, om jeg ikke vilde taale Alt, hellere end at gaae ind paa Deres nedrige Handel.“

„Hvad mener De?“

„De har gennemført Deres List meget godt, og Størstedelen af de Kvinder, som i Birkeligheden havde Noget at befrygte, og ikke havde en Mand ved deres Side til at forsvare dem, vilde lade sig forfrække ved flige Trusler. Men De har ikke tænkt paa at der kunde gives en Kvinde, der kun havde Skinnets af Hyklerie; at denne Kvinde maaskee, for at skjule Fortiden, havde modtaget et Egtekab, som det, hvorom De nylig talte, at hun maaskee var et Barn endnu, og at Familiens Mhyndighed tvang hende, saa at hun ikke havde kunnet handle af fri Villie. — De har ikke tænkt paa, at denne Løgn var hende modbydelig! Egeghldigt, om det var forarsaget af Stolthed eller Mhyndighed, naar hun kun i et Dieblis saae sig renset i sine Dine. Og lad os antage, min Herre, at en saadan Kvinde er til; at hendes sidste Haab om Lykke er knuust, at hun ikke venter mere Glæde her paa Jorden, og at hun har ifinde at hellige Gud sit Liv! Gaa da hen og opsoeg hende paa et saadant Tilflugtssted.“

„Ha, ha, et Kloster! Ikke sandt? Men De veed

vel nok, at vi Amerikanere ikke troe paa Klostre. Og jeg siger Dem ligesvem, — De er bange; Deres Skjebne hviler i min Haand. Disse Breve existere."

"De lyver!" sagde Herr de Fougerai, der viste sig i dette Dieblif. Han traadte frem af Kabinettet, netop hvor Amerikaneren havde skjult sig den første Aften. Situationen havde gjentaget sig. — I samme Dieblif han sagde: De lyver!" holdt han Brevene i Haanden. — Han nærmede sig Kaminen og kastede dem i Ilden.

"Victor!" udbød Amelie, idet hun ilede hen til ham og greb hans Haand.

Men Herr de Fougerai vendte sig mod Kaminen, som for at være vis paa, at ikke en Stump af disse Breve undgik Flammen.

"Er det til Herr Louis Chardon eller til Herr de Fougerai at jeg skal henvende mig, hvis jeg maatte have en Forretning at afgjøre?" spurgte Mr. Webster, som skjulte sit Raseri under en Mæst af Uforstømmethed.

"Jeg er iafteå kommen tilbage fra Tourraine, min Herre," sagde Herr de Fougerai med et let Bif, "og venter at blive her nogle faa Dage."

Mr. Webster gif med dette Svar, frammende sin Hat forfærdeligt

"Min Herre! En saadan Handling!" sagde Amelie.

"Tafsigelser ere overflødige, Frue; jeg har ganske

ligefrem opfyldt en Pligt. Var det ikke en af Forpligtelserne, jeg indgik ved vort Egtteskab?"

„Hør mig . . .“

„Tilgiv! Da det sandsynligvis er sidste Gang vi sees, skulder jeg Dem nogle Forklaringer, som jeg skyndsomst skal meddele. Jeg har, for at frelse Dem, benyttet en Ting, som var Dem kjær.“

Amelie gjorde en Bevægelse som for at tale, men Herr de Fougerai standsede hende og vedblev:

„Igaar Eftermiddags modtog jeg en anonym Billet, som satte mig Stævne et Sted, hvor jeg vilde erholde Oplysninger angaaende Dem. Jeg vidste, at de befandt Dem i en pinlig Stilling, og gik derhen. Jeg traf der en Mand ved Navn Theodor, som havde været Politispion, men er bleven afskediget for slet Opførsel. Det er en saadan Uøling, Mr. Webster har benyttet i fire Maanedes, for at opdage Fortiden. Han har betalt hans Reise til Nizza og Mailand, og i det Hele overalt, hvor De har opholdt Dem. Stjelman er duelig, og De blev uheldigvis et Beviis herpaa. Da han saae, hvor megen Bægt Mr. Webster lagde paa Sagen og tillige hvor mange Penge han gav ud, knyttede han svære Forhaabninger til ham. Han havde allerede betalt hans uværdige Tjenester tidobbelst, men den Anden var ikke fornøiet. Da Mr. Webster endelig en Dag nægtede ham Mere, fattede Skyngelen et dødeligt Had til ham; for at tilfredsstille dette, skrev han til

mig; thi det var ogsaa ham, der havde opdaget mig i Gaden Buffon, alene ved et simpelt Ord af Chate Lain, der var kommen tilbage fra Rom, og som en Dag foran et af mine Malerier udbrod: „Men det er af Fongerai!“ Ja, han var en fiffig Knegt. Med mig har han først undersøgt Terrainet, for at see, om jeg vilde betale ham; men da jeg ikke vilde lade mig skræmme, tog Hadet snart Overhaand hos ham, og et Dieblisk efter vidste jeg Alt hvad der var mig vigtigt at vide, og fremfor Alt Mad. Dumesnils Adresse, som Mr. Webster talte til Dem om før, — thi jeg har hørt Alt. Men disse Enkeltheder trætter Dem maaskee; dog ere de nødvendige!“

„Nei — bliv kun ved!“

„Jeg gif da hen til denne Mad. Dumesnil. Mr. Webster havde Ret. Jeg fandt virkelig en ulykkelig Kone, der nærede den største Ubillie imod Dem. Det var forgjeves at jeg bad om Brevene, ved at omtale den nedrige Brug, man vilde gjøre af dem; hun lod til at synes derom. Til sidst udbrod jeg: „Men ulykkelige Qvinde! Troer De da ikke paa et andet Liv? Troer De ikke, at Deres Søn der vil forbande Dem?“ Ved disse Ord skjælvede hun heftigt; jeg bemærkede, at jeg havde rammet hendes Hjerte. Ved en Himlens Indskyndelse havde jeg taget dette Portrait med, og jeg troer, at Synet af den tilbedte Søn var det Afgjørende; hun eiede intet Billede af ham og — De gjetter Resten!“

Hun vilde have givet mig hele Verden for dette Billede. Jeg tøvede ikke; og skjøndt jeg veed, at Portraitet var Dem dyrebart, ansaar jeg dog Brevene for at være altfor vigtige; det er derfor jeg har skilt Dem af med det."

"Men det havde ikke mere noget Værd for mig."

"Bludseligt," vedblev Hr. de Fougerei uden at svare derpaa, "standsede Mr. Webster udenfor Porten. Jeg gik, uden at blive seet, op ad Rjækkentrappen, hvilket forklarer Dem min Nærværelse i Deres Cabinet."

"Men hvad bryder jeg mig om alt det! Deres Forklaringer thde paa en Kulde, der dræber mig. Victor, De har skrevet et grusomt Brev til mig! De kan dog ikke troe hvad De har skrevet deri?"

"Troe det!"

"Men er Du da fra Forstanden! Begriber Du ikke, at jeg elsker Dig?"

"Du!"

"Ja, hvorfor skulde jeg ellers sige det?"

Hr. de Fougerei stod som lynslaaet.

"Det er ikke for at frelse mig. Tænk Dig en Smule om. Brevene ere brændte. — Jeg har Intet at frygte for."

"Ja, det er sandt!" udbrød Victor med Taarer i Øinene. "Jeg er en Uværdig, en Nar! Men Du bedrager mig da ikke, Amelie?"

„Troer Du mig ikke endnu? Hvad skal jeg da sige til Dig? Victor, Du har Intet forstaaet, Intet gjaettet!“

„Na, nu vil jeg leve!“ sagde Hr. de Fougerei, idet han foer op som en Vanpittig. „Amelie, min Amelie, jeg vilde have ladet mig dræbe i Haven, udenfor Dine Vinduer.“

„Min Gud!“

„Men nu har Du frelst mig! Du min gode Engel, Tak! Tak!“ og han omfavnede hende heftigt.

„Geneer Dem ikke!“ sagde Fru de Giorgi, som traadte ind i dette Dieblit. „Naar man kommer tilbage fra en Reise! Endelig seer man Dem igjen, lykkelige Eifter! Jeg vædder, at Mr. Webster veed, at De er kommen hjem; jeg mødte ham i hans Vogn, som foer afsted. Ha, ha! han var rasende!“

Hr. de Fougerei loe; men Amelie ikke! hun tænkte paa Duellen.

„Jeg mødte ham imorges paa Skjebanen,“ sagde Hr. de Fougerei; „thi jeg kom hjem iafte; vi have havt en Strid, egentlig om Intet, eller snarere paa Grund af hans Mangel paa Opdragelse. Men jeg troer ikke, det vil have alvorlige Følger.“

„Saa meget desto bedre. — Men, det er sandt, veed De, at Gerard har anholdt om min Haand? Det er egentlig af den Grund jeg er kommen, for at tale med Amelie. Hvilken Triumf! han, som kun kunde

elste Kvinder med hørfarvet Haar og røde Arme. Jeg veed forresten ikke hvad der gaaer af ham, men han har travlt med at male en lang, mager Engel paa Guldgrund, Hovedet i Profil og Dinene forfra som en Mumie. Jeg har nok Lyst til at ægte ham; han er morsom."

I det Samme kom Mad. de Verme til. Det var første Gang i sit Liv hun løb, og i sin Glæde kastede hun sig om Halsen paa Hr. de Fougerai.

"Aa!" sagde hun halvt til Amelie, hvem hun ogsaa omfavnede, „jeg har bestandig sagt, at De vare skabte for hinanden."

Ligesom den gode Dame, som vi vide, aldrig tabte Fatningen, selv ikke under de vanskeligste Forhold, havde hun sørget for at faae anrettet en Frokost, der var udsøgt.

Men Hr. de Fougerai rørte den næsten ikke, og trak sig tilbage til sit gamle Arbeidsværrelse, efter at have trykket Amelies Haand paa en udtrykfuld Maade.

*

Han skrev nogle Linier til Mr. Webster, for at underrette ham om, hvad han ansaae for en passende Skingrund til Duellen, der forekom ham uundgaaelig.

Klokken Tre mødte Amerikanerens Bidner. Hr. de Fougerai betegnede Hr. Gerard og Hr. Lefebvre som sine.

Den foregibne Marsag til denne Duel var saa ubetydelig, at Bidnerne i Førstningen troede at kunne

bilægge Sagen. De talte derfor derom, men indsaae snart, at der bagved skjulte sig Ting, som der maatte kæmpes for. Et første Møde havde fundet Sted hos Gerard; men da man ikke kunde blive enig om Raabnene, blev et nyt berammet til om Aftenen. Det var en tung Dag for Amelie; men hun havde for megen Sjælsstyrke til at røbe det. Hun begreb ogsaa, at det var unyttigt at prøve paa en Forsøgning; Bønnen blev hendes Tilflugt i de lange Angestens Timer.

Klokken Ni vare de samlede i Salen, omkring Lampen; man skulde have antaget det for det fredeligste Familieliv. Amelie broderede med en maskinmæssig Bevægelse, undertiden løftede hun sine Dine fra Arbejdet, og Blikket svævede hen i Rummet. Mad. de Lerne, der som sædvanligt var i godt Humeur, spillede Écarté med den gamle Marquise de Rézé, der stadigt bar sin sorte Fløiels Dragt og skreg som en Paafugl, hvergang hun tabte. Hr. de Fougerai viste den lille Henri Billeder, medens denne red paa hans Knæ, gjorde store Dine og jublede af Glæde, idet han dog hvert Dieblis holdt inde, for at slaae Armene om Halsen paa ham, der bestandigt havde været en sand Fader for dette elskelige Barn.

Pludselig lød en Klokke.

„Ah! det er Gerard,“ sagde Mad. de Lerne.

„Hvor heldigt, saa kunne vi faae en Whist.“

Mad. de Fougerai skjælvede, thi Gerard kom uden Tvivl for at underrette hendes Mand om den endelige Afgjørelse paa Duellen.

Gerard traadte ind bleg og forvirret.

„Hvad er der paafærde! Hvad feiler Dem?“
udbrød Hr. de Fougerai.

„Mr Webster onsker at tale med Dem.“

„Paa denne Tid! Det har De da ikke isinde?“
sagde Amelie; „Hr. de Fougerai gaaer ikke ud nu!“

„Vær kun rolig, Cousine, han tænker ikke mere
paa Duellen. Mr. Webster er maaskee død i dette
Dieblit.“

„Hvad vil det sige?“ udbrød Amelie.

„En uforklarlig Forbrudelse!“ svarede Gerard.
„Enigmhrdet i sit Hjem, midt imellem sine Tjeneste-
folt.“

„Enigmhrdet!“ var det almindelige Udraab.

„Iaften gik vi derhen med hans Vidner, for at
underrette ham om den trufne Aftale. Foran Porten,
som var lukket, var der en Stimmel af Menneſker; vi
nævnte vore Navne og bleve indladte; og hvad saae
vi da i Forsalen? Et Lig, der bevogtedes af to Poli-
tietjente. Det er Morderen, sagde Sveitſeren. Da
han blev greben, ſkjød han ſig en Kugle for Panden.
Morderen! hvilken Morder? Hvad vil det ſige? Det
er en Mand, ſom ofte er kommen her i Huſet for at
tale med Mr. Webster. Jeg kjendte ham godt; iaften

lod jeg ham som sædvanligt gaae op; hvem kunde vel ane Eligt! Pludselig, omtrent efter et Kvarteers Forløb, hørte jeg raabe: Hjælp mig! Der kom som en Taage for mine Dine. Kjeltringen var allerede ude paa Gaden, men Betjentene standsede ham, og saa dræbte han sig strax. Han har ikke sparet sig, den Skurk; men Mr. Webster! Lægen er deroppe; man veed endnu Intet. Men De kunne godt gaae op" —
 — Vi stige ogsaa op. Lægen havde just lagt den første Forbinding over et frygteligt Saar under Skulderen; man veed ikke, om han kan komme sig; han har imidlertid sin fulde Bevidsthed; thi da han vidste, jeg var tilstede, forlangte han, at jeg skulde hente Dem, da han ønskede at tale med Dem."

Hr. de Fongerali gif strax med, og de bleve øieblikkelig førte ind hos Mr. Webster.

"Ah! Hr. Baron," sagde denne med svag Stemme, saasnart de vare ene, "De seer Dem hevet forud."

"Hvad mener De, min Herre?"

"Jeg troer, at jeg i den Tilstand, hvori jeg befinder mig, uden Skam kan gjøre Dem en Undskyldning. Modtag den derfor; jeg har havt Uret — imod Dem — imod en Person, som jeg burde agte. — Ha, hvis jeg gaaer det igjennem, — skal det være en god Recitation."

"Jeg beder Dem være forvisset om, at jeg har glemt Alt."

„De veed hvem Morderen er — De kjendte ham — Jeg veed, at De saae ham igaar — Vi have haft en sidste Forklaring — Men er det sandt, at han har dræbt sig?“

„Det er aldeles vist!“

„Han, Den Uhykkelige! — At det skulde komme saa vidt — har længe truet mig — Det er en Rec-tion —“

„Denne Samtale trætter Dem og . . .“

„Nei, bliv her — Jeg har bedet Dem om at komme —“ han syntes at samle sine Kræfter og vedblev:

„Vil De være saa god at aabne denne Kuffet — der — ja — Tag disse Papirer — det er denne Uslings Breve — som han skrev mig til fra Italien — og som indeholde Ting, der — Brænd dem — Ah!“ vedblev han, da Flammen havde tilintetgjort dem, „endelig —“

„Tak, min Herre, denne Handling opveier fuldkomment hvad der er skeet“

„Ja — Andre end jeg skulle idetmindste ikke vide —“

„Hvad kun en Ven kan vide!“ sagde Hr. de Fougerei, idet han tog hans Haand.

„Tak! Tak for dette venlige Ord, men — jeg kvæles — Luft —“

Og Lægen ilede til.

Nogle Dage derefter indeholdt Bladene, som allerede meget noiagtigt havde beskrevet dette ubegribelige Mord, følgende Linier:

„Vi erfare med Smerte, at Mr. Webster er død af sit Saar. Det er en stor Sorg, som vækker Bedrøvelse i Pariserverdenen. Man forsikrer, at han efterlader en uhyre Formue, hvoraf man iøvrigt veed, at han gjorde den smukkeste Brug.“

II.

Cecilie.

Det er en meget almindelig Bænk, vi ville tale om, og i Virkeligheden udmærkede Intet den fremfor de andre Bænke paa Torvet; imidlertid havde den desuagtet faaet et Navn. Man kaldte den: „De to Gjer-
riges Bænk.“

Denne Benævnelse var opstaaet for omtrent to Aar siden. Et Tilfælde var haændet paa Torvet. — Sønnen af en fattig Kone, en Dreng paa sex Aar, var bleven kastet omkuldb af en Hest, og havde faaet et Been brækket. Moderens Smerte var stærkende. Siddende ved Siden af Barnet, der laae udstrakt paa Jorden, hulkede hun, og de Ord hvormed hun udtrykte sin Fortvivlelse, bragte Taarer i Dinene paa de Forbigaaende, der vare standsede. Hun var Enke, skjøndt hun endnu var ung, og ved sit Arbeide maatte hun ernære sig og Barnet. Men hvad skulde der nu blive

af hende? Hvis hun skulde passe det syge Barn, kunde hun ikke arbejde; skulde hun ikke passe det, saa maatte det lægges ind paa et Hospital; hun maatte da skilles fra det, nu da det trængte saa meget til sin Moders Pleie. Hvad hun sagde, gik En til Sjelen. Den forsamlede Mængde var ogsaa aldeles taus, medens en Læge, der kom forbi, var standset og undersøgte Barnets Saar. Hvad skulde man gjøre?

Hvad skulde man gjøre? — Det var Ublekonen fra Hjørnet af Torvet, som svarede. — Det var ikke nogen rig Kone, aldeles ikke; hun havde et simpelt Tørklæde over Hovedet og en dygtig falmet Sirtses Kjole paa. Hun drev kun en tarvelig Handel: Ubler, Ribb eller Rødder, efter Aarstiden, det var det Hele. Børnene, som legede paa Torvet, vare omtrent hendes eneste Kunder. — Strax efter Uheldet var hun ilet til. Det var nu hende, der svarede, og hendes Svar, skjøndt ikke affattet i et smukt Sprog, gjorde ikke destomindre den gode Kone Ure.

„Nu, ja! Der ikke just sex og tredive Midler. Vi ere her en god Slump skikkelige Folk; Enhver bør lægge Noget heri. (Hun holdt Barnets Kasket frem.) Det skal være en lille Rødstilling til den stakkels Moder, saaat hun kan pleie sin lille Rjeledægge, til han er rask igjen.“

Ublekonen lod Handlingen følge paa Ordene, idet hun trak en Haandsuld Sousthykker op afommen

deelte dem i to lige store Dele og lagde den ene i den lille Kaskjet.

„Det er smukt!“ sagde en Herre, som stod bag ved hende. Han kunde vel være omtrent halvtredssindsthye Aar, var velklædt og havde et meget tiltalende Ansigt. Han rakte sin Haand ud over Konens Skulder og lod et Thyefrancøstykke falde ned i Kaskjetten. Enhver gav sit Bifald tilkjende. Sælgekøns Orð havde fundet tallsøse Ekkoer i Hoben.

„Nu vel,“ sagde hun, „jeg vil gaae om og samle Gaver. Det er ikke fordi maaskee — iblandt saa mange Menneſker — en Mand kunde maaskee bedre,“ tilføiede hun, idet hun betragtede Herren, som havde givet de thye Francø.

„Lad det ikke afholde Dem,“ sagde han; og med den fuldkomneste Anstand bød han den fattige Ublefene Armen, idet han lettede paa Hatten. Hun modtog den som den var buden, og de to Arme krydsede hinanden lige saa naturligt, som Guldstykket havde blandet sig med Pengene i den lille Drengs Kaskjet. Gaverne strømmede ind fra alle Kanter. Der var imidlertid flere fattige end rige Folk i den forsamlede Hob, men Alle gaae deres Stjerv, — nei ikke Alle; der var To, som affloge at give deres Bidrag.

Det var to ældre Herrer, stadige Gjester paa Torvet; man havde seet dem der næsten hver Eftermiddag. De havde en vis Fortjærlighed for den Bænk,

som vi have omtalt. De vare magre, deres Dine havde et haardt Udtryk, Læberne vare smalle, Ansigterne frastødende, Stemmerne skarpe og strattende.

De vare tilstede da Ulykken skete. Sælgekonen og hendes Cavaleer standsede foran dem under deres Indsamling.

„Hvad vil De?“ spurgte den Ældste.

„Hvorledes — hvad vi ville?“ svarede Konen.

Herren, der ledsagede hende, tog Ordet. „Vi samle Gaver til den stakkels Kone, hvis Barn er blevet haardt saaret, og vi appellere til Deres Edelmodighed,“ sagde han, idet han betragtede den Anden.

Den Enes Edelmodighed gjaldt vist lige saa meget, som den Andens Christentjærlighed, og begge to nærrede disse Følelser i samme Grad som den haarde Jord eller den kolde Vænk, hvorpaa de sad.

„Jeg har ingen Penge!“ sagde den Ene.

„Jeg heller ikke!“ tilføiede den Anden, idet hans Stemme sank ned til Hvissen.

Imidlertid var Barnet bragt ind i en Boutik tæt ved, hvor Frugten af Indsamlingen blev givet Moderen.

Siden den Dag er Bænken bleven benævnt efter de to Gjerrige. Naar de vare der, satte Ingen sig; selv de smaa Børn løb deres Vej. De undløde ikke at bemærke den Følelse, de indgjøde; men omendstjøndt de følte sig saarede, gave de ikke tiere nogen Anledning til at rejsfærdiggjøre dem.

Det var den serogthvende October; smukt Veir, en kold, men reen Luft, og ikke en Sky fandtes paa Himlen. Paa denne Dag syntes Solen at ville tage Afsked med Aaret, for at give Plads for Novembertaagen. De to Gjerrige vare komne til den sædvanlige Bænk, og med begge Hænder paa Haandtaget af deres Stofke lode de sig forfriske af de ædelmodige Solstraaler.

Den Ene saae ud til at være en tredsindsthye Aar, den Anden var yngre, maaskee halvtreds. Denne Sidste trak, uden Tvivl foranlediget ved en indre Beregning, en Almanak op af Lommen, lod et Dieblif sin Pegefinger løbe langs Maanedens Data og standsede ved den følgende Dag.

„Det er nok den serogthvende idag, Robert?“ sagde han.

„Den serogthvende? Ja!“

„Imorgen, Saint-Frumence, — min Navnedag,“ gjentog den Første med en Grimace. Det var hans Naade at smile paa.

„Aa! det er Din Navnedag. Gjør Du Regning paa at jeg skal gratulere Dig?“

„Aldeles ikke! Du har aldrig gjort det, og jeg har altid hørt Dig lade haant om denne Skik. Forresten har Du Ret; — det er Narrestreger!“

Frumence gjemte Almanakken i Lommen igjen. Et Dieblif efter tilføiede han, ligesom til sig selv:

„Man har nu i eetogthve Aar ikke gratuleret mig til min Navnedag.“

„Ja,“ sagde Robert, „det var Cecilie . . . Det var i denne Maaned hun døde.“

Frumence hostede. „Jeg troer, jeg forkjoler mig,“ sagde han; „det er saa taaget iaften.“

Idet Solens skraae Straaler efterhaanden forsvandt, opsteg der ogsaa en let Taage fra Jorden og udbredte sig efterhaanden over Bygningerne.

„Ja, jeg erindrer,“ sagde Robert efter en Pause, idet han berørte sin fremspringende Pande med en Fing-
ger, „at Cecilie ved denne Leilighed gav Dig en Pung, som hun selv havde hæftet.“

„Og som forsvandt paa hendes Dødsdag.“

„Med de tohundrede Frances, den indeholdt.“

„Det syntes at være disse tohundrede Frances's Bestemmelse, at de skulde gaae tabt!“

„Det er sandt nok! Cecilie vilde have tabt dem paa en anden Maade, det er det Hele, og vi vare udsatte for at tabe lige saa Meget hvert Aar, saa at vi nu, Frumence, vilde have tabt firetusinde og tohundrede Frances.“

„Firetusinde og tohundrede Frances! Store Gud, hvilken Sum!“

„Jeg har altid sagt Dig det, Konens Indflydelse er skadelig; -- hun svækker Manden.“

Sikkert var Hr. Robert ingen svækket Mand.

Menneskekjærligheden blev fuldstændigt dræbt ved hans Dør, uden at berøbe ham en Centime. — Hvilken Kraft!

Efter en kort Taushed svarede Frumence: „Tilvisse beherskede hun os som smaae Børn, Dig, hendes Fader, mig, hendes Egtemand. Kan Du huske, hvorledes hun betragtede os stibt med sine store Dine. De havde en egen Farve, disse Dine; jeg har aldrig seet noget Lignende; det var som et dybt Blands gruelige Stjær. Jeg har elsket hende oprigtigt, Robert; hendes Død, der kom saa uventet, saa pludselig, gjorde mig næsten gal. Jeg gav serhundrede Francs for hendes Begravelse!“

„Serhundrede Francs!“ gjentog Robert.

„Der var mange Menneſter om at følge hende til Jorden, især fattige Folk — hun gav Meget bort.“

„Javist, det mangler aldrig paa Elngler til at drage Mhtte af Folks Svaghed. At give er at begunstige Dovenskab og alle Laster.“

Det blev mørkt; Boutikerne bleve oplyste, og man saa Gasflammerne langs ned ad Gaderne. Robert tog sine Handsker op af Lommen og trak dem paa i den engang bestemte Orden. Da han havde knappet den første, standsede han og berørte Frumences Arm:

„Hvad sagde Du nyligt? — at i eetogthve Mar havde man ikke gratuleret Dig til Din Navnedag. —

Bildfarelse, Frumence, man har gratuleret Dig til den."

"Hvem da?"

Den Lille, Din Datter. -- Saa længe hun har været i Pensionsanstalten, sendte hun Dig et Brev med en Bouket og et Par broderede Tøfler af hendes eget Arbejde."

"Ja vel; men det har ikke gjentaget sig."

"Jeg husker, at Du forbød hende det. Er Du bedrøvet derover?"

"Aldeles ikke, aldeles ikke; jeg finder, at jeg har gjort min Pligt som Fader ligeoverfor hende; jeg har betalt alle hendes Udgifter, jeg har givet hende mit Samthkke til hendes Ugtefskab"

See det var hvad Hr. Frumence forstod ved at opfylde sine Faderpligter; hvilken Fader betalte nogensinde mere nøiagtigt det maanedlige Honorar til Pensionsstalten for sin Datter? Det var aldrig skeet en eneste Dag for seent. Hvilken Fader stillede færre Bamseligheder for sin Datters Brhslup? Sandt nok, han foruroligede sig aldrig for hendes Skuld; hun var kommen fra Ammen til Pensionen, fra denne til den ægtefskabelige Bolig, uden at han havde ønsket saa Meget som at omfavne hende. Det er sandt nok, at han neppe brød sig om at kjende dem, til hvem hans Datters Skjebne var betroet. Men hvad kom det den Ting ved? Hverken Ammen eller Pensionsanstalten

havde nogenfinde tilbagebetalt en Centime. Det var Hovedsagen! See det var et smukt Ideal af faderlig Omhed.

Hr. Frumence lovpriiste sig i sin Egenkab af Fader, og roste sig af den Naade, hvorpaa han havde opfyldt sine Pligter i den Retning. Hr. Robert, der ikke mindre samvittighedsfuldt havde opfyldt sine Pligter som Bedstefader, havde Intet at sige. Han begyndte at trække sin anden Handske paa.

En svag Barnestemme lod sig i dette Dieblik høre tæt ved dem: „Moder, jeg er saa sulten!“

Robert og Frumence dreiede deres Hoveder og faae en Kone sidde paa den anden Ende af Bænken. Paa hendes Knæ stod en lille Pige, der trykkede sig op mod hendes Bryst og skjulte sit Ansigt ved hendes Skulder.

Dette interesserede aldeles ikke de to Gjerrige. Den Ene hvilede igjen Hagen paa Stokken, den Anden tog atter fat paa sin Handske. I det Samme standsede en lille Pige paa en halv Snees Alar foran dem. Hun folgte Svovlstikker, og bar hele sit Dplag i en Kiste.

„Det er sandt,“ sagde Robert, „det er meget beleiligt. Du betalte sidste Gang, nu er det min Tour.“ Idet han vendte sig til den lille Pige, sagde han: „Lad os see Dine Svovlstikker. Pakkerne ere meget smaae. Ere de nu blot gode?“

„Ja, Herre!“

„Hvis de ikke ere det og jeg igjen møder Dig, skal jeg trække Dig i Drerne,“ sagde han, idet han valgte en Pafke. „Den koster en Sou, ikke sandt?“

Han greb i Lommen efter sin Pengepung.

I dette Dieblif lod den lille Piges Stemme sig igjen høre: „O Moder, jeg er saa sulten! Kjøb mig noget Brød.“

Hun stod dennegang paa Jorden, støttet til sin Moders Knæe. Denne bøiede sig ned over hende og sagde nogle Ord med sagte Stemme. Hendes Haand rystede som paa En, der undertrykker en Gulten. Maaskee vilde Robert, der sad hende nærmest, have hørt Moderen mumle, naar han havde anstrengt sine Dren: „Na, min stakkels Lille, jeg har ikke en Sou til at kjøbe Brød for!“

Men han var beskjæftiget med at søge i sin Pung. Han gjemte flere Soustykker i den igjen, som om han haabede at finde et, der kun gjaldt fire Centimer. Den lille Sælgerske fjernede sig efter at have faaet sin Betaling.

Bænken og de, der sad paa den, bleve pludselig stærkt belyste, Lygtetænderen var kommen for at tænde en Candelaber tæt ved. Gasflammen belyste de Pengestykker, som den Gjerrige holdt i Haanden. Den lille Pige saae Soustykkerne skinne; hun var sulten, Pengene vare Brød for hende, og i sin Ustydighed, i sin Uvi-

denhed om Samsfundets Love troede hun, at de, der havde nok at spise, naturligtviis maatte give til dem, der Intet havde. Da det stakkels Barn var kommet tæt hen til Robert, sagde hun med en blød, yndig Stemme, der skjælvende en Smule:

„Min Herre, giv mig en Sou til Brød!“

„En Tiggertøs“, mumlede Frumence, idet han bevægede Hovedet fremad.

„Der er Guld, som oplære deres Børn til at tigge om Aftenen,“ bemærkede Robert, idet han søgte at lade Pengene glide ned i Bungen. Men et af Soustykkerne slap fra ham; det var større end de andre. Det var et af disse gode, gamle Tosousstykker, næsten forældede, bærende paa den ene Side Ludvig den Sættendes Billede, og paa den anden en Øre og et Riisknippe, kronet med Frihedshuen. Dens Tyngde skilte den fra de øvrige Penge; den faldt og rullede hen ved Barnets Fødder. Hun tog den op og tænkte, at den var en Gave til hende.

„Nei, stakkels Barn! Hr. Robert giver ikke saaledes sine Penge bort; han troer, at han derved for meget beforder Dovenskab og alle Laster.“

„Giv mig min Sou, lille Thybeunge!“ udbrød han.

„Man burde lade Moderen og Barnet arrestere,“ sagde Frumence.

Moderen havde pludselig vendt sig om. Med eet

Blik fattede hun det Hele, og uden at sige et Ord tog hun Skillingen fra Barnet og gav den tilbage til den Gjerrige, der modtog den idet han mumlede Noget; ja, han havde Hjerte til at tage den tilbage.

Imidlertid blev Moderen belyst af den tætved staaende Candelaber. Hun var ung, maaskee thyve Aar; hendes Ansigt var obalt, blegt i dette Dieblik, og omgivet af to mærkværdig sorte Haarfletninger. Hendes Dine havde et beshynderligt Udtryk, og et Par Taarer, der hang i hendes Dienhaar, glimrede som Diamanter. Et lille sort Modermærke, af Størrelse som en Lindse, prydede hendes Overlæbe, en lille Smule over den venstre Mundvig. Dette saae Robert og Frumence strax, men de saae endnu andre Ting, som bragte en Kulde til at gjennemgaa dem fra Tøse til Fod.

Den unge Kone tog Barnet i sine Arme og ilede bort. Saa langt man kunde see hende, fulgte de Gjerrige hende med Dinene. Der herskede endnu i nogen Tid en Tausshed imellem dem.

„Det er paaafaldende saa koldt det bliver,“ sagde endelig Robert, hvis Tænder klappede i Munden paa ham.

„Ja, meget koldt,“ svarede hans Svigersøn; „det kommer af Taagen!“

Nei, Hr. Frumence, det kom ikke af Taagen.

„Jeg har næsten ganske mistet Følelsen i alle

„Lemmer,“ sagde Robert, idet Benene skjælvede under ham, da han reiste sig.

„Nei, Hr. Robert, det er ikke Følesløshed.“

De fjernede sig nu, støttende sig til deres Stokke.

Rogle Ord om de to Gjerriges Fortid blive her nødvendige.

Robert havde givet sig meget ung og havde ægtet en Datter af en Handlende, hos hvem han arbeidede. Handelen blev overladt ham som Medgift. Fra det første Aar af sit Ægteskab havde han en lille Datter, Cecilie. Den Lille var kun ti Aar da hun mistede sin Moder, og da satte Robert hende i en Pensionsanstalt. Kort efter optog han Frumence i sin Handel, da en stor Lighed i Vaner og Charakter indgav ham Tilbøielighed for ham. De fælles Interessers bestræbte kun endmere de to Gjerriges Forbindelse. Da Cecilie var tretten Aar, viste hun allerede en overordentlig Forstand, en Modenhed i Aanden, der er sjelden for den Alder. Robert tog hende tilbage fra Pensionsanstalten, overlod hende sine Bøger og afskedigede sin Bogholder. Femtenhundrede Francs sparede om Aaret, hvilken udmærket Foranstaltning.

Da Cecilie voksede til, blev hun mærkværdig smuk; hendes store Dine havde den grønne Farve, som findes ved et dybt Vand, saaledes som Frumence udtrykte sig, og til at hæve sin Skønhed havde hun et lille sort Modermærke, af en Lindses Størrelse, ved den

venstre Mundvig. Dette Mærke fremhævede endmere hendes Teints matte Hvidhed; men denne Skjønhed var dog Intet imod hendes Sjels. Hun besad lige saa megen Edelmødighed, som hendes Fader Egenfjærlighed; og det vilde ikke sige Lidt. Hun paatog sig det Hverv at bringe de Summer af Godt og Ondt, der frembragtes ved den huuslige Arne, til at opveie hinanden for Guds Dine; og Robert gav hende sandelig Nok at bestille. Ikke destomindre fik hun et Herredømme over ham, der var fuldstændigt. Han var bange for det dybe og dog saa venlige Blik i hendes Dine.

Frumence, der var ti Aar yngre end Robert, kunde ikke see Cecilie hver Dag uden at paavirkedes deraf; han blev forelsket i hende. Naar Kjærligheden opstaaer, vil den beherske alle andre Følelser, og der begyndte derfor en haard Kamp imellem Frumences Gjerrighed og hans Hjerte. Robert saae den. Denne Tingenes Tilstand satte deres commercielle Interesser paa Spil. Der maatte tages en hurtig Beslutning. „Cecilie skal ægte Frumence,“ sagde han; „en Maaned efter vil han være helbredet.“

Cecile afflog det i Begyndelsen. Robert kom tilbage til Sagen een, to, tre, ja ti Gange. Denne Modstand ærgrede ham; han blev haard og ond. Hans Datter følte, at et længere Afslag vilde tilintetgjøre Frugten af hendes foregaaende Anstrengelser og

det Gode, som hun kunde vente sig deraf. Endelig, en Dag da det gjaldt en retskaffen Families Odelæggelse, hvis Skjebne hendes Fader havde i sin Haand, svarede denne paa Cecilies Bønner:

„Egt Frumence, og jeg skal gjøre som Du ønsker!“

„Lad saa være,“ svarede hun; og hun ægtede Frumence. Stakkels Cecilie! Hendes Hverv blev fordoblet: Hun maatte danne en Modvægt til disse to Egenkjerlige. — Hendes Hjerte bukkede ikke under.

Den syvogthvende October var det Frumences Navnedag, og Cecilie var vis paa at blive Moder. Hun havde hæftet en Pung til Frumence, hvorpaa med Perler var broderet Ordet „Edelmodighed.“

Frumence kastede Pungen i en Krog.

Kort Tid efter sagde Cecilie til ham: „Frumence, Tiden til min Nedkomst nærmer sig. Jeg har mørke Aelser. Gjør Noget, der kan behage Gud, at hans Godhed kan komme mig tilhjælp.“

„Hvis det er muligt. —“

„Det er meget let! Hent mig Pungen, som jeg har givet Dig, og bed min Fader at komme til os. Han maa være i Pakhuset.“

Et Dieblisk efter kom Frumence tilbage, fulgt af sin Svigerfader

„Fader,“ sagde Cecilie, „nu er det paa Tiden at

holde det Løfte, Du flere Gange har gjort mig; Du ogsaa, Frumence."

"Hvilket Løfte?"

Cecilie udfoldede Bungen og fremviste Ordet „Edelmødighed“ for de to Gjerrige. De sloge Dinene ned.

„J have lovet mig at fylde den engang og lade mig ledsage af Eder for at tømme den."

„Fylde den?" udbød Frumence.

„Ja, og hvis Du elsker mig, hvis Du bryder Dig om min Sundhed, om min Lykke, saa opfylder Du Dit Løfte idag."

Cecilie bragte de to Gjerrige til at handle. Efter uhørte Anstrengelser overrakte de hende hver et hundrede Francs. De spædte store Draaber.

„Jeg takker Eder," sagde hun, „og hvad Eder angaaer skulle J takke mig igjen iaften. Det er en Aftale. Efter Middag ville vi alle Tre gaae ud sammen for at uddele de tohundrede Francs efter mit Godtbefindende." Og da de trak sig tilbage til Døren, tilføjede hun med et henrivende Smil: „J huske nok, at J have lovet mig lige saa meget hvert Aar."

Om Aftenen kom Cecilie paatædt tilbords. Hun var straalende; hun overøste sin Fader og sin Mand med venlige og indtagende Ord. Medens de langsomt endte deres Middagsmaaltid, gik hun igjennem Salen og spillede paa Klaveret et lille Stykke, en Melodie,

hvori hun udtrykte hele sin Sjæl. Det var hendes Svanesang. — „I see mig snart,“ sagde hun derpaa, idet der gled et pludseligt Smil over hendes Ansigt. Hun holdt Pungen i Haanden.

Robert og Frumence toge deres Hatte; men da Cecilie lagde Haanden paa Portlaasen, skjælvede og blegnede hun; hun besvimede, og det var umuligt at gaae videre.

Næste Dag døde Cecilie, efter at have bragt en Datter til Verden; hun døde medens hun holdt sin Faders og sin Mand's Hænder; de lovede hende samvittighedsfuldt at opfylde deres Løbte.

Frumence var i Begyndelsen fortvivlet; han betragtede sin Datter kun som Aarsagen til Cecilies Død. Han vilde ikke engang see hende, men sendte hende øieblikkelig til en Amme paa Landet. Vi vide, hvorledes han senere opfyldte sine Faderpligter. Cecilie var død, hendes heldige Indflydelse udslettedes efterhaanden. Den onde Aand kom igjen, stærkere end nogensinde, og det blev et mørkt, skummelt Huus.

Nogle Aar efter ophævede de Gamle deres Handel og hengave sig til en Række eensformige og hæslige Baner. Saaledes var deres Tilværelse, den serogthvende October, da vi begynde vor Fortælling.

Nu forstaaer man de Gjerriges Skjelven, Kuldeghøninger og Forvirring. De havde seet Cecilie, — Cecilie, der var død. Denne fattige Kone, som havde siddet paa den anden Ende af Bænken, — det var hende.

Hvor kunde man tvivle derpaa? Gasflammen havde tydeligt belyst hendes Ansigt; og hverken Robert eller Frumence kunde tage fejl af dette smukke, blege Ansigt, disse store Dine med det dybe Blands grønlig Skjær, og det lille, sorte Modermærke ved Mundviggen.

— De havde skjælvbet under dette Indtryk — De pleiede ikke at vende saa tidlig hjem.

Mørket i det øde Stræde, i Enden af hvilket de boede, indjog dem Skræk denne Aften. De skyndte sig at komme igjennem det og lukke Porten ilaas, som om Nogen fulgte efter dem. Den Larm, det frembragte, syntes dem uheldvarslende. De befandt sig nu i en lang Gang, der stødte op til Huset Robert og Compagnies gamle Bathuus. Dette Bathuus var tomt og stille.

Det dybeste Mørke herskede i denne Gang; Taa-gen var her gjennemtrængende og havde en meget ubehagelig, muggen Lugt. Robert tændte et lille Børlys, og medens de gik, skjælvede deres gigantiske Skygger paa Væggen ved Flammens mindste Bevægelse. Gangen udmundede ved en Gaard, i Enden af hvilken den Bygning hævede sig, som vare to Gjerrige beboede, og som blev behersket af Nabohusets høie Mure.

I Cecilies Levetid var denne Gaard en lille Have, med en Græsplaine i Midten og fire store Rosenbuske. Senere vare Roserne visnede, og hele Jordbunden var bleven nedtraadt. Alt hvad der var tilbage fra denne

Tid vare de to Epheuranter, som Cecilie havde plantet ved Foden af Murene. De varede vagede til og bæddede nu Muren i en bethdelig Høide. Disse Epheuranter dannede en mørk Grund, paa hvilken en lysere Gjenstand let traadte frem, og ved første Diekast opdagede vore Gjerrige en ubevægelig Masse, der stod op ad Muren omgivet af Epheuen. Robert holdt sin Haand mellem sig og Lygten, som en Skjerm, og han saae, Frumence saae ogsaa, Cecilies Gjenfærd, saaledes som det var kommet til dem paa Bænken paa Torvet. I dette Dieblik slukkede et Vindstød Boglyset.

De Gjerrige tænkte med Skræk paa de tre ndre Trappetrin. Porten var lukket; en unyttig Omstændighed; de traadte hastigt ind, og i Mørket løb Robert Hovedet mod Rækværket.

„Pierre, Idiot, Dumme Dyr!“ raabte han, som om hans Heflighed kunde give ham Mod.

Pierre, der var ganske forvirret, kom ud fra en Slags Stueetage, med et Lys i Haanden. Frumence tog det fra ham, og gik op bagefter sin Ewigersfader. Pierre var en Knøs paa en Snees Aar, men lille, mager og saa spinkel, at man kunde antage ham for at være femten Aar. Det var Frumences Datters Melkebroder. — Da han ikke var istand til at arbejde paa Markerne, vare hans Forældre meget glade over at Robert og Frumence vilde tage sig af ham. Han fik ingen Løn og havde kun Foden og sit Opholdssted.

Hvilken Føde! Hvilket Opholdssted! I de syv Aar, han havde været i dette Huus, havde han ikke hørt et eneste venligt Ord, ikke seet et eneste Smil; han levede i denne stadige Tvang, lidende paa Sjæl og Legeme, mishandlet, udskjeldt ved enhver Leilighed; Robert og Frumence undløde ikke hver Dag at høre deres Misforholdelse med hans Hjernes Mangel paa Forstand.

„Idiot!“ — Det var deres Ondlingsudtryk for den stakkels Skabning.

Idet de traadte ind i Spisestuen, kastede de sig i deres sædvanlige Lænestole; gamle Lænestole med Læderbetræk og forghldte Søm. De samme Følelser beherskede dem begge; ingen af dem bovede at betroe den Anden sine Tanker.

Robert sagde til sig selv: „Jeg er bleven forkjølet. Taagen er meget usund; jeg har faaet lidt Feber deraf, jeg troer min Puls er i stærkt Bevægelse. Febertilstanden forvirrer altid meer eller mindre Hjernen, det er Noget, Enhver veed; og saa indbilder man sig at see en Mængde Ting; jeg tør vædde paa at Frumence ikke har seet Noget.“

Frumence, som havde forladt sin Lænestol, gik med lange Skridt op og ned ad Gulvet. Han standsede foran Robert.

„Troer Du paa Gjengangere?“ sagde han. Svaret svævede Robert paa Læberne, og hele hans Sikkerhed

forvandt. Han forstod nok, at Frumence ogsaa havde seet Noget.

Da Frumence kom tilbage til sin Stol, standsede han igjen og sagde:

„Det var kjedeligt, at vi ikke gav den Lille Skillingen!“

„Det Samme tænkte jeg.“

„Vi ere maaskee lykkeligere for Diebliftet end hun“

Han fortsatte sin Gang.

„Sagen er,“ sagde Robert efter en Pause, „denne Sou thnger paa mig, som en Klump Bly; jeg skulde hellere have givet Barnet den,“ og han tog Skillingen op af Lommen og lagde den paa Kanten af Bordet. „Uha!“ sagde han, idet han tørte sin Pande, „den er ganske beshynderlig. See, Frumence, see paa den, den skinner som Ild!“

„Nubel ja!“ sagde denne, uden at han vovede at betragte den; „den Slags Sousthykker har en vis Glands, fordi de ere af Klokkemetal.“

„Ja, det er sandt, det er en egen Blanding, dette Klokkemetal.“

Herved fik Roberts Tanker en ny Retning. Det forekom ham, at Skillingen begyndte at ghyge paa Bordet, ligesom den tidligere under en anden Form havde ghyget frem og tilbage i et Klokketaarn. Han troede at fornemme en Klang af Metal, i Begyndelsen neppe

hørlig, men den forstærkedes Lidt efter Lidt, og denne Klang var en Stemme, der sang: „Som Klokke lod jeg i Luften, jeg lod ved Bonnen; Bonnen for de Levende og for de Døde! Som Skilling løber jeg Verden rundt, fra den Rige til den Fattige. Jeg tilhører den Fattige; jeg vil gjerne betale hans Brød. De Gjeriges Punge ere mine Fængsler; — befri mig!“

Klangen blev bedøvende. Den fyldte Roberts Øren, og han støttede sit Hoved i Hænderne.

„Hører Du, Frumence, hører Du den? Den taler om fattige Folk! — Denne Klokkessilling sprænger mit Hoved med sin Klang! Stil mig af med den, — kast den bort, — jeg bønfaller Dig derom!“

Frumence aabnede hurtigt Vinduet, som vendte ud til en smal Gade, og vilde tage Skillingen for at kaste den ud. Han vilde skynde sig at slippe af med den og kastede den derfor fra Midten af Stuen; men den traf Vinduesposten, og istedetfor at falde ned paa Gaden, sprang den med Larm tilbage i Bærelset. Den trillede, idet den beskrev en Halvbue, og da Frumences Fod vilde standse den, forsvandt den i en Revne mellem to Planker i Gulvet. Det var et gammelt, utæt Gulv, og da Frumence stødte til Skillingen, gav det den blot en stærkere Fart ned i Revnen. Han blev ildrød i Hovedet, Robert blegnede. Han tog Lampen og vilde undersøge Gulvet. Reglene kunde Intet udrette. Robert tog en Kniv op af Lommen; ved det første

Forsøg brækkede Bladet. Frumence prøvede med en anden Kniv; men da han vendte Bladet uforsigtigt, skar han sig i Fingeren.

„Robert,“ sagde han, idet han klemte Blodet ud af Saaret, „vi bære os ad som nogle rene Børn, thi naar vi tænke over det, lader Alt sig forklare. Vi have talt om Cecilie i Eftermiddag, vore Tanker ere beskæftigede med visse Erindringer, føi hertil en tilfældig Lighed, et Spil af Indbildningskraften, Beirets Indflydelse og en Smule Feber.“

„Ja, jeg har ganske vist Feber!“

„Der behøves kun Lidt til at gjøre En ør i Hovedet og til at suse for Ørene. Nu, da denne Skilling støder mod Vinduesposten, er den rullet ned i en Revne; Du har brækket Din Kniv, og jeg har skaar mig i Fingeren, — hvad er naturligere end det?

„Intet, uden Tvivl. — Altsaa troer Du ikke“ . . .

„Jeg troer een Ting, og det er, at Erindringen om Cecilie har beskæftiget os for meget; enten det nu er til Skade eller til Gavn, saa er det vist, det maae vi antage.“

Svage Indretning, som den menneskelige Hjerne dog er.

„Nuvel,“ sagde Frumence, „siden vore Hoveder ere snge, saa lad os behandle dem derefter. Hvad er vor Sygdom? Vi ere urolige, fordi vi ikke, som Cecilie vilde have det, hvert Aar have givet nogle Skillinger

til de Fattige. — En Svagbed! En Vrkessvagbed! Naa, Herregud! Det er hele Sygdommen! Midlet er simpelt; vi ville fra Tid til anden give de Fattige nogle Sous, disse vansføre Fattige, og vi have fuldkomment betalt vor Gjeld til os selv“

„Jeg troer Du har Ret,“ sagde Robert.

Man seer, Frumence forstod fuldkomment at bevare sin Fatning ved denne Leilighed. De troede begge at klare Sagen med nogle Sous, de Gniere; nogle Sous, der engang imellem bleve kastede til en Fattig; og her saae man den Indflydelse, som et Gran af christelig Kjærlighed havde: denne ligefremme Beslutning beroligede dem, gjorde dem godt.

„Vi maae endnu erindre,“ tilføiede Frumence, idet han omviklede sin Finger med et Hjørne af Lommestørklædet, „at vi have tomme Maber, og at Intet forarsager Skuffelser i den Grad som Sult.“

De satte sig tilbords.

„Jeg faaer en Idee,“ sagde Robert lidt efter; „hvis vi i Anledning af Din Navnedag drak en Glaske gammel Vin paa Din Sundhed! — hvad? Det hænder ikke saa ofte.“

„Nei, det er sikkert ikke skeet tidt.“

„Nu skal jeg hente en,“ tilføiede han, idet han tændte sin Lygte ved Lampen; „imidlertid kan Du lave Salatan til, Frumence, Du kan tage Osten og Krukken med Syltetoi frem af Buffetten.“

Det var rigtignok en Udsvævelse! Osten havde holdt ud i sex Maaneder; hvad Kruffen med Sultetoi angik, da var den fire Aar gammel; den var kjøbt paa en Tid, da Robert var syg.

Hvis man sagde, at denne steg ned i Kjelderen uden at være bange, tog man fejl; imidlertid besad han et vist Mod. Han nynnede idet han steg ned; han nynnede idet han valgte Glasfen; men da han tænkte paa, at man ikke havde rørt ved denne Bordeauxvin siden Cecilies Død, nynnede han ikke mere og steg langsomt op. Han saa Døren til en Sal i Stueetagen staa paa Klem. Han nærmede Hovedet og Lyset til den. „Er Du der, Pierre?“ sagde han.

Pierre var der ikke; men det, som Robert endnu engang saa, var Cecilies Gjenfærd, siddende i en Krog, ved Levningerne af en Bunk Brænde. Han trak sig hurtigt tilbage, som om han Intet havde seet, og skyndte sig op paa første Sal. Han satte Glasfen haardt i Bordet og faldt udmattet tilbage i sin Lænestol.

„Frumence! hun er her i Huset, siger jeg Dig. Jeg har seet hende i dette Dieblis i Salen ved Brændet.“

„Na Passiar! Du har dette Billede i Hovedet; det er Virkningen af Blodet, siger jeg Dig. Jeg har beviist det saa klart som Dagen. Et godt Glas af

denne Biin vil curere Dig. Ved Du, Robert, at denne Flaske er tyve Aar gammel."

Frumence skjenkede i.

"Paa din Sundhed da, siden det er Din Navne-
dag," sagde Robert. Og han tømte sit Glas i eet
Drag. „Hvilken Duft, hvilken Varme! I Sandhed,
hvis vi drak Lidt hver Dag, troer jeg vi vilde have
adskillige Aar at leve i endnu."

Aa! det var en prægtig Biin, i Sandhed, saa
prægtig, at den allerede dæmpede de Gjerriges dumme
Sparsommelighed.

"Skulle vi da vente med at drikke den, til vi ere
døde?" sagde Frumence. Det er alligevel saaledes.
Man negter sig Alt, man sparer, man samler til
Bunte, man glæder sig ikke ved Noget, man bliver
hadet af Enhver . . ."

"Det er sandt! Ti Gange sandt, hvad Du der
siger," raabte Robert, hvis Dine bleve levende. „Man
er ulykkelig, man døer alene i en Krog, og man lader
Andre . . ."

Aa! den gode Biin, den udmærkede, den prægtige
Biin. De drak hver tre Glas, og vilde være vedblevne
paa denne Maade, da en stærk og klagende Tone lod sig
høre fra Claveret i Stuen ved Siden af. Dette Claveer
havde ingen menneskelig Haand rørt efter Cecilies Død.

Robert og Frumence skjælvende og lyttede. Der
hørtes Intet.

„Gudsbed!“ sagde den Sidste, „vi ere da ingen Børn! Endnu et Glas, Robert, og vi ville see efter. Rimeligviis er det kun en Streng, der er sprungen.“

„Naa, javist, det er ikke Andet!“

Frumence tog Lampen, og fulgt af Robert gik han ind i Stuen. Men neppe vare de traadte derind, førend de pludseligt standsede.

Claveret var aabnet.

„Cecilie er her i Huset,“ mumlede Robert.

Frumence, der var en Smule beroliget, gik hen for at sætte Lampen paa Kaminen. Pludselig veeg han et Skridt tilbage, idet han bemærkede en skinnende Gjenstand paa Marmoret.

„Hvad er det?“ sagde Robert, „flig mig det, — mine Dine ere blændede. Er det ikke Pungen, den tabte Pung, Cecilies Pung? Jo,“ sagde han, „lad os gaae herfra —“

De gik, idet de knap kunde støtte paa Benene.

Efter et Dieblisk Pause, tog Frumence sig op og udbrod med Livlighed:

„Nuvel, veed Du hvad vi ville gjøre, Robert?“

„Siig mig det, Frumence!“

„Vi ville holde vort Løfte til Cecilie, holde vort Løfte fuldstændigt. Vi ville tage Pungen, og hvert Aar lægge vi to Hundrede Francs i den til de Fattige!“

„Ja, ja!“

„Og vi ville selv uddele dem!“

„Ja, ja!“

„Og hvorfor skulle vi da frygte Cecilies Gjenfærd?“ Frumence gik strax og uden Lys ind i Stuen, hentede Pungen fra Kaminen og lagde den med Verbodighed paa Bordet. Den var endnu som Cecilie havde holdt den i sin Haand paa sin Dødsdag. De to Hundrede Frances vare der endnu. Frumence fyldte Glasene.

„Til Erindring om Cecilie, om vor kjære Cecilie!“

„Til Erindring om hende,“ sagde Robert.

De drak; de satte sig og forbleve en lang Tid tause, idet de betragtede Pungen, som glimrede midt paa Bordet.

Da bares det dem for, at den gamle Sou af Klokkemetal lød trist. „Giver, ja giver,“ sagde den, „giver isærdeleshed til Modrene, som have smaae Børn! Cecilie har ogsaa haft et lille Barn. Hun er nu vogen, Cecilies Datter; — hvad er hun? Hvem veed det? Vide I det?“

Robert og Frumence hørte Deres Hjerter banke og følte dem svulme. Taarerne stode dem i Øinene; de kunde ikke tale.

Hør, hvor Skillingen taug og Claveret klang med den Melodie, som Cecilie havde spillet paa sin Dødsdag; og paa denne klagende Melodie fulgte et fremmed Stykke, et frygteligt Stykke. Alle Claverets Toner

havde antaget en menneffelig Stemme. Moderne sukkede, ffrege, brummede, græd. Det var en Concert af alle Udtryk for menneffelige Lidelser. Man hørte det sultne Barns Skrig, den fortvivlede Moders Gulken, den fattige Enghes Sukken paa sit usle Leie, den dybt sunkne Mands Forbandelser, han, der ikke har en Haand til at hjelpe sig.

Robert og Frumence skjælvede. Eveden faldt i store Draaber fra deres Tindinger.

Bed en umaadelig Anstrengelse lykkedes det dem at raabe:

„Naade, Cecilie, Naade! o stands, stands, stands!“ Da viste Cecilie sig paa Dørtærskelen, denne Gang klædt som paa sin Dødsdag. Hendes Ansigt var sørgmodigt, og de store Dine af det dybe Rands grønne Farve havde et sorgfuldt Udtryk.

„J sige, at jeg skal holde op! Men er det da mig, der foraarsager denne sørgelige Musik? Det er Eder, min Fader, Eder, Frumence; J, som ikke have gjort det Gode, J kunne gjøre det, som J skulle gjøre, som J har lovet mig at gjøre. De Ulykkelige, som J ikke have trøstet, er det, som skrige og græde.“

„Hvis er Skylden? Da jeg skiltes fra Eder, da jeg gif bort herfra, lovede jeg Gud, at J skulde blive gode. — Jeg haabede det — have J været det?“

Robert og Frumence vare sthyrte om paa Gulvet, neppe istand til at aande; men alle Cecilies Ord

faldt paa deres Hoved, som om de vare af Bly. Cecilie berørte dem og traadte ind i Bærelset hvor deres Pengeskifte var; ved en Bevægelse aabnede hun den. Hun tog der Haandsfulde af Penge og Guld, som hun kastede i Beiret; og Pengestykkerne fløi bort i alle Retninger, istedetfor at falde ned. De to Gjerriges Dine fulgte dem et langt Stykke, uagtet det var Nat, og de saa dem falde ned i de Fattiges Boliger. Men Frumence fandt ved Tanken om sin Odelæggelse Kraft nok til at kaste sig over Guldstykkerne, inden Cecilie spredte dem ad. Den heftige Bevægelse, han gjorde, vækkede ham. Det var Dag.

Han fandt sig til sin Forundring siddende i sin Lænestol, ligeoverfor Robert, som ligeledes vaagnede. De betragtede hinanden et Dieblis uden at tale. Cecilies Blik laa paa Bordet.

„Det er vel Dig, Robert? Jeg veed det ikke. Det lader til at denne Viin har døsset os isovn. O! hvilken Nat!“

„Oa Cecilie,“ sagde Robert.

De behøvede lang Tid til at ordne deres Tanker. Var det Drøm, eller var det Virkelighed?

„Egemeget Robert,“ udbrød Frumence, idet han rystede sine stive Lemmer, „hvis det er en Drøm, da være den velsignet; er det Virkelighed, da være den velsignet. Velsignet være hun. Een Ting gaaer fremfor Alt!“

„Ja, jeg veed det, Frumence, vi maae finde Cecilie.“

„Ja, vi maae finde min Datter, min Cecilie, det er næsten Cecilie. Ah! naar jeg tænker paa, at vi ikke have seet vort Barn, siden hun blev født!“

En ny Tanke foer pludseligt gjennem Frumences Hoved; hans Dine bleve vilde, hans Stemme blev huul. — „Robert,“ sagde han, „dette Fruentimmer fra igaar paa Bænken, denne Kvinde med den lille Pige, dette levende Billede af Cecilie, — det var Cecilie! Hører Du: Cecilie! Vor Datter — min Datter med sin lille Pige.“

De bleve som to Gale, græd og rev sig i Haaret. Lidt efter bleve de roligere.

„Robert,“ sagde Frumence, „vi maae skynde os, Cecilie lider.“

De toge Cecilies Pung og puttede saa mange Penge i den, som den kunde rumme, grebe deres Hatte og gik ned.

„Skulle vi vække Pierre?“

„Til hvad Nytte?“ sagde Frumence; „lad ham sove, det staakels Barn. Det er endnu Een, som vi ikke have gjort lykkelig! Det er dog Cecilies Diebroder.“

Idet de talte, aabnede de sagte Døren til den Stue, hvor Pierre sov. Dagen trængte derind gjennem et Hul, der var lukket med et Vinduesstod. De saae

den stakkels Dreng sove paa et Straaleie, med en Pjalt over sig, hvori han havde svøbt sig ind, for at være beskyttet mod Kulden.

„Robert! Pierre maa ikke sove her; her er fugtigt og koldt!“

„Vent et Dieblif,“ sagde Robert; og han gik sagte ud, steg op ad Trappen saa hurtigt han kunde, gik hen til sin Seng, tog sit Tæppe, — et deiligt uldent Tæppe, — og gik ned med det.

Frumence hjalp at dække Pierre til med det. De anvendte lige saa megen Omhu, som en Moder, der er bange for at vække sit Barn. Derpaa gik de paa Taa-spidserne ud og lukkede Døren sagte i.

De tøvede ikke et Dieblif med at tage en Vogn, en Tanke, som de vilde have gyst ved Dagen isorveien, og begave sig til den Pensionsanstalt, hvor Cecilie var bleven opdraget. Anstalten havde skiftet Eier. De erholdt kun usikre Anviisninger, som imidlertid ikke formindskede deres Iver i at søge. De gik fra det ene Sted til det andet, løb hele Dagen omkring og undersøgte over hundrede Huse.

Silbix om Aftenen vendte de hjem, udmattede, anstrengte og sønderknuste af Smerte, idet de ikke havde erfaret Noget om Den, de havde søgt.

Pierre kom og tog imod dem ved Døren, med Lampen i Haanden og ganske bevæget. Han havde tilbragt en urolig Dag. Tænk! Hans Herrer vare

gaaede ud, uden at vække ham. De havde ikke spist Frokost, de havde ikke givet noget Livstegn fra sig. Og saa dette Tæppe, som Pierre var bedækket med, da han vaagnede. Ubegribeligt! Han blev endnu mere overrasket, da han saa, at de ikke havde været iseng om Natten.

„Intet! Intet! min stakkels Pierre,“ raabte Frumence, idet de traadte ind, „vi have Intet opdaget!“

Men Pierre forstod Intet, og hans Herrers venlige Behandling var ham saa ubant. Derfor blev han ogsaa forbauset staaende med Lampen i Haanden, og gjentog massinmæssigt: „Intet! Intet!“

„Ak!“ raabte Frumence, „naar Du vidste hvor mange Døre vi have banket paa! Naar Du vidste alle de fattige Boliger, al den Elendighed, vi have seet idet vi søgte om vor Datter! Min stakkels Dreng; vi have efterladt alle vore Penge der, — alle. Men Intet, ikke det Mindste om Cecilie. Og det nu, da hun er lidende og trængende!“

Hvis Pierre nogensinde havde gjort sig fortjent til Benaelsen Idiot, da var det i dette Dieblik. Hans Miner udtrykte paa en comisk Maade alle de Følelser, der bevægede sig i ham. Han forstod ikke ret Meget; men han troede, at en stor Forandring var foregaaet med hans Herr, og forstod, at det var Cecilie, de søgte. Cecilie, Cecilie, aa! Han var lige ved at tabe Lampen og satte den derfor hurtigt paa et Trin, — det

Hele foregik ved Foden af Trappen; — „Cecilie!“ og idet Pierre gjentog dette Navn, hulkede han.

„Har Du maaskee seet hende?“ sagde Robert.

„Det er min Søster, min Diesøster. Ja, jeg har seet hende, — her. Stakkels Cecilie! slaae mig ikke, Herrer, fordi jeg har ladet hende komme ind ad den lille Dør.“

„Slaae Dig, Pierre, slaae Dig derfor, store Gud!“

„Hendes Lille var sulten, Herre, og Cecilie sagde: „Pierre vil give Dig et Stykke Brød!“ Derfor kom hun. Jeg har givet hende min Middagsmad; men det var saa Lidt.“

Robert tog en af Pierres Hænder, som han trykkede imellem sine. Pierre vedblev: „Hun har allerede været her flere Gange. Vi have kjendt hinanden fra vi vare ganske smaae; De veed, at vi have druffet den samme Mælk. Jeg har aldrig seet hende saa bedrøvet som igaar; og da sagde hun, at hun snart ikke vilde have længere at lide, at hun snart gik til en bedre Verden. Og, Herre, dom selv om hun ikke er ærlig og reen: En Pung faldt ud af en af hendes Moders Kjoler, som hun rørte ved, en Pung fuld af Penge; jeg sagde, at hun skulde tage dem; det var sagtens urigtigt, jeg veed det nok; men det var i den første Bevægelse. — Hun afflog den og gik hen til Claveret, som hun aabnede, og — Herre, ved den første Tone brast vi begge i Graad. Hun krøb hurtigt ned ad

Epheuranten. Tilslidst skjulte jeg hende i mit Bærelse, indtil jeg kunde lade hende gaae ud i den lille Gade. O mine Herrer, de maae holde af Cecilie, hun er saa god, og hendes Lille er saa artig!"

Robert og Frumence kunde ikke styre sig længere.

"Du kjender hendes Opholdssted, Pierre?"

"Ja!" Og idet han søgte i Lommen, trak han et Stykke Papir op.

Hvem har dog kunnet sige, at den Dreng var en Idiot!

"Hurtigt, lad os komme afsted!" raabte Frumence, "Du skal gaae med, Pierre."

"Tak! tusind Tak!"

"Men Du har saa faa Klæder paa; det er saa koldt."

"Min Kappe," sagde Robert, "tag min Kappe."

Et Dieblisk efter rullede de alle Tre afsted i en Bogn.

Cecilie havde virkelig den foregaaende Dags Aften været i sit Fædrenehjem, der var saa ugejstfrit imod hende. Da hun gik ud, havde hun taget Veien til sit fattige Logis. Det var i den øverste Etage i et elendigt Huus. Der boede kun Folk, som levede kummerligt af deres Arbeide, og i den usleste af disse usle Boliger boede Cecilie. Hun steg langsomt op ad de fem Trapper, og famlede sig frem i en mørk Corridor. Den Dør, der var nærmest ved hendes, blev aabnet

paa Klem, og en Lysstraale skinnede igjennem den. Ved den Stoi, som hendes Skridt gjorde, blev den aabnet heelt, og et ungt Menneſte paa 25 eller 30 Aar viſte ſig paa Dørtærſkelen. Det urolige Udtryk i hans Anſigt forſvandt, ſaaſnart han ſaae Cecilie.

„Er De endelig der!“ ſagde han, „kom ind, kom ind. Hvor vi have været i Angelt for Dem!“

I dette Dieblif kom den Talendes Moder tilſhne.

„Du milde Gud!“ udbrød hun, „hvor De er bleg. Er det Noget ligt at blive ſaa længe ude, i den Taage, — og med den Lille? Synes De det er fornuſtigt? Stakkels Kjæledægge. Hun fryſer; kom med hende, at jeg kan lægge hende i min Seng. Sov, ſov min Dieſteen!“

„Sæt Dem et Dieblif, Madame Cecilie,“ ſagde den unge Mand, „ja De kan troe vi have været urolige for Dem!“

„Richard er viſt thye Gange gaaet ned ad Trapperne,“ ſagde Moderen.

„De ere altfor gode imod mig!“

„Naa, naa! Lad os nu ſee, trænger De til Noget?“

„Tak, Madam, jeg behøver kun Hvile, Andet ikke! Det er meget ſeent, og jeg vil gaae ind.“ — Hun vilde reiſe ſig.

„Nei,“ ſagde Moderen, idet hun nødte hende til at blive ſiddende; „jeg kan endnu ikke ſove, og Richard

heller ikke; vi maa først snakke med Dem. Vi have nu talt to Timer om Dem, og vi vare min Sandten blevne ved til evig Tid, uden at bryde os en Smule om Klokken, saa meget mere, som De ikke har givet Deres Ord med i Sagen."

"Moder!" sagde Richard i en bedende Tone.

"Ti Du blot stille, og lad mig raade; nu er det paa Tiden — Cecilie," vedblev hun, idet hun tog den unge Kones Haand, "De veed, at jeg holder af Dem; ikke sandt? det gjør jeg virkelig. Jeg vil tale frit med Dem. Efter dette kan De ikke tvivle paa —"

Cecilie betragtede Richard og hans Moder. En let Rødme bedækkede hendes Kinder.

"Nu vel: Richard elsker Dem; han elsker Dem til Banvid."

Cecilie blev blodrød, og store Taarer trillede ned fra hendes smukke, sænkede Dine.

"Moder," sagde Richard, "Du seer nok, at Du bedrøber hende!"

"Ti stille! siger jeg."

Hun støttede Cecilies Hoved mod sit Bryst.

"Giv kun Taarerne frit Løb, Cecilie, det gjør godt. Jeg troer ogsaa nok, at De har Sorger; men hvis det beroede paa os, skulde vi gjøre Ende paa dem. Vi ere ikke rige, men vi ville gjerne dele vort Lidet med Dem; og det, som vi spise mindre, ville vi have mere i Fremtiden. De vil gjøre min Søn til den

lykkeligste Egtemand, og mig til den lykkeligste Moder. Jeg veed, at De før har været bedre vant; men Penge, de komme og gaae. Dem ville vi ikke tænke paa, men kun paa Deres Hjerter, der elske os. Jeg vil ikke trænge ind paa Dem, kjære Barn, man maa have Tid til at tænke over enhver Ting; men nu er det Deres Tour at tale, siden Sagen afhænger af Dem."

Den gamle Kones Taarer blandede sig med den unges; Richard knælede for Cecilie og tog hendes Haand mellem sine.

"Cecilie," sagde han, "lad mig sige Dem, at jeg elsker Dem, at mit Livs Lykke eller Ulykke afhænger af det Ord, der vil komme over Deres Læber. Jeg kan ikke tilbyde Dem en glimrende Stilling; men De vil aldrig finde et mere hengibent Hjerte!"

"Jeg troer Dem," sagde Cecilie, idet hun læste Sandheden af Richards Ord i hans Dine, "og jeg veed, at Deres Kone vil blive lykkelig. Jeg skal svare Dem imorgen; De vil da vel tilstaae mig een Dag?"

Dette blev bestemt.

Den næste Dag stod den gamle Sælgekone op ved Morgens Frembrud som sædvanligt. Hun bankede paa hos Cecilie. Ingen svarede. Idet hun lavede sin Sønns Middagsmad til, troede hun at høre Nogen gaae sagte forbi i Corridoren. Hun aabnede Døren; „jeg har taget feil," sagde hun.

Richard kom hjem fra sit Værksted. Et Kvarteer forløb, men Cecilie kom endnu ikke.

Da lød en Støi af tunge Skridt i Gangen. Richard løb ud med Lampen, fulgt af sin Moder; de befandt sig ligeoverfor tre Personer, Robert, Frumence og Pierre.

„Cecilie,“ sagde Frumence, forpustet, „hvor er hun?“

„Der er hendes Dør, men hun er ikke hjemme,“ svarede Richard.

Den gamle Sælgekone havde kjendt de Gjerrige.

„Hvorledes? Hvad vil De hende?“ sagde hun.

De vare ilede hen til den anviste Dør. Robert dreiede Laasen om, Døren gik op og de traadte ind.

„Der var aabent!“ udbrød Richard overrasket. Han traadte ogsaa ind med sin Moder. Enhver gjen-nemløb Stuen med Dinene. Frumence var den Første, der saa et sammenlagt Papir paa Bordet. Paa dette Papir stode de to Ord: „Til Richard.“ Uden at see videre paa det, aabnede Frumence det og læste.

Det var Cecilies Svar til den unge Mand. Hun skrev, at hun elskede ham; men hun vilde ikke bebyrde ham med en Kone og et lille Barn, da han selv havde saa ondt ved at ernære sig. Hun skrev om hemmelige og dybe Sorger; at hendes Liv var indviet til Fortvivlelse og om Gravens Ro. Det var en Blanding af Kjærlighed og Fortvivlelse. — „Naar De læser

dette, Richard," skrev hun i Slutningen, „sove jeg og min Datter i Seinen's Bunde!"

Det er umuligt at beskrive det Udbrud af For-
tvivlelse, som de Mennesker følte, der var forsamlede i
Bærelset. Pierre faldt paa Knæ, og hans Fingre
grebe kampagtigt om Bordpladen. Ved en Hændelse
kom han til at røre ved den Pen, hvormed Cecilie
havde skrevet. Den var endnu vaad. En Tanke foer
igjennem hans Hoved. — Blækket var endnu ikke tørt;
det kunde ikke være længe siden Cecilie skrev, — og
maaskee var det endnu Tid, naar man skyndte sig.
Haabet var kun svagt, — men Store Gud! hvem
kunde dog sige, at denne Dreng var en Idiot!

Da Pierre havde talt, sthyrtede Alle afsted; der
var kun een Stemme: „Til Seinen, til Seinen!"

Med saa Ord blev man enig om at ile saa
hurtigt som muligt til Havnen; der maatte man standse
og bevogte Enden af de Gader, som udmundede der.
Veien var lang; Cecilie havde sit Barn at bære og
kunde endnu ikke være kommen derhen. Alle ilede af-
sted, selv Richards gamle Moder.

Da de kom til Havnen, skyndte Enhver sig til
Enden af en Gade. Alle Dine undersøgte Floden;
alle Hjerter sloge stærkt. Der var kun saa Folk ude,
Himlen var skhyfuld og der blæste en kold Vind.

„Min Gud", tænkte Richard, „vi ere ikke talrige
nok, vi maae have Een til."

Han standsede en Mand af en ubestemt Alder, der gik tæt forbi ham. Han forklarede ham med to Ord hele Sagen.

„Godt, godt!“ sagde Herren, „en ung Kone med et lille Barn paa tre Aar. Hendes Navn er Cecilie.“ — „Jeg løber!“ Og virkelig løb han saa stærkt han kunde til det Sted, hvor han kunde være til Nytte.

En udmærket Idee af Richard. Det blev denne Herre, der saae Cecilie, standsede hende, tog hende ved Armen og førte hende til hendes Venner. Hvilken umaadelig Glæde! Kjærtegn, Omfavnelser, Taarer og Forklaringer mellem hverandre. — Endelig blev man en Smule roligere. Cecilie og hendes Barn toge Veien til Fædrenehjemmet, der saa længe havde været lukket for dem. Man glemte ikke at erholde den tjenstvillige Herres Adresse, hvis Mellemkomst havde været saa heldbringende.

Richard og hans Moder gik til deres Hjem. „Gud være lobet at hun er frelst,“ sagde han, „men for mig er hun tabt!“

„Hvem skulde have troet, at de to Gjerrige vare Cecilies Fader og Bedstefader,“ mumlede hans Moder.

Hvorledes skal man beskrive den Glæde, Omhed og Henrykkelse, der fandt Sted i det gamle Huus i Enden af Strædet?

Robert og Frumence erfarede nu, at Cecilie var bleven Enke et Aar efter sit Bryllup. Hendes Mand

flotte Opførsel havde kun ladet hende arve Fattigdom. „Vor Stald! Vor Stald!“ sagde de. „Vi ville gjenoprette det, kjære Barn!“

Den Nat sov Richard kun lidt. Den næste Dag var han ikke istand til at gaae paa Arbejde, og hans Moder blev hjemme hos ham. Senad Middag bankede det paa Døren og Frumence traadte ind.

„Goddag, Madam, Goddag Hr. Richard. Vor Cecilie har det godt, og hendes Lille ogsaa, meget godt! — Tillader De jeg sætter mig? Fem Etager — jeg er ganske forpustet. Det forhindrer Dem imidlertid ikke i at have et straalende Ansigt!“

Richard var rødmet, men blev nu bleg.

„Jeg skal bringe Dem et Svar,“ sagde Frumence til ham. „Har De ikke spurgt Cecilie om Noget?“

Richard stammede, han vidste ikke mere, hvad han skulde svare. Hans Moder pillede paa et Hjørne af sit Forklæde; hun vidste heller ikke mere, hvad hun gjorde.

Frumence saae denne Forlegenhed og smilede.

„Rubel, Madam,“ sagde han endelig, „Cecilie samtykker, og jeg med!“

Richard faldt paa Knæ, hans Moder trykkede ham til sit Hjerte.

„Men paa een Betingelse,“ sagde Frumence, „det er, at fra Bryllupsdagen at regne ville vi Alle boe

sammen. Kom nu og see Cecilie og den Lille. Hun venter Dem!”

De gik ned ad Trappen. Frumence bød den gamle Sælgekone Armen. Han sagde ganske sagte til hende: „De har seet to Gjerrige derhenne — henne paa Torvet; glem dem, de ere døde, steendøde.“ Senere besøgte Frumence den Herre, hvis Adresse han havde faaet den foregaaende Aften ved Havnen. Da han traadte ind, gjentjendte han ham som den, der to Aar tidligere med Gblekonen under Armen havde samlet Gaver paa Torvet til den lille saarede Dreng. Han paa sin Side gjentjendte ogsaa Frumence, og blev meget overrasket over den Maade, hvorpaa han talte; han blev endnu mere overrasket, da Frumence indbød ham til sin Datters Bryllup med Gblekonens Søn. Han lovede at møde ved Festen, og da han gav Frumence Haanden til Afsked, hvisttede denne i Øret paa ham: „De har kunnet kjende to Gjerrige derhenne — henne paa Torvet; glem dem, de ere døde, steendøde!”

„Jeg seer det nok,” sagde Herren.

Imidlertid sad den store Sou af Klokkemetal endnu bestandig i Rebben i Gulvet. Man havde været altfor beskjæftiget hele Morgenen, til at tænke paa den. Da der blev Tale om at tage den op af dens Hul, behøvede den lille Cecilie kun at pirre en Smule med en Knappenaal ved den, og — tænk hvor lunefuldt! —

den hoppede strax op. Det er naturligt, at denne Sou
er en Helligdom i Familien.

Hvad endelig Bænken angaaer, da er den endnu
bestandig paa sin Plads paa sine tre Piller. Mange
Folk sidde daglig paa den; men aldrig mere de to Gjer-
rige; — de ere døde, steendøde!

III.

Pierre.

1.

Der er en lille Afkrog i Frankrig, hvor jeg aldrig er standset, som jeg aldrig er reist bort fra, uden at sige til mig selv: „Hvor man maatte være lykkelig, hvis man altid kunde leve her!“

Det er paa Normandiets Kyst, mellem Bjerne Honfleur og Trouville, i Villerville-sur-Mer.

Bag denne yndige Landsby udbrede skovrige Bakker sig ligesom i Læg henimod Seinen's Bredder, der netop paa dette Sted aabne og udvide sig.

Bed vore Fødder have vi snart den klippesfulde Kyst, snart de grønne Klitter og snart de saltfulde Enge, midt paa hvilke de store Dger undertiden standse, for at lytte til det stigende Ocean's Stemme.

Tilhoire findes den store Flod, der altid løber uafbrudt, bugtende sig frem til Odden, der neppe er synlig fra Quilleboeuf, og som, altid bedækket af Taage,

shnes at forshne dens Bunde med Steen, disse Bunde, der have seet saa Meget, der have lobet gennem Paris, denne anden Kilde, hvorfra den henter sine Tanker.

Ligesor, i omtrent tre Miles Afstand, seer man Havre, med dets Master, dets Tjyrtaarn og dets Kog. Tæt ved Havre ligger Ingouvilles nydige Kyster, saa tofet phntet med hvide Landsbher, halvt skjulte mellem Trærne, og som Casimir Delavigne har besunget som den smukkeste Udsigt i hele Verden. Tilvenstre endelig seer man Rheden og udenfor igjen Havet.

Det er ti Aar siden jeg reiste fra Trouville, der forekom mig altfor pariseragtigt, for at boe i Villerville; for første Gang nød jeg i en heel Maaned den fredssommelige Lyksalighed, at leve aldeles som Bonde og Jister.

Mit Bærelse, eller rettere sagt min Hytte havde hvidtede Mure, svære sorte Loftsbjælker og det plumpeste Meublement, man kunde tænke sig; som eneste Prydelse fandtes en lille St. Johannesfigur af Bøg under en Glaskuppel, og nogle af disse smukke Kobberstik, bemalede med Indigo og Zinnober paa en frænkende Maade, der ufravigeligt pryde alle vore franske Hytter; den evige Jøde, med sin Klagesang paa Sex og Tredive Vers udenom som Ranime; Pyramus' og Thisbes Kjærlighed; den unge og smukke Damon og lignende Gjenstande.

Fra Vinduet kunde man fuldkomment iagttage

Alt hvad der foregik ved Foden af Strænten; men hiinsides Havbugtens henrivende Panorama aabenbarede ethvert Lavbande for mine Dine Muslingefiskeriets trable Scene, der dagligt udførtes af mine tre eller fire hundrede kvindelige Indbaanere i Villerville med deres Bomuldsbuer paa, medens Egtemændene, Fædrene og Brødrene ere borte hele Ugen med Fiskebaserne, som ere fladbundede Fartøier, og med hvilke de komme hjem hver Lørdag Aften og sætte dem paa Grund paa Landsbyens sandige Strandbred, en yndig og fredelig Eftadre.

Alt dette er fuldt af Bevægelse, Farve, Støi og Munterhed.

Min Vertinde var imidlertid heel forskjellig fra de Folk, der omgave hende. Det var en høi og mager Sladdersøster paa en fyrrethve Aar, gridst efter Binding, stærk i at skjændes, tjef og opblæst i sine behagelige Forretninger, udenfor dem en sand Djævel, kort sagt, hun var en slet Kvinde.

Da jeg altid betalte rigeligt og forud, var jeg et Slags Gud for Cesarine. Hun mildnede altid sin haarde Stemme og sine arrige Diekast, naar hun henvendte sig til mig. Saasnart mine Skridt naaede til det mørke Huus, løb hun ud til mig; hun rettede sin høie Skikkelse og glattede sine rynkede Dienbryn, hun pyntede sig med et Slags Kofetteri, hendes hvide Krave, hendes uundgaaelige Bomuldsbue — Alt smilede til mig,

ligesom den Gjerrige smiler til sin Skat. „Onsker De Noget?“ Og dog havde hun to yndige Børn: en ung Knøs paa knap tretten Aar og en lille Pige, der var et Aar yngre; begge vare blonde, i denne blide Tone, der er egen for Normandiet; de havde store blaae Dine, næsten altfor blide og dog med et Udtryk af en kraftig Billie. Kun i denne ene Ting lignede de deres Moder.

Hvad Herren i Huset angik, da havde jeg endnu tilgode at gjøre hans Betjendistab; thi det var en Fisker, og jeg har allerede sagt, at Fiskerne i Willerville kun ere hjemme Lørdag Aften og den næste Dags Morgen the ud paa Havet, og jeg havde kun boet hos Cesarine fra om Torsdagen. Men Lørdagen kom snart og med den Pierre Aubert.

2.

Det var en Matros paa omtrent fem og tredive Aar; lille, fyldig, med brune Haar, der vare klippede i en Firkant omkring Panden, med Undtagelse af to lange Lokker, hvori hans Guldørenringe med et Anker i Midten glimrede. Hans drømmende Smil, hans som oftest bedrøvede Dine, hans tause Charakter, hans frugtsumme Opførsel, isærdeleshed ligoverfor Madam Aubert, hans blide og frimodige Ansigt tiltalte mig i Begyndelsen. Og dog, med Undtagelse af vort første

Møde, bidroge Omstændighederne Intet til min Vellie for ham, — tvertimod.

Siddende ved den høie Kamin i den lave Stue snakkede jeg med Cesarine, som lavede Aftensmaden til.

Paa eengang kom de to Børn i fuldt Jilrspring løbende fra Skole, med deres Bøger under Armen.

„See!“ raabte de med en forpustet Stemme, „see, der er Pierre. Vi have opdaget hans Kvase oppe fra Klitterne. Nu gaaer han iland. Vi maae nok løbe ned til ham. Ikke sandt, Moder?”

„Hvorfor det?“ sagde Cesarine, haardere end nogenfinde før. „Han er vel stor nok til at gaae alene, skulde jeg troe. Jeg har derimod Brug for Jer. Gaa begge to ud i Haven og pluk Blade til Salat. Skynd Jer.“

Ved disse to sidste Stabelser forsvandt de to Smaa pludseligt, ligesom to opskræmmede Fugle.

For Pokker! tænkte jeg, mon min Herr Bert er en slet Fader, en slet Egtemand?

Nogle Dieblitte efter traadte han ind. Ligesom for at bestyrke dette slemme Indtryk gif Cesarine ham ikke imøde; hun rakte ham hverken Pande eller Haand; hun værdigede ikke engang hans Hjemkomst et Smil, men tog blot en Table ned fra Væggen; Griffet havde hun allerede i Haanden.

„Hvormeget?“ spurgte hun tørt.

Pierre Aubert trak en stor Bung frem af sin Bæse,

og for hver Dag i Ugen optalte han hendes Andeel i Fiskeriet og lagde de tilsvarende Penge paa Kanten af Bordet.

Imidlertid opstillede den rovbegjerlige Husholderske sine store Tal paa Tablen. Derpaa lagde hun dem langsomt sammen, og undersøgte endnu langsommere Pengestykkerne indtil den mindste Sou.

Heldigvis var Regningen rigtig

Gesarine lagde derpaa Summen i en Skuffe, laa-
fede den to Gange af, og gjemte Nøglen i Lommen.

Paa sin Side tog Pierre Aubert sin Pung, og gjemte den stiltiende, nu da han uden Betænkning eller Beklagelse havde udleveret hele dens Indhold, med den ligegyldigste og godmodigste Føielighed af Verden.

„Jeg har bedømt ham uretfærdigt!“ tænkte jeg ved Synet af denne lille Scene. „Pierre er sikkert en god Egtemand.“

I samme Dieblis gjorde de to Børn en maaskee endnu mere støiende Afbrydelse i Stuen end for Lidt siden. De vare komne hurtigt tilbage, (de to smaa Stakler maatte have løbet stærkt), og kastede sig nu om Halsen paa Pierre med en saadan Livlighed, en saadan Glæde og en saadan Omhed, at jeg hurtigt tilføjede ved mig selv:

„Han er dog en herlig Fader!“

Men hvor forundret blev jeg ikke, da de to barnlige Stemmer paa eensgang udbrod:

„Goddag, Goddag Onkel Pierre!“

Saa det er kun de to Børns Onkel! Det var ikke Cesarines Mand! Af en Broder, ja endnu mere af kun en Svoger at være, var hans Underkastelse, hans Opgivelse af sin Ret, hans Selvfornegtelse saa meget desto forunderligere.

Men hvad der især forbausede mig var den aldeles faderlige Kjærlighed, som Pierre Aaubert følte for de to Børn.

Han havde sat dem paa sine Knæe, smilede til dem, trykkede dem til sig, og kjærtegnede dem med en saa rørende Kjærlighed, at jeg, der affides betragtede dette Tableau, blev ganske bevæget.

Saaledes forløb et Dieblif.

Da blev Pierre paa engang frøgtelig bleg, som om et gammelt Saar var brudt op hos ham, og en Taare bævede i hans Øie. Han reiste sig, og med en Stemme, der altid var blid, sagde han, idet han skilte sig fra sin Niece og Neveu:

„Gaa ud og leg ved Stranden, mine Børn!“

Det er umuligt at beskrive den nagende Smerte og isærdeleshed det rørende Udtryk, hvormed han udtalte de to sidste Ord.

De to smaa Stakler tøvede et Dieblif bedrøvede; med ved en næsten bedende Bevægelse af deres Onkel, eller maastee snarere ved en tydeligere Afvisning fra

Madame Cesarines Side forsvandt de, men aldeles ikke løbende, i Retning af Strandbredden.

„Man veed jo nok, at Du ikke holder af dem,“ sagde Cesarine med et barsk Udtryk, „men det er ikke nødvendigt at behandle de stakkels Smaa saaledes.“

Pierre svarede ikke. Han luffede Dinene og lagde Haanden paa sit Hjerte, som for der at undertrykke en altfor begrundet Opposition eller en grusom Lidelse.

Idet han derpaa stod op og tog en Spade i en Krog, sagde han:

„Jeg gaaer ud og arbejder i Haven.“

3.

Ved at see den stakkels Fisker gaae bort trak Cesarine paa Skulderen og gjorde en Grimasse.

Allerede saae jeg et Landsbhdrama. Jeg fulgte Pierre, og i Afstand iagttog jeg ham, skjult bag en Bust.

Pierre standsede virkelig ved et lille Hegn af Tjørn, der laae ved Landsbhens Grændse; han satte virkelig sin Spade i Jorden; men næsten strax efter rettede han sig iveiret, støttede sig med Haanden til Grebet af Spaden, og gav sig til at betragte et lille Huus, hvis Skorsteen røg nogle Skridt nedenfor ham og hvis ene Vindue var omgivet af en Ramme med Slyngrøser.

Det var alene paa dette Vindue at Matrosens Dine fæstede sig.

Igjennem det bævende Gardin af grønne Blade opdagede jeg Skyggen af et Fruentimmer

Ubevægelig som en Støtte stod Pierre Aubert saaledes til seent ud paa Aftenen, til den sidste Stjerne paa Himlen var tændt.

Derpaa tog han langsomt Veien ad Landsbønen til, med sin Spade paa Rækken. Men i det Dieblit, da han var standset paa Marken, havde jeg hørt et Suk fra et haabløst Hjerte.

4.

Da jeg den næste Morgen gik fra Messen, opdagede jeg Pierre ved Kirkedøren.

Ved den ene Haand holdt han de to Børn; den anden, der var fugtig af Viebandet, havde han taus strakt ud imod en ung Kone, der var færdig til at gaae og som kom forbi ham.

Det var en smuk og yndig Skabning; hun havde en bleg Ansigtsharve, uagtet hun var en simpel Bondskone, store sorte Dine, der sædvanlig vare nedslagne, et engleligt Smil, og endstjøndt hun var en tredive Aar, havde hun endnu Jomfruelighedens nydste Bræg.

Da deres Fingre mødtes, solte de Begge en Gysen; de blegnede.

Var det ikke denne Skygge, jeg havde seet den foregaaende Aften ved at figge igjennem Roserne?

5.

Nogle Dieblikke efter nærede jeg ikke mere nogen Ividl.

Habet steg tidligt den Dag; Fiskerne styndte sig til deres Kvafer.

Pierre Aubert var den Første, der gik; men idet han valgte den længste Bei, kom han forbi det lille Huus med Roserne.

En Blomst faldt ned for hans Fødder. Han tog den hurtig op, skjulte den indenfor sin Trøie og ilede bort, ligesom en Thy, der har stjaalet en Skat.

6.

Genimod Aften saae jeg — thi jeg fortsatte uafbrudt mine Jagttagelser — et hvidt Lommetørklæde, som slagrede fra det betegnede Vindue.

Pierre Aubert stod i Bagstaben af sin Kbase, med Dinene fæstede stibt paa dette lille Huus.

Der maatte siensynlig være Noget paafærde. Jeg havde vel kunnet saae tilstrækkelige Dphøninger, naar jeg havde henvendt mig til en af Beboerne eller Beboerinderne af Villerville, isærdeleshed til Cesarine; men uagtet min Nyggjerrighed, sagde jeg til mig selv:

„Jeg vil vente, jeg vil kun høre Historien af Pierres egen Mund.“

Tjorten Dage senere befandt jeg mig ombord hos min Vært i hans Kbase. Natten nærmede sig, og

Himlen var rigt besaaet med Stjerner. Der herskede en dyb Stilhed, og Havet var speilblankt. Skibsdrengen og Matrosen sov i Kahytten, ventende paa Binde for at kaste deres Garn ud. Pierre, hvis Ben jeg var bleven, satte sig paa et Seil hos mig og tog til orde:

7.

„De ønsker at vide, hvorfor jeg ikke er tilfreds? Det er ganske simpelt, og det vil maaskee bringe Dem til at smile. Ikke destomindre, hør:

„Jeg elsker Marie, behøver jeg at sige Dem det? Hvorledes er denne Kjærlighed opstaaet imellem os? Det er som om Gud fra vor Fødsel havde dannet vore Hjerter for hinanden. Vi vare endnu kun Born, da vi elskede hinanden inderligt. Medens vi ere vorede op, er denne Følelse bleven stærkere og stærkere. Man traf os altid sammen, paa den samme Mark, i det samme Skrat, i det samme Bærelse, paa den samme Bølge! — Naar vi længe havde tiet, og den Ene af os da tog Ordet, udbrød altid den Anden: „Det tænkte jeg just paa!“ Jeg troer næsten, vi kun havde een Tanke, een Sjæl; der er gamle Folk i Landsbyen, som ofte have sagt det. Vi communicerede Begge første Gang paa den samme Time, ved hinandens Side. Da jeg begyndte at tage ud paa Havet, reiste jeg aldrig, uden at hun bad for mig ved Korset paa Klitterne; jeg vendte aldrig hjem, uden at hun gik ud i Vandet

til Beltestedet, for hurtigere at komme til mig. Jeg tog hende da paa mine Skuldre, for at bringe hende tilbage til Strandbredden, hvor hun omfavnede mig smilende. Ja! vi vare meget lykkelige som Børn. Min Gud! Hvorfor kan man ikke bestandig være et Barn?

„Vore første Ungdomsaar vare imidlertid ogsaa lykkelige. Om Vinteren sad vi altid sammen ved Kaminen; om Foraaret plukkede vi Jordbær sammen; om Sommeren høstede vi sammen; om Efteraaret plukkede vi Rødder sammen. Og saa paa de Dage, der var Dands! Hvilke mageløse Runddandse vi have dandset sammen, Marie og jeg. Hvilken Spadsferetour hjem over Markerne i Maanestien. Hvilke smilende Løfter om Trost, og hvilke salige Fremtidsplaner. Hvilke smukke Drømme.

„Imidlertid vare vi i den Alder, da man gifter sig. Hverken den Ene eller den Anden af os havde tænkt derpaa. Nei, dermed hastede det ikke; vi vare saa lykkelige i vor daværende Stilling. Men de Andre tænkte derpaa for os, isærdeleshed Præsten.

„Rudel, Marie og jeg elskede hinanden, og dermed meente vi at den Ting var klar.

„Ikke destomindre frembød Sagen nogen Vanskelighed. Maries Moder var formuende. Min Moder ikke; jeg var forældreløs. Det var min ældre Broder Cesar, der havde opdraget mig. Det var et Hjerte!

den ædle Broder! Det var ham og Præsten, der først talte med Mariæ Moder om denne Sag.

„Jeg havde ønsket, at Marie vilde have ægtet en Mand, der var lige saa velstaaende som vi,“ sagde hun. „Men hvorledes kan det lade sig gjøre? Pierre og Marie elske hinanden.“

„Hun havde Ret, den Gamle.“

8.

Bed disse Ord kvaletes Stemmen i Pierres Bryst, og en Taare blinkede i hans Dine.

Men han var stærk. Neppe havde jeg Tid til at gribe hans Haand, førend han havde betvunget sig og fortsatte sin Fortælling.

„Døm selv, om vi vare lykkelige, Marie og jeg, min Broder Cesar, Præsten, ja hele Landsbøyn, thi vi vare almindeligt afholdte; man er glad, naar man elsker.“

Det var som en Fest. Vi bleve forlovede. Gid der maatte komme en Dag saa skjøn som den. Ak! det var den sidste!

„Det var i den stille Uge. Jeg var naturligvis ikke ude paa Havet; Cesar heller ikke. Cesarine paa=stod, at han skulde tage afsted. Det var hende, der foraaarsagede hvad der skete, idet hun forlangte, at vi skulde arbejde paa en Helligdag, og det bringer Ulykke. Men det var Stjebnens Villie. Cesarine var Moder;

hun havde sine to Børn, der endnu vare ganske smaae, og hun manglede tilstrækkeligt Brød i Huset.

„Dagen gik imidlertid godt, men henimod Aften blev Himlen bedækket af Skyer. Der var et Uveir i Luften, men vi tænkte ikke derpaa. Lykken skaber Egenfjærlige. Man dansede Paa eengang lyndede det, et Tordenstræld løb, og strag derpaa et Skrig. „En Kvase er ved at kuldsæile. Det er Cæsars Kvase.“

„I et Nu var jeg paa Strandbredden.

„Hvilket Uveir! aldrig har jeg seet noget Lignende. Jeg gjorde Alt hvad der stod i et Menneskes Magt. Tre Gange sprang jeg ud i Havet. Den sidste Gang var jeg nær bleven der. Man trak mig op som død. Ak nei! det var ikke mig, der skulde døe, det var Cesar. Da jeg kom til mig selv igjen, laae han ved min Side, lemlæstet mellem Klippestykkerne og blødende; han havde netop Kræfter nok til at sige til mig:

„Pierre, vær en Broder for min Kone, vær en Fader for mine Børn!“

„Det sværger jeg dig til, Cesar!“ sagde jeg. Et Dieblisk efter udaandede han.“

9.

„De begriber jo nok, min Herre, at denne Begivenhed udsatte Forberedelserne til vort Bryllup.

„Men Marie og jeg havde sagt til hinanden: „Snart!“

„Da jeg var kommen hjem, havde jeg omfavnet Børnene, mine Børn; jeg havde givet Cesarine Haanden.

„Det havde lige saa megen Gylbighed som om al Verdens Procuratorer havde været tilstede. — Saaledes forløb et halvt Aar. Man begyndte atter at tale om bort Bryllup. Men jeg veed ikke hvorledes det gik til, jeg vovede ikke at aabne min Mund derom, hverken til Cesarine eller til Maries Moder. Det var hende, der gjorde mig det første Spørgsmaal desangaaende.

„Pierre!“ sagde hun „du har antaget din Broders Børn som dine egne!“

„Ja, Moer Jeanne!“

„Ogsaa hans Kone?“

„Ja, Moer Jeanne, ogsaa hans Kone!“

„Antaget dig dem i Gæt og Alt?“

„Fuldstændigt!“

„Saa er det da ikke dit Onste at forlade dem?“

„Moer Jeanne! Jeg har tilsvoret min døende Broder det.“

„Der opstod en Pause. Mit Hjerte krympedes sammen.

„Hør Pierre!“ sagde den Gamle. „Jeg er langt fra at modsætte mig, at Du tilstaaer Enken og de Faderløse en Deel af den Indtægt, dit Fiskeri giver dig, saa stor en Deel, som dit gode Hjerte tilskynder dig til at give. Du seer altsaa, at det ikke er timelig For-

deel, der ængster mig, men jeg kjender Cesarine meget godt. Alt lade min Datter boe hos hende, eller lade Cesarine flytte hertil, vil jeg aldrig bekvemme mig til."

"Det sidste Ord aabnede pludselig en Afgrund for mine Fødder. Jeg kjendte ogsaa Cesarine godt. Jeg indsaar nu ogsaa, at det var umuligt.

"Moer Jeanne!" fremstammede jeg imidlertid.

"Jeg modsætter mig aldeles ikke Eders Giftermaal," vedblev den gamle Kone, "jeg siger dig blot Betingelserne, hvorunder det kan finde Sted, det er det Hele. Du veed, at jeg kun har een Mening, men ogsaa kun een Villie. Det afhænger nu af dig at bestemme din egen og min Datters Skjebne."

"Jeg hævede Hovedet. Marie saar mig stift i Dinene. Det gjaldt at bryde min Eed eller at miste hende for bestandigt.

"O min Herre! Jeg begriber ikke, at man kan overleve slikt et Dieblif. Det bruste for mine Øren som i en stærk Feber, det lyfte med blaa og gule Flammer for mine Øine, jeg leed frygteligt; mit Hoved, mit Hjerte, min Sjæl, Alt syntes mig at maatte sprænges paa eengang.

"Pierre!" sagde endelig Moer Jeanne, "Du maa give et Svar. Vil Du forblive ene med Cesarine, eller vil Du boe ene her? Vælg!"

"Jeg aabnede først Læberne for at raabe:

„Jeg vil boe her!“

„Men Ordene døde paa Læberne; da jeg ved mig selv sagde: jeg vil give Børnene og Cesarine Penge, mange Penge, syntes jeg at see min Broder bleg og blødende for mig, saaledes som den Nat, da han døde, men bedrøbet og misfornøiet og sigende i en bebrejdende Tone: „Det er ikke det Eneste, Du har lovet mig Pierre, nei, nei, det er det ikke!“

„Diebliffelig betvang jeg mig, og med en Stemme, der var svag, men bestemt, svarede jeg:

„Moer Jeanne! Jeg har svoret!“

„Og nu løb jeg bort saa stærkt jeg kunde, som en drukken Mand, som en Affindig.“

10.

„I mit Vanvid havde jeg imidlertid følt Mariæ Haand gribe min, og jeg havde hørt hendes Stemme hvifte til mig: „Pierre, Du er en brav Mand!“

„I et heelt Aar gjentog jeg disse Ord ved mig selv, der vare mit eneste Haab, medmindre Marie engang maatte kunne røre sin Moder, og hun saaledes vilde give sit Samthkke til vor Forbindelse.

„Dette sagde jeg til mig selv, men jeg undgik at møde Marie. Paa den Tid vare vi endnu unge, og jeg leed gruligt.

„For at trøste mig betragtede jeg mine Børn,

jeg trykkede dem til mig, jeg elskede dem inderligt. At, nu havde jeg ingen Anden at elske mere.

„Ikke destomindre var der undertiden Dieblikke, da jeg følte mig fristet til at støde dem fra mig, som den levende Aarsag til min Kummer, som den uoverstigelige Hindring for min Lykke.

„Stakkels Smaae! Jeg overbandt snart min Afstik og vendte tilbage til min Pligt.

„Ja, min Herre, jeg har den Tilfredsstillelse at have opdraget dem samvittighedsfuldt, og min Broder Cesar, der er histoppe, maa være fornøiet med mig.

„Ikke sandt, min Herre, ikke sandt? De har seet mig ved Værket; for Cesarine er jeg en Broder, som man ikke let finder Mage til; for de Faderløse er jeg en sand Fader. Jeg holder dobbelt af dem, troer jeg, fordi de ere Cesars Børn, og fordi de ere den stadigt lindrende Grindring om min evige Smerte.

„Men lad os komme tilbage til de første Dage, efter at jeg var flygtet fra Moer Jeannes Arne, til den Tid, da Marie og jeg endnu ikke havde talt et Ord til hinanden igjen.

„Med mig gik det saaledes til: Jeg havde ikke vidst, hvad jeg skulde sige hende; jeg havde ikke mere Følelse for Nogetsomhelst; jeg var bleven til et Slags Zbiot

„Imidlertid begyndte mit stakkels Hjerte at blive roligere og med Tiden at slumre ind. Men paa een-

gang blev jeg pludselig reven ud af denne Tilstand: Marie skulde giftes!

„Åh, da følte jeg godt, at jeg endnu elskede hende. Jeg opsogte hende. Paa sin Side søgte hun maaskee ogsaa mig. Derfor mødtes vi ogsaa snart, vi stode en Aften ligefor hinanden paa Korsveien, der fører til Trouville.

„Jeg behøvede ikke at tale. Hun havde læst Spørgsmaalet i mine Dine. Af sig selv svarede hun: „Det er sandt!“

„Pierre,“ tilføiede hun hurtigt, „jeg er din Brud, altid din Brud, og om Du ogsaa sagde til mig: ægt Jacques, vilde jeg forblive Pige; men min Moder beder mig, min Moder er gammel, min Moder er meget syg; jeg har maaskee ogsaa en Pligt at opfylde.

„Et Fortvivlelsesskrig undslap mig.

„Pierre,“ udbød Marie grædende, „jeg elsker dig, Pierre, det maa Du ikke tvivle paa, jeg vil altid elske Dig, men jeg kan ikke lade min Moder døe for din Skyld.“

„Bed dette Beviis paa Opoffrelse fra hendes Side, der ikke var mindre smerteligt end mit, burde jeg været falden ned for hendes Fødder og have tilraabt hende: Resignation og Mod! Men nei, jeg var ikke mig selv mægtig, jeg udbød i haarde Bebreidelser, hæslige Trusler, idet jeg uophørligt foer omkring som en Besat.

„Det er slemt“, sagde Marie blidt, „det er meget

flømt, men jeg tilgiver Dig, kjære Pierre, det er din Kjærlighed der driver Dig for vidt. Din Fornuft vil snart vende tilbage, og med den, haaber jeg, et bedre Svar. Jeg vil vente paa det."

„Og hun forlod mig, hulkende og sønderknuust, paa Kanten af Veien.

11.

„Virkelig blev jeg de følgende Dage fornuftigere. Skjøndt jeg ikke selv kunde ægte Marie, havde jeg dog ifinde at forhindre hendes Egteskab med en Anden, og saaledes paa eengang at fordømme hende til Eensomhed og hendes Moder til Graven. Paa den anden Side indsaae jeg godt, at Enhver kjendte min Opførsel og vilde fordømme mig for den. Man undgik mig nu i Landsbhyen, man betragtede mig som oftest med en bebreidende Mine; Hænder ræstes nu ikke mere imod mig, som tidligere. Der var endog dem, der talte høit derom, og det i en Tone, der baade var medlidende og nedtrykkende.

„Det er haardt, Pierre! det forstaaer jeg godt," sagde en Dag den ældste af Tisterne til mig, „men hvad vil Du gjøre? Du maa finde dig deri, Du maa vise dig som en Mand."

„En anden Gang, da jeg trak min Skude op paa Strandbredden, mumlede flere Kvinder i en bethdningssfuld Tone:

„Moer Jeanne er daarlig, iaften er hun især slet.“

„Det var min Matros, der den følgende Dag, da han var en Smule fuld, vovede at sige til mig:

„De er som Gartnerens Hund, Skipper, thi fordi De ikke gider spise, er der dog ingen Grund til at lade Andre sulte.

„Endelig kom Præsten en Dag, og formanede mig faderligt med Religionens hellige Bud.

„Jeg nølede, jeg vilde, jeg kunde endnu ikke. Men Cesarine blandede sig ogsaa heri. „Du har ikke fuldstændigt holdt Dit Ord til din Broder, du har ikke fuldstændig været mine Børns Fader, thi da havde du tilladt Marie at blive en Andens Hustru.“

„O! min Herre, ved disse Ord blev jeg bestemt; Jeg besluttede mig til strax at give Marie hendes Frihed tilbage. Men hvorledes skulde jeg underrette hende derom? At see hende og tale med hende oversteeg mine Kræfter

„Jeg vil skrive, sagde jeg til mig selv.“

12.

„I denne Hensigt købte jeg et Heste Brevpapiir. Jeg luffede mig inde paa mit Værelse og gav mig til Bærket. Jeg vidste godt, at jeg neppe kunde skrive; der var saa mange Ting, der løb mig rundt i Hovedet

at min Haand i et Dieblif havde bedækket alle fire Sider med en Mængde Udghdelfer.

„Det er godt,“ sagde jeg; „det er mindre vanskeligt end jeg havde troet. Dette maa være tilstræffeligt.

„Men da jeg læste Brevet igjennem, opdagede jeg, at det ikke var det, jeg havde villet, at jeg burde have skrevet noget ganske Andet.

„Jeg begyndte forfra igjen.

„Atter fire Sider, men ikke bedre end de første fire, det var ikke det, jeg havde tænkt, ikke det, jeg burde have skrevet.

„Endelig fattede jeg en Beslutning. Jeg skrev kun de to Ord.

„Egt Jacques!“

„Ak! Var det ikke Alt hvad jeg havde at sige hende?

13.

„Da jeg havde lagt det sammen og forseglet det, gik jeg ned med Brevet i Haanden.

„Det var skrevet, men endnu ikke affendt, og dette blev mig det pijnlijkste. Hvem skal jeg faae til at bringe hende det? tænkte jeg. Idetsamme gik en Skibsdreng forbi. Holloi Du! raabte jeg, der har du to Sous, bring saa dette Brev til Moer Jeannes Datter.

„Lige saa hurtigt som Evalen griber en Nhg,

greb Drengen Pengene og vilde tage Brevet med den anden Haand paa samme Tid.

„Jeg trak hurtigt min Haand tilbage, som om jeg vilde beholde Brevet bestandigt, men rakte det atter henimod Drengen.

„Ja, min Herre! Jeg troede, at jeg aldrig vilde have kunnet give det fra mig. Ak! Det var jo mit sidste Haab, min Lykke, mit Liv, hele min Sjæl der tilintetgjordes. Den fordomte Dreng!

„Han havde uden Tvivl Hastværk med at komme til at bruge sine to Sous, thi ved en snu Bevægelse lykkedes det ham at bemægtige sig Brevet og løbe bort med det.

„I Begyndelsen vilde jeg springe frem og løbe efter ham, men nei, det var afgjort, aldeles afgjort; jeg vendte modigt om og blev fast ved min Beslutning. Jeg blev hjemme, ubevægelig, men skjælvende. Med den ene Haand støttede jeg mig til Muren, den anden holdt jeg mod mit stakkels Hjerte, der bankede heftigt. Med Dinene fulgte jeg Drengens Skridt.

„Han kom hurtigt til den anden Ende af Landsbyen, standsede foran Moer Jeannes Huus og traadte ind.

„Nu var det fæet!”

„Jeg vendte mig hurtigt til den anden Side. Med lange Skridt ilede jeg ud i Marken, mod Skoven, idet jeg med qvalt Stemme mumlede:

„Nu har hun mit Brev, hun aabner det, hun læser det, hun kalder paa Moer Jeanne og da, og da —

„Og lige til Morgenens ilede jeg afsted, gjentagende disse to Ord, som jeg havde skrevet:

„Egt Jacques!“

14.

„Forlovelsesdagen kom virkelig.

Tidlig om Morgenens var jeg taget ud paa Havet. Men henimod Aften var der i Strømmen ligesom en Grusomhed, der heftig førte min Kvase mod Billervilles Kyst og viste mig Lysene, som vare tændte til Festen.

„Jeg kunde ikke længer holde det ud. Jeg landede ved Strandbredden, kastede Anker, gik iland og sneg mig langs Høiene; jeg kom til Engen, hvor Forlovelsesfesten holdtes, hvor vor ogsaa skulde være holdt; jeg skjulte mig i Buskene og iagttog.

„Stakkels Marie.

„Hun havde Nød med at følge med i Runddansen, og det var hende, der maatte synge.

„I det Dieblig, da Marie havde sunget den sidste Linie, tændte en Matros sin Pibe bag ved mig, saa hele min Person blev belyst. Marie saa mig, udstødte et Skrig og segnede om paa Grønsbæret.

„Jeg ilede hen til hende

„Jacques kom næsten lige saa hurtigt til som jeg.

Men istedetfor at vise Skinsyge eller Brede, tog han min Haand med et Slags Venlighed, og da han saae at Marie begyndte at komme til sig selv, sagde han med en venlig Stemme:

„Frygt Intet!“

15.

„Jacques var en brav Knos, min Herre; der var Ingen saa god som han.

„Han, der ellers var fredsommelig, god, afholdende blev paa eengang til et andet Menneske. Han streg og raabte ganske hoit, at han maatte sætte Liv i Festen; han bragte Most, Viin og Brændeviin, meget Brændeviin.

„En Time senere var han frygtelig beruset, eller syntes ialtfald at være det.

„Genimod Midnat havde Jacques vendt op og ned paa Altning; Karlene skjændtes, Pigerne vare for-
skrækkede.

„Genimod Morgengry stavrede han med Marie hen til hendes Moder; der blev en frygtelig Scene, man skulde troe, han vilde prygge dem begge to.

„Store Gud!“ udbød Moer Jeanne, da han var gaaet, „hvilken nedrig Usling. Det er Dig, hellige Jomfru, der har ladet mig opdage dette tidnok til at forebygge en Ulykke. Hvem skulde nogensinde have anet

Sligt om ham. Min Datter skal aldrig blive hans Kone."

„Denne Giftermaalsplan blev altsaa tilintetgjort. Moer Jeanne havde kastet den nye Brudgom paa Døren, og han kom aldrig mere i det lille Huus; hele Bhen bifaldt den gamle Kones Handlemaade, og Enhver gjentog hendes Ord:

„Hvilken nedrig Usling! Hvem skulde have troet det! Hvilken lumpen Karl!"

„Men, nei, nei!"

Havde Jacques forstaaet os, saa kom vi ogsaa senere til at forstaae ham. Noget Tid efter var han paa Tilbageveien til Hederne, hvor han levede i Ensomhed. Jeg var der ogsaa, og Marie tøvede ikke med at komme, nysgjerrig og frygtfuld. Jacques satte sig imellem os, han var ædru, han var den gamle Jacques igjen. Han behøvede kun at smile til os, udstrække sine Hænder imod os, hvori laae hans Brudgomsløise og hans Bouquet. Med hvilken erkjendtelig Glæde grebe vi ikke disse gode og ædelmodige Hænder. Baaede Marie og jeg omfavnede ham, og begge udbrøde vi af Hjertets Grund: „Tak, min Ven, tak, ædle Jacques!"

16.

„Senere blev der ikke Tale om at gifte Marie bort. Den sidste velsignede Smerte havde forliget os igjen. Om vi just ikke søgte, undgik vi dog heller ikke hinanden.

„Hver Søndag har jeg endnu den Glæde, ligesom i vore unge Dage, at række hende Biebandet ved Kirke-døren. Under Gudstjenesten sidder jeg i samme Stol som hun; ved et beshynderligt Epil af Skjebnen sidder Cesarine og Børnene imellem os der, ligesom de i Livet staae imellem os.

„Vi læse i hinandens Psalmebøger; Marie beder for mig, og jeg beder for hende.

„Naar jeg kommer hjem fra Jisseriet, gaaer jeg ud i vor lille Have, der befinder sig ligesom hendes Binduer. Jeg gaaer aldrig tilføes uden at lægge Beien forbi hendes Bolig, og da falder en Blomst ned til mig, en Reliquie, der hele Ugen beffjermer mig imod Farer paa Søen.

„Langt borte seer jeg et hvidt Lommetørklæde slagre; det siger: Mod, min Ven! Hver Aften, naar der ingen Vind er, fæste mine Dine sig paa hendes ophyste Binduer, det er mit Fyrtaarn, min Stjerne.

„Skulde man ikke troe, at vi vare Mand og Kone? Men nei, nei, det blive vi aldrig.

„Mogle Ord i Forbigaaende, undertiden et Haandtryk, Blikke, Smil, Dromme; det er Alt.

„Det er hele vor Forening herne; histoppe vil det blive anderledes, thi der, siger den gode Præst, forener Gud de elskende Sjele.

„Saaledes ere mange Aar gaaede hen, men hvis

„Himlen havde villet det, kunde vi have været lykkelige i den Tid.“

17.

Den stakkels Pierre skjulte Ansigtet i sine Hænder; uden Tvivl græd han i Stilhed. Jeg forstyrrede ham ikke. Hvad kunde jeg ogsaa sige til ham? Hans Sorg var ikke af det Slags, der lader sig trøste.

Bludsfelig blæste Vinden i Seilene. „Holloi Matros, Dreng, raabte Pierre, der hurtig rettede sig. Nu have vi Vind!“

18.

Dette skete forrige Sommer. Nu var det blevet Vinter. Da jeg kom til Villerville, herskede der Glæde og Lystighed.

„Hvad er der paafærde?“ spurgte jeg den gode, gamle Præst, der var den Første, jeg mødte paa Strandbredden.

„Hvad der er paafærde?“ svarede han med en glad Mine, „hvad, det veed De ikke?“

„Nei!“

„Nubel, Cesarine døde for et halvt Aar siden.“

„Ah! det er af den Grund?“

„Nei, men det er et halvt Aar siden; hendes egne Børn græde ikke længer, og dog er de brave Hjerter.“

„Hvad er der da paa færde?“

„Pierre og Marie holde Bryllup!“

„Nu?“

„Ja for en Time siden!“

Jeg hørte ikke mere paa den gamle Præst, men ilede rask op ad Brinken. Et Par Minuter efter standsede jeg paa Dørtærskelen til det lille Huus.

Pierre var iført ganske nye Klæder; han smilede over hele Ansigtet, og modtog Enhøfligheder af alle sine Venner.

Han havde selv en Aften sagt til mig i sin Kvase: „For Pokker, man er saa god, naar man elsker!“

En Dør aabnede sig i Baggrunden af Stuen. Bruden kom tilsynne, ung endnu, bestandig smuk.

Hendes vordende Neveu rakte hende Haanden, det var en smuk Knos paa een Snes Aar. Bagved hende gik hendes fremtidige Niece, en vakker, net Pige.

Da Marie kom hen til Pierre, knælede de to unge Mennesker for hende og sagde: „Moder!“

Alle vare rørte; Marie tog dem i sine Arme og udbød: „Moder! ja nu, nu er jeg Ederes Moder, mine Børn!“

Og med sagtere Stemme tilføiede hun: „Nu, da Cesarine ikke mere lever!“

Jeg nærmede mig.

Jeg omfavnede Bruden, trykkede min Bærts Haand, og med bevæget Stemme sagde jeg:

„Brave Pierre, elskelige Marie, Lykken synes først
at komme til Eder om Efteraaret; men Hjertet bliver
ikke gammelt; og for en Kjærlighed som Eders er der
et evigt Foraar!“

IV.

Hellenernes Sang.

Min kjære Blanche, De er smuk, rig, elsket, og allerede vover De at foretrække en anden Verden for denne, der beundrer Dem; fortræffeligt, men phantastisk, skabt af en attenaarig Indbildningskraft. De pryder dette vore Drømmes Alhambra med Lurus, med Kjærlighed! ligesom man der nød Livets Bekvemmeligheder, ikke sandt? Fjernt fra den smagløse Fordringsfuldhed og de Virkeligheder, som vor eensformige Tilværelse medfører. Der hører man kun forstandige Stemmer, der elsker man altid uden Beregning. — Deres Venner finder De taabelige; men deres alvorlige Tale nyttet Intet. Jeg for min Person vil aldeles ikke prædike for Dem, jeg er altfor vis paa ikke at blive hørt. Jeg vil blot fortælle Dem en Historie. Denne Historie er min egen. Det er et Beviis paa Tillid, næsten et Skriftemaal. De kan ikke afslaae at høre mig.

Først, mit kjære Barn, maa De tillade mig at sige, at jeg beklager Dem, fordi De er saa rig! Det er et ubekjendt Sprog, som man maaskee for første Gang henvender til Dem. Formue synes Dem endnu at være den bedste af vore Forrettigheder, thi den tillader at drømme i Ro og at gjøre Andre lykkelige. Lad os nu see! Gud bevare mig fra at ødelægge Dem. En fattig Kvinde er desto værre altfor værdig til Medynk! Jeg ønsker altid de unge Piger en Formue af en vis Størrelse, men ikke en Medgift, der tildrager sig Opmærksomheden. Livet kan sammenlignes med en Balplads, hvor man søger at beseire det, der glimrer.

Ogsaa jeg, Blanche, har været, hvad De er idag: rig paa Formue, smuk, — maaskee ikke saa smuk som De, — imidlertid, det er ikke af Bigtighed, men jeg manglede en Moder, det vil sige, det kostbareste af denne Verdens Goder; De kan ikke takke Gud nok for at han har sparet Deres! — Jeg var forældreløs; som lille Arving under Formynderskab, var jeg bleven godt modtaget hos min Bedstemoder. Allerede i en Alder af sex Aar havde jeg et vogent Menneskes Manerer; jeg skjændtes med mine Lærere, jeg befalede over Tjenestefolkene, som adløde mig med Ærbødighed, og jeg kunde ikke begribe, at ikke Alt boiede sig for mig, naar Speilet, hvori jeg betragtede mig naar jeg var pyntet og friseret som en Duffe, gjengav min lille Person saa megen Anseelse.

Min Bedstemoder, der havde været Modedame i Versailles, senere været fængslet og derefter emigreret, kjendte det sidste Aarhundredes saabelsom detses Seire og Nederlag. Hun fortalte alt dette henrivende, uagtet hun ofte kom tilbage til visse Anekdoter, som hun havde Fortjærlighed for, og som hun gjorde en Smule intetsigende i sine Bedømmelser. Idet hun endnu elskede Verden, havde hun bevaret sig et Auditorium af gamle Benner og Aabenmundede, som for at skrive historiske Bærker kom og bladede i hendes Erindringer. Dablende Tingene, men holdende af Personerne, elstværdig, aandrig, grazios, af en ufuldstændig Opdragelse, holdt jeg af at lade mig det fortælle, som Mønsteret for en Tid, som man behager at skumle over nutildags, men som ikke kan forældes.

Imidlertid har jeg lovet at sige Alt; jeg bør tilføie, at min Bedstemoder, der var god, overbærende og aldrig negtede mig hverken et Kys eller en Prydelse, ikke var Lærerinde nok til rigtig at lede min første Ungdom. I Begyndelsen saae jeg hende kun til visse Tider, ved Toilettet, ved Middagsbordet. Da fjærtegnede hun mig, gav mig Lækkerier og lod mig gaae. Jeg var den øvrige Deel af Dagen overladt til mine Ammers Omhu og isærdeleshed til Mademoiselle Laurent, min Bedstemoders Kammerpige, hvis trediveaarige Trostak hun dyrt maatte betale, ved at finde sig i hendes arrige Sind. Forresten havde jeg ikke Grund

til at beklage mig over denne Richelieu i det Smaa; om ogsaa hendes Despotisme gik ud over mine Ammer, fandt dog jeg Naade for hendes Dine; jeg var Husets Kjæledægge; hun behandlede mig med en vis Agtelse, ligesom Familieportraiterne, de kostbare Kufferter og Sevresporcellainet. Nytaarsdag købte hun Legetoi til mig for sine egne Penge, og tilloob mig ved Fastelavns-tid at tage hendes opstaaende Hatte og hendes smukke couleurede Morgenkjole af Silke paa.

Snart bleve Ammerne afløste af Gouvernanterne. Jeg havde forstjellige. En engelsk lærte mig Chak-spreares Tirader; en thysk lærte mig at bede om Brød i Schillers Sprog; tilsidst havde en Elef af Kalkbrenner den Gæde at lære mig at danske Quadrille. Alle disse Damer, der vare altfor beskæftigede med deres egne Sager til at tænke paa mine, forlode mig, for at søge Lykken i London eller St. Petersborg. Der blev endelig Tale om at sætte mig i Abbedie de Bois. Jeg stred imod som en Fugl paa Kanten af et Buur. Mademoiselle Laurent tog mit Partie. Jeg blev hjemme, hvor jeg ved Hjælp af nogle Lærere og en Smule Gæstfølelse opnaaede at faae denne overfladiske Opdragelse, som er tilstrækkelig for de fleste Qvinder.

Jeg voksede langsomt i det gamle Huus i Faubourg = Saint = Germain, som De idag finder saa eensomt med dets store Sale, dets gamle Meubler og dets

brølagte Gaard. Da jeg var færtten Aar, blev jeg min gode Pleiemoder's stadige Selskab, og jeg havde det Hverv at fuldende hendes paabegyndte Broderier og gjøre Opvartning ved Theen. Men De maa ikke troe, at jeg forblev i denne behagelige Forretning. Min Bedstemoder satte en stor Glæde i at forestille mig for Alverden; hun blev paa Ballerne for at see mig dandse, og nød virkelig min Lykke, kjære Barn, tillad mig denne tilbagegaaende Forsængelighed. Jeg blev overalt modtaget paa en behagelig og smigrende Maade. Min Medgift var tilstrækkelig til at skaffe mig Beundrere, og den Frihed, hvori jeg var opdraget, gav mig et Præg af pikant Originalitet. Alle Daarstabsens Klotter ringede omkring mig. Jeg holdt af at dandse, af Mængden, Larmen. Altfor smittet af min Bedstemoder's Aand, vant til at gjøre Honneurs i hendes Salon, havde jeg ikke bevaret den Blush, der ialmindelighed er unge Piger egen; imidlertid var min Urfarenhed i Livet fuldstændig. Jeg kjendte ikke andre Ledere end mit Godtbeftindende og min Indbildningskraft.

I Mai Maaned toge vi, min Bedstemoder, Made-moiselle Laurent, vor lille engelske Hund og jeg, afsted i smaae Dagsreiser i min Bedstemoder's gamle Kareth, til Bracieur, et gammelt Familiegods, hvor vi bleve til Juul. Der traadte de snevre Markstier istedetfor Balsalene. Vi havde Gjester, Raboer; man sagde, at vi bragte Glæden med i vore Reisetuffter. Fra

Morgen til Aften morede jeg mig med mit uhyre Fuglebuur istedetfor Vinterens Quadriller. Bøgeparten syntes altid at smile til mig med sine smukke Plainer, sine skyggesfulde Forhæng og sine Mure, der vare forshnede med Espaliers, fulde af smukke Ferskener, Aprikoser og ghlde Druer.

Imidlertid bestod min Familie ikke af en eneste Person. Min Bedstemoder havde havt tre Sønner. Den Eldeste levede endnu; men han havde givet sig i Franche-Comté med en svagelig og stille Pige, opoffrede sig ganske for Jagten, Agerdyrkningen og sine Børns Opdragelse, og kom næsten aldrig til Paris. Den Anden, min Fader, var død i Spanien som Oberst-lieutenant, og min Moder havde kun overlevet ham nogle faa Aar; endelig var den Tredie ligeledes død, allerede for længe siden, men havde efterladt sig en Enke og en Søn, der sædvanligen boede i Bretagne, men undertiden kom og besøgte os. Det er disse to Personer, jeg nu vil omtale.

Jeg maa tilstaae, at jeg hadede min Tante. Jeg havde dobbelt Uret heri, thi jeg har aldrig truffet nogen Kvinde, der var saa fuldkommen som hun; men maaskee var det netop denne Fuldkommenhed, der gjorde, at jeg ikke kunde fordrage hende. Omendstjondt hun kun hørte til en af de bedre Familier i Rennes, havde Madame de Bracieux ikke denne hovmodige Stibhed, som Enhver leer ad, og som saa ofte findes hos Par-

venuer, men hun besad derimod dette Tegn paa medfødt Udmærkelse, der ligesom ufrivilligt røber sig. Høi, kraftig og bevarende en vis Værdighed under ethvert Forhold, syntes hun at være vant til at befale. Det er saadan jeg tænker mig Semiramis, Catharina den Anden og Maria Theresia, naar jeg læser deres Historie. Da hun var bleven Enke med en Formue, der var vanskelig at bestyre, og havde en Søn at opdrage, havde hun virkelig ogsaa styret sit lille Rige dygtigt og fornuftigt. Min Tante gjorde mig aldrig nogen Fortræd, hverken i Ord eller i Gjerning. Da hun ikke havde villet aflægge sin Enkedragt, gif hun altid med sorte Kjoler og graae eller hvide Baand, uden at en Trebl Violet eller Gult røbede et skjult Koketteri. Hendes Træk vare regelmæssige og en Emule mandige, ligesom paa romerske Medailler, og hendes Haar, der altid have forekommet mig at være hvide, omgave hendes Ansigt med en kruset Solvkrands, der var saa uroffelig, at selv Binden, troer jeg, ikke vilde have kunnet bringe den i Vorden.

Naar Madame de Bracieux kom til os, bleve vi som lammede af Bestyrtelse. Hun havde imidlertid for megen Opdragelse og var altfor betænksum, til at tillade sig at dable Noget hos Andre, men hendes overraskede Blik sagde ofte Mere end Ord. Nattet hun viste sin Svigermoder en upaaflagelig Erbødighed, følte dog denne den samme iiskolde Indflydelse paa

fig, som alle Andre. Hun snakkede mindre og foretrak at bære Kjoler af en blegguul Farve. Det var tilstrækkeligt for en Fremmed at høre disse to Damer kalde hinanden ved det hellige Navn, Moder og Datter, til at kunne dømme om deres Følelsers Kulde. Hvad mig angik, forstod jeg tydeligt, at min Tante misbilligede min Opdragelse, min Selvstændighed, min Uvirkelighed, Overdaadigheden i mit Toilette; ligeledes fandt hun, at jeg var for rigeligt forsynet med Munterhed, Lune, Juveler og Kniplinger. Mademoiselle Laurent var stum og tvungen og vovede ikke at drille Nogen, og det forekom mig, at selv „Pascha“ ikke dristede sig til at springe op i Sofaen, naar hun var tilstede.

Jeg har endnu tilbage at tale om min Fætter Georg. Det var en kjon Dreng, søielig, ærbodig mod sin Moder, temmelig fremfusende udenfor Stuen og satte stadigt sin Drage tilveirs; men han gjorde Intet for at fornøie mig; hvad der uden Tvivl bidrog til at jeg ikke kunde lide ham var, at jeg troede, at man allerede tidligt havde bestemt ham til at blive min Mand; og den blotte Tanke om at blive min Tantes Svigerdatter var nok til at skræmme mig. Min Fætter, der var nogle Aar ældre end jeg, havde faaet Lyst til Søen ved at opholde sig paa den bretagnefke Strandbred. Hans Opdragelse blev derfor ledet i den Retning; endelig kom han et Aar til os og sagde triumferende: „Jeg skal ud som Søcadet.“

„Naa, min lille Cousine,“ sagde han til mig, „er Du stolt over at have en Fætter, der er Cadet?“

„Nei,“ svarede jeg mut, „jeg holder ikke af Marinen.“

„Hvorfor ikke?“ spurgte han ivrigt. „Man farer Verden rundt, man frelser sit Mandskab, man bliver Admiral! Hvad Feil kan Du finde ved saa smuk en Løbebane?“

„Jeg veed det ikke,“ sagde jeg utaalmødt. „Det forekommer mig, at en Sømand altid maa være solbrændt, raa og lugte af Jære.“

Han trak sig øieblikkelig tilbage, saa kjendeligt faaret, at jeg indsaae min Dumhed. Men jeg mang- lede Mod til at gjøre det godt igjen. Faa Dage efter forlod han os, for at gaae ombord i Toulon. Hans Skib var bestemt til Alexandria

Men det er ikke mit Liv, jeg vil beskrive; det er kun en Episode af det. Lad os derfor uden videre Omsvøb gaae over til Vinteren 1837 og 1838, som er dybt bevaret i min Erindring. Jeg var dengang thyve Aar.

Denne Vinter var meget glimrende. Den fornemme Verden syntes at ville holde sig skadesløs for det sidste Carneval, paa hvilken Tid den maatte bære Sorg for Carl den Tiende; og den offentlige Verden dansede uafbrudt. Frygten for at trætte min Bedstemoder bragte mig ofte til at foretrække de fortrolige Soiréer

eller Concerterne for de store Baller Engang, for Exempel, troede jeg at udføre en stor Handling idet jeg bad hende at følge mig til en af hendes Veninder, Baronesse de Larch, istedetfor til den engelske Gesandts Bal. Blot for at trøste mig en Smule for min Selvfornegtelse, tog jeg en ny Dragt paa, en hvid Florø Kjole og en Krands af grønne Blade.

Madame de Larch, der næsten var jebnaldrende med min Bedstemoder, var lige saa verdslig som hun, men langt fra saa aandrig. Hun modtog Gjester hver Fredag, og gjorde sig uendelig Umage for at drage Folk til sin Salon. Da Musiken, Theen, Isen, Conversationen ialmindelighed var middelmadig, kom de rigtig Elegante der ikke skønderligt uden i Fasten. Ligeledes samlede hun Folk af alle Nationer og af enhver Mening. Den kongelige Ex-Garde spillede her Whist med de afrikanske Generaler, og Russerne og Polakkerne bekæmpede hinanden i Ecarté.

Den Aften bleve vi overraskede ved at finde en sand Sværm. Madame de Larch var i et straalende Humeur. Hun kom os imøde, smilende og klædt i en rød Fløiels Kjole.

„Skjnd Dem,“ sagde hun, „jeg skal gjøre mig Umage for at skaffe Dem Plads. Vi have en fortrinlig Musik, og De skal faae Prinds Alphée at høre.“

Vi havde virkelig megen Besvær med at opdage to Pladser ved et Bord. Ved Siden af min Moder

sad en taus Englænderinde, som slog Takt med en smuk Vifte à la Pompadour. Ved Siden af mig sad to unge smukke Piger, som talte om Maurice Beaavais, om Sobade og om Constantinopels Indtagelse, med Accompagnement af Bas og Oboe.

Paa eengang nærmede en ung Mand sig Midten af Trængslen, arbejdende paa at skaffe sig en Gjennemgang. Dieblitlig glemte mine Naboersker Alt, Hatte, Belger og Kanoner, og udbrode: „Hvor han er smuk! Det er et ædelt Ansigt! Hvilket Præg af Udmærkelse! Det lærer mig at forstaae Franskmændenes Begeistring for den græske Sag. Nu kan jeg forklare mig Lord Byrons frivillige Landflugtighed.“

„Det er for at høre denne smukke Sanger, at jeg iaften har givet Afkald paa at gaae til den engelske Gesandt,“ sagde hendes Veninde. „Man paastaar, at hans Stemme er lige saa smuk som Rubinis.“

Den unge Fremmede fortjente virkelig at tiltrække sig Opmærksomheden. Han var en mærkelig Skønhed. Hans Ansigt var ædelt og regelmæssigt; hans Holdning elegant, hans sorte Dine, paa eengang stolte og drømmende, kontrasterede stærkt mod det flauue Udtryk, der var almindeligt for Salens øvrige Dandsere; hans Smil var fuldt af en sørgmodig Blidhed. Men da han lod høre en Stemme, harmonisk og bærende, brugt med en stor Kunstners Talent, idet han sang en Art græsk Krigsang, blev hele dette letfærdige Auditorium

betaget af Beundring. Versene og Melodien vare af store Kunstnere, og Prindsen syntes at fordoble det Skjønne i Ordene og Tonerne.

„En Salon passer ikke for ham,“ sagde man. „Han burde høres i „La Scala“ i Mailand, med Hæbet i Baggrunden, som Accompagnement til hans Stemme.“

Imidlertid syntes Prindsen ikke at ønske nogen saa storartet Hyldest. Han sang uden Anstrengelse, som en neapolitansk Fister, der nynner en Nationalmelodie medens han laver sine Garn til. I Begyndelsen sang han om Athens Fortid, med Stolthed om Themistocles, senere med dyb Smerte om Athens Slaverie. Tilslidst syntes hans Stemme at oplives ved at fortælle om Fædrelandets nye Opstandelse, dets Befrielse, og idet han spaaede dets nye Udmærkelser. Da han taug, blev der en Raaben Bravo, en Udgjeldelse af Taa-
rer. Man vovede at raabe „Vis“ og kastede Bouquetter til ham, som til en Skuespiller. Prindsen smilede med et nydelig Melancholie, nærmede sig Claveret og begyndte paany, uden at synes hverken stolt eller træet.

Dette ualmindelige Talent adskilte sig fra sædvanlige Sangeres ved det mageløse Udtryk; maaskee slog hans Skjønhed mig ogsaa meget. Hans Stemme havde for længe siden ophørt at lyde, da den endnu klang i mit Hjerte.

„Har Du nogensinde hørt noget Lignende, selv

hos Italienerne?" sagde endelig en af mine Naboersker til sin Veninde. „Skade for det Offentlige, at Prindsen er for stor en Herre til at blive Kunstner. Han hører til en af de bedre Familier i Grækenland og nedstammer paa Modreneside fra en af de franske Hertuger i Athen"

„Jeg troer snarere", svarede min anden Naboerske, „at han nedstammer i lige Linie fra Apollo. Grækenland er og bliver dog Gudernes Land. Er han rig?"

„Uden Tvivl. Man seer ham hver Dag i Boulogneffoven, i en nydelig Tilburh med en udmærket Hest for, og med sin lille Groom, klædt, troer jeg, paa Albanesisk, hvilket tiltrækker sig Alles Blikke."

„Lad os skifte Plads," sagde min Bedstemoder ganske sagte, thi hun kjædede sig ved ikke at tale. „Denne store Biste forstyrrer mig. Det forekommer mig som om den blæste alle Themsens Taager ind i Ansigtet paa mig."

Vi nærmede os Glaveret, hvor der var nogle tomme Pladser, thi Mængden, der havde samlet sig for at høre „Hellenernes Sang", var allerede andetsteds henne. Madame de Larch kom hen til os. Hun samlede Lovtaler ind for sin Concert, ligesom Gadesangerne samle Stillingen.

„Kjære Albine," sagde hun til mig, „De, der holder saa uendelig meget af Musik, De er da aldeles henrykt?"

„Ja det er vist,“ udbød jeg. „Jeg har aldrig hørt noget Lignende. Jeg kan forstaae, at denne Sang alene kan reise en Armee.“

Neppe vare disse, temmelig uoverlagte Ord komne over mine Læber, førend jeg saa mig om aldeles forvirret. Jeg mødte Brindsens Dine, og det samme melancholske Smil, der tidligere havde slaaet mig, traf mig, som om det havde været bestemt for mig. Jeg troede at bemærke, at han spurgte om mit Navn, og idet jeg rødmede og saa hen i den anden Ende af Salonen, hørte jeg ham sige de Ord:

„Smuk som Bellebe!“

Dengang havde jeg endnu ikke læst „Martyrerne“, men følte mig dog smigret af hans Ord. Qvinderne modtage Complimenter uden at forstaae dem. Om Natten laae jeg længe vaagen uden at kunne falde i Søvn. Hellenernes Sang lød uophørligt i mine Øren. Den næste Dag stod jeg op, idet jeg haabede snart at høre den igjen. I flere Dage følte jeg kun Tomhed i Verden. Aldrig var denne Gensformighed af Lugs og Fornøielse forekommen mig saa uværdig til min Opmærksomhed.

Da jeg den følgende Søndag gik ud af Saint-Sulpice med min Bedstemoder, stjalbede jeg ved at see Brindsen staae lænet op mod en Ville i Kirken, alvorlig, bestandig forklædt og Ansigtet ophøst af Skindet gennem Kirkeruderne. Til min store Forbauselse bukkede

han dybt. Jeg rødmede, idet jeg gjengjeldte hans Hilsen, og lod som jeg ene beskæftigede mig med min Bedstemoder.

Imidlertid fornøedes disse tilfældige Møder en Maanedstid saa ofte, at jeg fik en svag Mistanke om at Prindsen gjorde det forsætligt. Det bestemte Blik, hvormed han betragtede mig, bragte mig til at troe det. Vi bevægede os i den samme Verden. Jeg saae ham paa Baller, i Theatret, paa de elysæiske Marker, i Kirken. Altid i sorte Klæder; han dandsede ikke, han spillede ikke; han talte kun lidt og sjældent om almindelige Gjenstande. Men naar Rogen talte til ham om Grækenland, da gav hans Fædrelandskjærlighed ham en mærkværdig Veltalenhed. Kun hørte jeg ham, til min store Sorg, aflaae at synge.

„Slet Intet? En Romance?“ sagde Madame de Larch til ham.

„Nei,“ svarede han, „de Landfngtige kjende kun deres Fædrelands Melodier, og de volde mig Smerte.“

„Kjære Prinds,“ indvendte den forekommende Baronesse, „De er ingen Landfngtig, endstjøndt vi vilde forsøge at holde Dem tilbage med Magt, hvis De vilde reise.“

„Fribilligt eller ikke, er det altid Landfngtighed,“ svarede han „Althen er død, og dets Børn kunne kun tale om det som om en Grav. De kjender Lord Byrons

Bers: „Grækernes skønne Fødeland, Du er ikke mere, og dog er Du udødelig!“

„Det er saa længe siden at Lord Byron skrev dette“, svarede Madame de Largh. „Nutildags veed man, at de have en ung smuk Dronning, og at Deres Hofballer ere lige saa glimrende som vore.“

Man spurgte Prindsen om dette nye Hof, om dets Etikette, eller man spurgte ham om det var sandt, at man i Athen kjørte i Fiacerer og Omnibusser, at man i Grækenland var nødt til at komme Eggeblommer i Raffen, istedetfor Gløde, og at den unge Dronning havde hos Palmira ladet forfærdige en Dragt, der var lidt tyrkisk, for at holde sit Triumphindtog i Solens Fødeland.

Imidlertid bevarede Prindsen en fuldkommen Tilbageholdenhed og en ærbødig Holdning ligeoverfor mig, saaat hans Opmærksomhed ikke kunde gøre mig forlegen. Jeg troede ofte selv, at mine Formodninger vare indbildte; men jeg følte en ny Interesse i Verden, og jeg hengav mig med Glæde til dette hidtil ukjendte Indtryk, som gav de mindre Ting paa en Spadseretour eller ved en Soirée Værdie.

Snart indtraf Omstændigheder i mit Liv, der rev mig ud af mine Drømme.

Jeg fik en ubentet Selskabsøster. Den ældste af mine Cousiner blev pludselig sendt til os af sine Forældre, under Paaskud af at hun skulde fuldende sin

Opdragelse, men maaskee af en Misundelsesfølelse over min Lykke, i Sammenligning med deres Moder. Det var en vakker Pige paa sytten Aar; smilende som en Page, henrykt over at skulle forlade Franche-Comté for Paris's Skyld, men halvt bedøvet af Rhyederne i den Verden, hvis Skikke og Manerer jeg fik til Op-gave at lære hende. Min Bedstemoder blev forundret ved at finde hende noget landlig og sagde, at hun traadte ind i en Sal, som En tramper omkring i en Eng og vender Hø. Min lille Overlegenhed i Elegance var maaskee tilstrækkelig til at forhindre, at nogen stor Fortrolighed opstod mellem Noëmi og mig; desuden lod min Cousine altid vente paa sig. Hun smilede naar jeg drømte. Vi kunde ikke forstaae hinanden.

Det er nu længe siden at jeg har talt til Dem om min Tante. Fra den Dag, da hendes Søn gik ombord i Toulon som Cadet, havde hun tilbragt flere Aar i Bretagne, idet hun ikke havde Mod til at opgive Shnet af Habet. Hun skrev os nu og da til, gav os nogle nøiagtige Detailler om Georgs fjerne Reiser og om sine korte Ophold i Rennes. Men paa den Tid Noëmi kom til os, modtog vi et Brev fra Madame de Bracieux, der underrettede os om, at hendes Søn havde faaet nogle Maaneders Permission og at de begge vilde komme og tilbringe denne Tid i Paris eller paa Landet, sammen med os.

En saadan Rhyed kunde ikke komme mere ubelei-

ligt. Jeg havde en Følelse af at min Tantes Nær-
værelse aldeles vilde forstyrre det ideale Liv, som jeg
troede mig skabt til.

En Dag modtog vi et Kort fra Baronessen,
hvorpaa var skrevet med Blyant:

„I den hellige Agnes's Navn! kom imorgen!”

Vi fandt Salen fuld af Folk og Blomster; imel-
lem alle disse Bouquetter bemærkede jeg en af Violer og
hvide Camelier, der syntes mig simplere og friskere end
de andre. Jeg beundrede den.

„Ikke sandt, den er nydelig?” sagde Madame de
Largh til mig. „Jeg vil fortælle Prindsen, at De er af
min Mening, thi det er af ham jeg har faaet den,
saabel som dette smukke Album med græske Landstaber.”

Medens jeg forlegen bladede i den smukke Bog,
havde Baronessen ikke forladt mig.

„Mon det ikke skulde være mplant at faae Prind-
sen til at synge Hellenernes Sang iaften?” sagde
hun.

„Jaften”, udbød jeg stammende, „han vil vist
ikke kunne afflaae Dem det.”

Mdm. de Largh fjernede sig. Jeg fulgte hende
ikke med Dinene, men vedblev at blade i Albummet.
Et Dieblif efter sang Prindsen.

Jeg hører endnu denne saa tjære Melodie. Denne
Gang havde jeg vanskeligere ved at skjule min Forvir-
ring. Jeg følte denne ædle Græfers Blik brænde paa

min Pande. Jeg troede, at det var for mig han sang, og jeg følte en dyb Taknemmelighed og Glæde.

Da jeg kom ud af Salonen, fandt jeg i min Raabe en Bouquet, ganske som Madame de Laigys. Jeg tog den uden at sige Noget, og skjulte den for Noëmis nysgjerrige Blikke.

Nogle Dage derefter toge vi til et Bal, som gaves i Casino. Min Cousine, der var henrykt over at skulle see en stor Fest, kunde ikke blive smuk nok, og forarsagede derved, at vi kom seent afsted. Vi fik meget daarlige Pladser. Jeg søgte i Mængden en eneste Person, som jeg dog ikke fandt. Min Bedstemoder, der kjædede sig over ikke at kunne snakke, kritiserede den moderne Sværm. „Det er ikke den rette Verden,“ sagde hun, „det er som et Marked!“ Noëmi længtes efter Ballerne i Besançon, hvor hun dansede hele Natten. Vi bleve enige om at tage tidlig hjem, men det var kun med uendeligt Besvær at vi naaede Forsalen. Neppe vare vi komne der, førend min Bedstemoder og jeg udstødte et Skrig af Forstrækkelse. Vi vare blevne skilte fra min Cousine. Efter en piinlig Søgen og en lang Venten kom hun ganske bestrøket til os; bedækket med en rød algierst Kappe af Casimir, som hun havde faaet fat paa istedetfor sin egen.

„Na!“ udbød hun, „hvilket Arbejde at komme igjennem denne Sværm. Jeg fulgte efter to Damer, hvis Hovedphnt lignede Eders, og dersom ikke en høi,

fortklædt Herre havde været saa god at tage sig af mig, vilde jeg have været fortabt!"

„Han er her dog;" sagde jeg til mig selv. „Han vaager over os." Jeg bebreidede mig, at jeg ikke havde kunnet opdage ham i den brogede Mængde, thi det faldt mig slet ikke ind, at denne fortklædte Herre kunde være en Ubekjendt.

Vi vare imidlertid endnu ikke færdige med vore Plager; vore Tjenestefolk vare ikke til at finde. Uden Herrer, imellem en gammel Kone og en ung Tusentast af Pige, vidste jeg ikke, hvorledes jeg skulde berolige mine Slægtninge. Medens vi overlagde Sagen, kom vi til at fryse. Pludselig kom en ung Groom, klædt paa Græsk, hen til min Bedstemoder og sagde meget ærbødigt til hende:

„Min Herre har befalet mig at tilbyde Fru Marquisen hans Bogn."

„Hvem er din Herre?" sagde min Bedstemoder overrasket.

„Prinds Alphée Michaélis!"

Jeg følte mig meget ilde tilmode. Denne Stilling forekom mig saa piinlig, at jeg vilde have taget Flugten og udsat mig for at gaae hjem, tiltrods for mine hvide Silkefæ. Mine Venner dømte anderledes.

„Jeg kjender Ingen af det Navn", sagde min Bedstemoder til den hemmelighedsfulde Tjener; „men da din Herre gjør mig saa smukt et Tilbud, tager jeg

imod det, thi vi udsætte os for at blive knuste i dette fatale Casinos Port, eller for at frhse ihjel paa Trappen, inden vi kunne komme til Grenellesgaden.

Tilbudet blev altsaa modtaget. Da vi vare komne tilvoans, fortalte Noémi om Berraults Eventyr og om Brindsen, der altid kom de Ulykkelige tilhjelp. Min Bedstemoder, der havde glemt Hellenernes Sang, fattede aldeles ikke den Fremmedes Høflighed.

Idet hun steg op ad Trappen, sagde hun: „Jeg maa nødvendigviis træffe denne Brinds et Sted, for at takke ham. Jeg har en svag Erindring om at have hørt hans Navn hos Madame de Larch. Det er maaskee en af hendes Nattergale. Jeg skal tale med hende derom. Det lader til at man har bevaret Høfligheden i Grækenland. Siden Franskmændene have begyndt at besatte sig med Erobringer, have de optaget alle Robonationernes Feil.“

Da min Bedstemoder igjen kom til Madame de Larch, fortalte hun hende virkelig Historien.

„Ah! det er fortrinligt!“ udbrød vor Vertinde, og ilede bort, for at opsøge Brindsen, som hun fandt i Nærheden af Pianoet, og trak ham med sig hen til os, for at præsentere ham. Min Bedstemoder takkede ham for hans Høflighed imod os og indbød ham til at besøge os, uden at tænke paa, at det kunde være farligt at lade en saa glimrende Fremmed komme i vor

Cirkel. Man glemmer hurtigt Faren for den Alder man selv ikke mere har.

Saaledes fik Brindsen Udgang til vort gamle Hôtel. Min Historie vil nu komme til at ligne saa mange andre unge Pigers.

Alphée kom nu næsten dagligt i vort Huus, og hans hele Optræden, der var saa forskjellig fra de andre unge Herrers, henrykkede fuldstændigt min Bedstemoder.

Saaledes forløb hurtigt to Maaneder. Vi vare i Begyndelsen af April, da Madame de Bracieux og hendes Søn ankom. Imod Sædvane modtog min Tante ikke et Bærelse hos sin Svigermoder; hun sagde, at hun og George vare tagne ind paa Hôtel Maurice, og tilføiede, at da hun og hendes Søn længtes meget efter at tage paa Landet, haabede hun, at vor Reise ikke blev opsat for længe.

Bed Tanken herom følte jeg en pludselig Skjælven. En elsket Gjenstand holdt mig tilbage i Paris, og Bracieux, mit kjære Bracieux, syntes mig lige saa slemt som Bastillen. Min Bedstemoder samtykkede imidlertid med Glæde i dette Forslag. Hun var træt af Vinterens Fornøielser, og længtes efter at see sine Uble-træer blomstre.

Dette tjente ikke til at stemme mig gunstigere mod min Tante. Hun var altid den Samme. Der gives Kvinder, som synes skabte til at forblive i et evigt Efteraar, uden at have kjendt Foraar eller Sommer,

og uden at frygte Vinteren. George, der nu var Lieutenant, var bleven Mand. Han var ligefrem og venlig i sit Væsen, havde et rart Ansigt, men jeg fandt ham dog ubetydelig. Han kom meget ubeleiligt, det var maaskee Grunden til at jeg ikke syntes om ham.

Da Prindsen næste Gang saae mig, blev han slaaet af min Sorgmodighed. Han syntes endnu mere bedrøvet over vor Skilsmisse end jeg.

„Jeg vil forsøge at arbejde imod Skjebnen; jeg skjælver for at være uheldig. Madame de Larch er min Veninde, og har tilbudt mig at være mig i Families Sted under mit Ophold her. Hun vil sikkert hjælpe mig.“

Da Madame de Larch den næste Dag lod sig melde, skjælvede jeg over hele Legemet, og mit Hjerte bankede voldsomt. I Begyndelsen talte hun om lige-gyldige Ting, om den nye Opera „Lucia di Lammermoor“, om den engelske Gesandts Bal, om de sidste Bæddeløb, ja selv om Stormogulens Død. Min Tante, der ulukkeligvis var tilstede, syntes ganske bedøvet. Endelig reiste Baronessen sig og bad om Tilladelse til at tale et Par Ord ene med min Bedstemoder.

Hvor jeg ventede paa Udsaldet af den Samtale med en feberagtig Utaalsmodighed. Jeg svarede adspredt paa nogle Ord, som Madame de Bracieux henbødte til mig. Noémi snakkede heldigvis for os Begge.

Da min Bedstemoder kom ind i Stuen igjen, syntes hun meget fortrædelig.

Lidt efter fjernede min Tante og Noémi sig, og min Bedstemoder tog nu Ordet:

„Denne stakkels Madame de Larch er en meget vakker Person, men hun har en stor Feil, nemlig at ville gjøre sig hele Verden forbunden, stifte Ægteskaber og forløse Folk med hinanden. For ti Aar siden vilde hun have, jeg skulde gifte mig med en gammel engelsk General, der er død i et Anfald af Brede, som hans Had til Bourbon'erne havde opvakt, og der bestandigt reiste med sin Papegoie og sin Læge. Idag gjelder det Dig! Hun tilbyder mig Prinds Michaélis som Mand til Dig. Nu ja, mit Barn, Prindsen er en vakker Mand, men jeg har ikke Lyst til at sende Dig til Grækenland, for at du skal døe af Sult; og det lader til at han Intet eier; nogle Rester af en Formue maaskee, eller nogle Sparepenge, der tillade ham at holde et lille Kjøretøi og bære Handsker. Det er altfor Lidt til To.“

„O! kjære Moder, jeg ønsker Intet hellere, lad mig blive lykkelig!“

„Hvorledes!“ udbrod min Bedstemoder, der følte sig krænkhet ved at opdage en Comedie, som hun troede var bleven spillet for at narre hende. „Du kan saaledes bedrage mig? Og jeg, der kun tænkte paa Dine Fornøielser og Din Lykke, Du tager saaledes Bestemmelser

uden mit Vidende og Samthkke, og leer maaskee endda ad mig gamle Tøsse!”

Forgjebes stræbte jeg at retfærdiggjøre mig; min Bedstemoder var vred og vilde Intet høre. Jeg havde for første Gang dybt fornærmet hende.

„Din Tante“ sagde hun, „havde Ret i at dable min Eftergivenhed imod Dig. Nu forstaaer jeg det fuldkomment!”

Hvor jeg var trøstesløs, hvor Livet syntes mig umuligt at udholde. Som et stakkels forkjælet Barn havde jeg aldrig lært at lide og at give efter. Uden Mod, uden Kraft negtede jeg at forlade mit Værelse, ja endog at spise; jeg tilbragte Nætterne uden Sovn og Dagene uden Hvile. Dette nedbrød hurtigt min Sundhed, da jeg allerede var angreben af Vinterens Forhstelser, og jeg fik en heftig Feber. Jeg saae bestandig min Bedstemoder og min Tante ved mit Hovedgjerde. De talte sagte og med ængstelig Stemme.

Snart blev jeg behandlet af Paris's bedste Læger. Man anbefalede mig Ro. Min Bedstemoder kom til at tænke paa min Moder, der var død af Sorg over sin Mand; hun blev bange. Lægerne paastode, at selv mine mindste Onsker maatte opfyldes; de ordinerede mig Lykke. En Dag kom min Bedstemoder ind i mit Værelse, omfavnede mig kjærligere end hun pleiede og sagde: „Kjære Barn! Har Du lyst til at reise? Jeg maa kjøbe Sundheden til Dig for enhver Priis. Hr.

Marjolin taler om at sende Dig til Pyrenæerne; eller er det alene Luften i Athen, der kan kurere Dig?" Derpaa tilføiede hun bevæget: „Vær lykkelig paa Din Viis, min Datter, og Guds Villie stee!"

Jeg kastede Dinene omkring mig, ligesom en Fange, hvis Fængsel man aabner for ham og som bliver blændet af Lyset udefra. Ved Siden af mig laae en Bouquet Violes. Jeg stammede, jeg græd, jeg loe paa eengang. Jeg var fuldstændig lykkelig.

Fra det Dieblif svandt min Shgdom bort i Hast. Hver Dag bragtes mig en ny Bouquet. Snart blev min Lænestol rullet ind i Salen. Det var en smuk Dag i April. Alt syntes at tilsmile mig den Dag. Alphée ventede paa mig. Jeg søgte forgjeves at tale til ham, jeg kunde kun i Taushed række ham min afmagrede Haand.

Foraaret kom ikke hurtigt nok til Grenellegaden; man sendte mig derfor til Bracieux. Denne Gang reiste jeg gjerne, men betingede mig, at Prindsen skulde følge med. Forgjeves talte man til mig om det Passende og om Stik og Brug; jeg blev ved min Paastand. Jeg nærede en Gjerrigs Frygt, der ei tør lade sin Skat komme sig af Hænderne. Min Bedstemoder paasthændede da selv Forberedelserne til Brylluppet, som skulde holdes i al Stilhed i Landsbyens Kirke.

Under min Shgdom var min Tante kommen hver Dag for at tilbyde min Bedstemoder sin Tjeneste; men

jeg vilde Intet have at gjøre med hende; jeg foretrak Mademoiselle Laurent.

Da jeg var i Bedring, ledsagede George sin Moder til os; han var kold og aandstrubørende, og syntes bestandig at have travlt med at komme bort igjen.

Det blev bestemt, at min Bedstemoder, Alphée og jeg skulde tage afsted i smaae Dagreiser, og at min Cousine, min Tante og George skulde komme i den næste Uge. Noémi var henrykt herover. Jeg fandt min Reise deilig.

Vi tilbragte en mageløs Uge paa Bracieur, mine gamle Bogetræer syntes mig som gamle Venner at tage Deel i min Glæde. Alphée læste Lord Byrons, Lamortines og flere Andres Digte for mig. Han læste smukt, med en blød og klangfuld Stemme; til andre Tider foretog vi Reiser i Grækenland; med Kortet for Dinene fulgte vi Veien fra Marseille. Det var ikke i Italien eller i Schweiz at vi foretog vore Udflugter; nei, det var i Athen. I Tanterne besøgte vi allerede Colus, Minerva og Hermesgaden. Min Bedstemoder smilede til mig og bragte mig tilbage til Paris og Bracieur.

At, denne lykkelige Tid varede kun kort; min Tante og hendes ledsagere ankom; fra den Tid forsvandt vor Rolighed for en piintlig Tvang.

Jeg bemærkede snart, at ingen af de Nyankomne syntes om Prindsen. I Begyndelsen søgte jeg at bringe

Harmonie tilbeie i vor lille Kreds, men jeg maatte snart opgive det.

En Aften bad min Bedstemoder Prindsen om at synge den græske Sang. Det gamle Piano paa Bra-
cieux var haardt og forstemt; mine Hænder rystede, da jeg accompanerede. Denne Gang syntes Ingen at bryde sig om Sangen. Min Bedstemoder gjorde Prindsen en hverdagsagtig Compliment, skjøndt hun slet ikke havde hørt efter. George og Noémi bladede sammen i et Album af Charlet, og jeg troede at see hende sende mig et tvært Diekast. Krænket nærmede jeg mig Alphée. Vi talte hele Aftenen om Musik. Hvormeget onskede jeg ikke i det Dieblik at kunne frigjøre mig for denne piinlige Tvang og under en anden Himmelegn søge den Frihed, jeg længtes efter.

En Morgen bragte min Bedstemoder Alphée et Brev ved Frokostbordet; Synet deraf alene lod til at forvirre ham, og han puttede det i Lommen uden at læse det.

„Vær saa god at læse det!“ sagde min Bedstemoder; „det bringer Dem maaskee Efterretninger fra Paris eller Athen.“

Prindsen vilde det imidlertid ikke, og jeg lagde Mærke til at han pludselig holdt op at spise; han forlod Selskabet strax efter Frokosten og kom tilbage til Salen med mørke Skyer paa sin Pande.

Dette Brev gav mig Meget at tænke paa. To

Dage efter modtog han et andet. Denne Gang havde jeg Leilighed til at kaste et Blik paa det og saae, at det var skrevet med en fin og let Haand; Papiret duftede af Ambra og var rosenrødt. Brindsen modtog ligeledes denne Gang Brevet i Tausshed, men syntes mere fortrædelig end overrasket; han fortsatte sin Frokost, og istedetfor at gaae bort strag efter, gav han sig til at tale med mere Liv end sædvanligt. Det var mig dog ikke muligt at bekæmpe min Uro.

Om Aftenen sad hele Familien ude paa Terrassen og kun jeg alene var i Stuen, da Alphée traadte ind og med nogle kjærligt bebreidende Ord lagde Brevet i mit Skød. Jeg stod op, gik hen til en Lampe, og læste der Brevet, som kun bestod af nogle Linier, der kaldte Alphée i Hast til Paris, for at afgjøre en vigtig Forretning. Det var det Hele. Jeg var ligesom de Feige, der blive modige naar Faren er forbi, og bebreidede mig min Mistillid til ham. Jeg gik ud til de Andre. Alphée talte naturligviis om sin Afreise og sagde Grunden dertil. Min Bedstemoder afbrød ham:

„I min Ungdom blev man altid hvor man var, og lod Procuratorerne afgjøre Forretningerne!“

„Onsker Du det?“ sagde Brindsen sagte til mig.

„Nei, min Ven!“ svarede jeg; „det vilde jo være at nære Tvivl om Dig!“

Det var en deilig Aften. Vi drak Thee paa

Terrassen, man var mere munter end sædvanlig. Kun George var taus og tankefuld.

„Du tænker sagten i dette Dieblig paa de smukke, stjerneklare Nætter, som Du har tilbragt paa Dækket af Dit Skib?“ sagde min Bedstemoder til ham.

„Ja, det gjorde jeg virkelig,“ sagde han, idet han smilede med en vis Bitterhed; „og paa de smukke, vel-lugtende Roser, som jeg snart skal forlade, for atter at indaande Tjærelugten!“

Denne Sætning slog mig; den mindede mig om min barnagtige Dumhed.

„Er det muligt,“ tænkte jeg, „at George kan bære Nag saa længe?“

Jeg henbødte derfor nogle venlige Ord til ham om hans forestaaende Afreise, men han svarede mig med en saadan Kulde, at jeg hurtigt trak mig tilbage.

Den næste Dag reiste Alphée. Jeg var ganske rolig da han tog bort, og følte ingen Angest. Adskillelsen skulde kun være en Uge, og Længselens Dage have ogsaa noget Fortryllende ved sig.

Prindsens Afreise stemte mig venligere mod min Familie. Jeg blev elskværdig og forekommende mod min Tante, venlig mod George, smilende mod Noémi. Den første Dag gik godt, og om Aftenen var jeg glad ved at være ene med mine Tanker. Idet jeg lagde mine Ringe i en lille Toiletæske, blev jeg overrasket ved

at finde et Papiir skjult paa Bunden; jeg aabnede det hurtigt og læste:

„En Person, der har tusinde Grunde til at hade Dem og dog føler Medlidenhed med Deres Ungdom og Uerfarenhed, giver Dem et godt Raad. Giv uopholdeligt Afkald paa Prinds Alphée Michaelis. Hvis De foragter dette Raad, styrter De Dem frivilligt i en Afgrund. Alt beroer nu paa Dem selv!“

Overrasket og forfækket ringede jeg heftigt paa min Kammerpige, for at faae Underretning om denne Skrivelse; efter et Dieblis Betænkning fattede jeg imidlertid den Beslutning at gaae forsigtig tilbærks, naar jeg udsurgte hende. Hun var en ung Bondepige fra vor Landsby, og havde tjent os med megen Trost. Hun forsikrede mig, at hun ikke havde lagt Billetten i Kisten. Jeg læste flere Gange denne frygtelige Bille. Jeg gav George eller Noémi Skylden. Den næste Morgen iagttog jeg nøie deres Ansigter, for at opdage Noget; men der var Intet. Snart sagde min indre Stemme mig ogsaa, at ingen af dem kunde begaae en saa grusom Handling. Om Aftenen gik jeg urolig op paa mit Værelse. En ny Bille laa i Kisten og indeholdt følgende Linier: „Bogt Dem! De staaer paa Randen af en Afgrund. Opryk modigt de giftige Blomster, som bedækker den. De vil da see den i al dens Rædsel. For Deres Lykkes, for Deres Livs Skyld

opgib den utaknemmelige Mand, der aldrig har elsket Dem!”

Det vilde blive for vidtløftigt at affskrive alle de Breve, jeg saaledes modtog. I en Uge forfulgte disse gruelige Billetter mig overalt. Jeg fandt dem i en Bog, jeg læste; i en Bouquet, for mine Fødder; i Alleerne, hvor jeg spadserede, og hver Aften i min Toiletæske.

Alphée skrev et venligt Brev til min Bedstemoder, i hvilket han beklagede, at Forretningsmændenes tyranniske Langsomhed tvang ham til at blive endnu en Uge i Paris. Da jeg ikke havde Nogen at betroe mig til og ikke kunde udholde min Smerte længer, bestemte jeg mig til at skrive til Prindsen og bede ham paa det Indstændigste om at komme tilbage.

Efter at have skrevet dette Brev om Morgenens, befandt jeg mig bedre. I den blinde Tillid til den Elskede ventede jeg Alt af Alphée: Beskyttelse, Lykke. Det forekom mig, at jeg havde været et Legetøj for en Ondskab, som et Ord af ham var tilstrækkeligt til at tilintetgjøre.

Jeg kom til Frokosten, mindre bedrøbet end de foregaaende Dage. Min Bedstemoder bemærkede det og sagde:

„Du har det bedre idag, Albine! Jeg gratulerer. Kom ikke ind i Dramaet for et Par Dages Fraværelse. Lad os blive i Vaudevillen; det er det eneste Slags

Comedie, hvori jeg mener at vi endnu have Lov til at spille en Rolle. Men siden vi tale om Drama, have I hørt, at her eksisterer en hvid Dame?

Enhver spurgte. Jeg hørte til med en bestræberlig Uro.

„Har du ikke forsøgt at efterligne Ridder Avenel, George? Du, der dog bærer samme Navn som han.“

„I hvilket Taarn skal man tilbringe Natten, for at see denne hemmelighedsfulde Dame?“ spurgte Madame de Bracieux smilende. „Er hun ung, smuk? Taler hun om Fortiden eller om Fremtiden?“

„Hun er ung, tænker jeg,“ sagde min Bedstemoder. „I min Alder glemmer man sig ikke i Taarne for at efterligne Nogen; hvis hun taler, bør det være om Fremtiden, thi Enhver kender sin Fortid, og det lønner sig kun daarligt at fortælle om den; men jeg har Uret i at falde hende „den hvide Dame,“ hun er tvertimod ganske „fort“, som Marlboroughs Page, med et tæt Slør, der skjuler hendes Træk. Man siger, at hun boer tæt herved, hos nogle fattige Folk, hvem hun uden videre giver Guld for en Emule Brød.“

„Jeg frygter for,“ sagde min Tante, „at denne Ubekjendte ikke er nogen vandrende Græshoppe.“

„Det er ligemeget,“ udbrød Noémi, „jeg kan ikke mere sove roligt. Men betragt dog Albine, hun er ganske bleg! Hun er syg!“

Da jeg mærkede, at jeg var Gjenstand for den

almindelige Opmærksomhed, beherskede jeg mig saa godt jeg kunde. Min Bedstemoder gav Barmen og mine Nerver Skylden. Hun aabnede et Vindue og lod mig trække frisk Luft. Jeg fik endelig Lov til at gaae op paa mit Bærelse, idet jeg foregav at have Hovedpine.

Efter nogle Timers Forløb gik jeg hen til Toilet-æfken og fandt der følgende Billet:

„Det er paa Tiden, at De endelig faaer Sandheden at vide. Alphée Michaëlis kan aldrig ægte Dem. Hvis han vovede at føre Dem til Alteret, vilde De falde for hans Fodder, badet i Blod. Hvis De har Mod til at erfare Alt, kom da iaften Kloffen Otte ved Parkens yderste Gitter. De skal da selv kunne bedømme Deres Skjebne!“

I den exalterede Stemning, hvori jeg var, betænkte jeg mig ikke et Dieblit.

„Jeg vil gaae!“ udbrød jeg, „der komme hvad der vil; jeg bryder mig ikke længer om Noget“

Jeg fuldførte i Hast mit Toilet, thi jeg havde begyndt at klæde mig af, badede mine Bine med koldt Vand og syntes nu at være roligere. Kloffen slog halv Otte, da jeg begav mig til det frygtelige Stepnemøde. I det Dieblit jeg naaede Gitteret, der adskilte Haven fra den ydre Park, fik Lyden af Skridt mig til at skjælve. Jeg standsede forfækket. En bekjendt Stemme naaede mit Øre, det var Georges.

„Du er meget modig, Cousine,“ sagde han til

mig i en Tone, der var lidt drillende, „saaledes at løbe omkring i Parken paa denne Tid. Du kunde let møde en eller anden Landstrøjer.“

„Jeg er ikke bange,“ sagde jeg, „det forsikrer jeg dig. Jeg har nu gaaet i denne Park siden jeg var Barn, uden at møde Andre end opskræmmede Spurve.“

„Vil du modtage min Arm?“ spurgte George med mere Venlighed.

„Nei Tak! Jeg trænger til frisk Luft, og det vilde være altfor egenkjaerligt at holde dig tilbage her, naar man uden Tvivl savner dig oppe i Stuen.“

„Der er Ingen, der savner mig, Albine, og jeg kan ikke saaledes forlade dig,“ vedblev min Fætter efter et Dieblisk Pause. „Det er længe siden jeg opsogte dig for at tale med dig; tillad mig at benytte denne Leilighed. Af Frygt for at blive afbrudt, vil jeg strax henvende et Spørgsmaal til dig: hvorfor behandler du mig som Fiende?“

„Som Fiende, George?“

„Ja, som Fiende, og det lige fra min Barndom, uden at jeg nogensinde har kunnet begribe hvorfor. Jeg bebrejder dig det ikke, man saaer undertiden en ufrivillig Mobbhdelighed for et Menneske; jeg troer, kjære Cousine, at du i dette Dieblisk onsker en Vens Raad, og jeg kommer for frit at tilbyde dig mit Ven-skab, hvis du vil tage imod det.“

Jeg prøvede at fremstamme et Svar, en Retfær-

diggjørelse, men det var mig umuligt. Dette uventede, ligefremme Tilbud havde afvæbnet min Stolthed. Han vedblev:

„Du skal ikke betro mig nogen Hemmelighed, som det vil være dig piinligt at fremsføre. Jeg skal tale for dig. Hvis jeg tager feil, kan du rette mig. Du er kommen her iasten, ikke for at trække frisk Luft, men for at møde En, der vil gjøre dig ulykkelig; en uværdig Skabning, der staaer i Forbindelse med den samme Person som du. I flige Tilfælde, Albine, er en Kvinde raadsvild, hun er bange; hun henvender sig til sine Forældre eller til en Ven, der kan blotte en Intrigue, som kunde dræbe hende!“

Disse Ord bleve fremførte med en Værdighed og et Udtryk af Sandhed, som rørte mig dybt.

„Nuvel, George!“ udbød jeg, „jeg er villig til at modtage den Beskyttelse, du tilbyder mig, men paa een Betingelse! det er, at hvad der end kan skee, maa Du ikke røbe min Hemmelighed for min Familie, ikke engang om det var i min egen Interesse.“

„Det giver jeg dig mit Væresord paa,“ svarede han, „dit Navn er mit, denne Sikkerhed maa være dig tilstrækkelig. Lad mig nu fortælle dig, hvorledes jeg har erfaret din Hemmelighed. For nogle Dage siden fandt jeg ved Foden af en Busk, medens jeg spadserede her i Parken, en Billet uden Udskrift eller Adresse. Jeg læste den, og til min store Overraskelse

indeholdt den Trusler i en melodramatisk Stil, som kun kunde gjelde dig. Naar jeg tænkte paa det forfærdede Udtryk, som du for nogen Tid siden havde i dit Ansigt, var jeg sikker paa, at du blev martret med flige Skrivelser. Bed at høre tale om den sorte, tilfløede Dame, der boede tæt herved, kaldt min Mistanke paa hende; hun gik aldrig ud, men en af Slotets Folk kom hver Dag til hende. Victor havde hver Dag en lang Samtale med denne Dame. Denne Person har altid forekommet mig at være en Hnfler, som ei fortjente den Tillid, der vistes ham. Jeg truede ham med at angive ham og derved faae ham jaget bort. Han tilstod da Alt. Han fortalte, at Damen var en halvgammel Skuespillerinde fra et lille Theater paa Boulevarden, som længe havde boet med Prindsen i et Hôtel i Faubourg Saint-Honoré; at hun, fortviblet over at han forlod hende, havde kaldt ham til Paris under et falsk Foregivende, forat hun kunde bekæmpe dig her og bringe dig til at give Afkald paa ham. Den ulykkelige stjælbende Victor fortalte mig ogsaa, at han havde besørget hendes Billetter ind i dit Værelse og andre Steder. Du behøver nu ikke, Albine, at gjøre mig en piinlig Tilstaaelse; men for din Roligheds Skyld, i vor fælles Families Navn, bønfaller jeg dig om at tillade mig at træde i dit Sted ved dette Møde. Da skal denne Kvinde komme til at stjæle;

nu er det hendes Tour, og jeg skal befrie dig fra en krænkende Forfølgelse“

Jeg var gruelig ulykkelig. Jeg havde ladet ham tale uden at afbryde ham; jeg havde hørt paa ham, som en Forbryder hører paa Dommeren; men tilsidst brød mine heftige Følelser frem:

„Bed du da ikke,“ udbrod jeg, „at det gjelder mit Livs Lykke? Bed du ikke, at hvis jeg er bange, da er det ikke Matten jeg frygter for, det er for at tabe alt det Haab, der knytter mig til Livet; denne Kvinde har maaskee løiet; skal jeg afstaae den Mand, jeg agter og elsker, alene ifølge hendes Bidnesblyd?“

„Nei visseelig ikke, jeg skal gjøre Alt hvad der kan gjøres, for at erfare Sandheden. En saadan Kvinde fortjener ingen Tiltro; hvis hun ikke kan bevise, hvad hun siger, reiser jeg imorgen med din Fuldmagt til Paris, jeg skal nok finde Prindsen der, jeg skal forelægge ham Sagen; hvis han kan retfærdig gjøre sig, kan du endnu blive lykkelig.“

„Lad mig gaae alene, George, bedre end Nogen er jeg istand til at blotte denne Kvindes Løgn og Bagvaskelse!“

„Nei!“ svarede han med Fasthed, „det er umuligt; jeg kan ikke samthkke, Albine, i at lade dig være ene med en saadan Skabning. Jeg vil ledsage dig, eller træde i dit Sted. Blot for denne ene Gang maa du betragte mig som din Broder!“

„Gaa da,“ sagde jeg; „men huff, at jeg lægger mere end mit Liv i dine Hænder!“

Jeg støttede mig til hans Arm. Hvor var nu mit Mod henne? Mit Legeme skjælvede; jeg havde hverken Kraft eller Villie. Vi gik langsomt, uden at tale et Ord; kun da vi kom tæt hen til Veranden, hvisttede han til mig med bevæget Stemme:

„Albine, jeg takker dig!“

Jeg gik ind i Stuen for at vente paa hans Tilbagekomst. Efter to evige Timers Forløb traadte han ind, alvorlig, fordybt i sine Tanker, og undgik at see paa mig. Han sagde, at nogle uopsættelige Forretninger kaldte ham til Paris næste Dag.

„Alverden rejser da!“ udbrød min Bedstemoder; „det er en smitsom Syge. Uden Tvivl træffer du Prindsen; siig da til ham, at i min Alder kan man ikke finde sig i at vente, og at jeg længes efter at see, om Albine vil være smuk som Rone.“

Den næste Morgen gik jeg ned i Stuen. Som jeg havde formodet, var George der.

„Hvad sagde hun om ham?“ spurgte jeg urolig. „Jeg vil vide Alt. Skjul Intet for mig, som for et fngt Barn. Jeg har Styrke til at bære Alt, undtagen Ubisheden!“

„Jeg bør siige dig Sandheden,“ svarede George, „men det er et grusomt Hverv. Denne Kvinde kan have løiet, men hun siger, at Prindsen er dig ubær-

dig; at han feigt har forladt hende, uagtet han har lovet hende Egtteskab; han har haabet, at hun ikke havde Mod til at hevne sig, af Frygt for at miste ham for bestandigt. Hun siger endvidere, at han, uagtet han har eiet Titlen af Prinds til sit Navn, dog ikke eier nogen Formue; men da han har Smag for at ødsle, har han levet af at spille i Smug og har begaaet Falsk, som hun har taget Deel i, hvilket hun vil bevise mig, da ogsaa hun idag tager til Paris."

Jeg udstødte et Rædselskrig, derpaa blev jeg stum, ubevægelig og vovede ikke at slaae mine Dine op.

"Jeg gjentager endnu engang, denne Kvinde kan have løiet," sagde George.

Idet han sagde disse Ord, udtrykte hans Stemme ikke, at han meente dem. En indre Stemme i mig sagde ogsaa, at mod en ærlig Mand kunde saadanne Bestyldninger ikke reises.

"Jeg har endnu Eet at spørge om," sagde min Fætter, "har du skrevet Breve til ham, eller givet ham nogen Erindring om dig?"

"Eet Brev, et eneste," svarede jeg, "men bryd dig ikke om det, jeg bekymrer mig ikke mere om Noget i Verden, Alt er tabt for mig!"

I dette Dieblis bleve vi afbrudte af Familien, der vilde hilse paa George inden hans Afreise. Da man meldte Bognen, omfavnede han sine to

Mødre, Noëmi kysede han uden videre paa Panden, men jeg havde neppe Kraft til at række ham Haanden; han trykkede den til sine Læber med et Diebligs ufri-villige Omhed og Agtelse, der rørte mig dybt. Da han var reist, følte jeg en Tomhed, som jeg ikke havde ventet.

En Uge forløb uden at vi hørte et Ord fra George eller Brindsen. Men en Aften hørte vi Hestetrampen; mit Hjerte slog heftigt; jeg skulde nu modtage Livet eller Døden.

„Der er George! Der er George!“ lød det muntert. Denne Gang havde jeg ikke Kraft til at rejse mig, idet jeg frygtede for at fremskynde det afgjørende Dieblif. Min Fætter traadte hovedkulds ind, søgende mig med Dinene. Hans overordentlige Blegghed, hans forvirrede Miner havde sagt mig nok. Han greb heftigt min Haand, idet han tilkastede mig et medlidende og smerteligt Blik.

Jeg erkjendte da, af den voldsomme Rystelse, jeg følte, at jeg endnu havde haabet. Jeg forblev imidlertid rolig; jeg havde ingen flere Taarer.

Snart tog min Bedstemoder George's Arm for at spadserere med ham paa Terrassen, saaledes som hun pleiede. Hun stødte sig uden Tvivl haardt til den, thi han kunde ikke tilbageholde et let Smertesskrig. For første Gang saae jeg min Tante forglemme sin

føddvanlige Holdning og Rolighed, og hun udbrød forskrækket:

„George! Du er saaret i Armen. Du har duelleret. Jeg havde allerede gjettet det af din Blegghed!“

„Det er Intet, aldeles Intet!“ sagde George i en saa ubestemt Tone, at Ingen indvendte Noget. „En Rift. Jeg beder Eder ikke at tale mere herom.“

Jeg kunde ikke tvivle. George havde duelleret for min Skyld, han havde bobet sit Liv for mig, og i min dybe Egentjærlighed havde jeg ikke kunnet ane denne Fare.

Den næste Morgen traf jeg George ene i Stuen, paa den Tid, da de andre Beboere af Slottet vare paa deres Værelser.

„Fætter,“ sagde jeg, „jeg kommer ikke for at takke dig; en Erkjendtlighed, som min, lader sig ikke udtrykke med Ord. Du har været min Broder, min eneste Ven, min Redningsmand.“ Min Stemme svigtede. Jeg kunde ikke fortsætte.

„Jeg har opfyldt en gruelig Sendelse, Albine,“ svarede han, da han saae mig roligere, thi i nogle Dieblikke havde man kun hørt min Gulten: „Hvis du har Styrke til at høre mig, skal jeg give dig en Forklaring af hele Sagen.“

„Sig Alt nu med det Samme,“ svarede jeg. Fra imorgen ønsker jeg, at en evig Tausshed skjuler det Forbigangne. Men jeg har endnu en Tjeneste at bede

dig om, den sidste. Underret Bedstemoder og Tante om det Skete; siig dem hvad du veed; bed dem om ikke at gjøre nogen Hentydning til min Sorg eller at hde mig Trøst. Jeg veed, jeg fortjener Bebreidelser, men jeg haaber af deres Godhed, at de ville forskaane mig derfor."

Med den største Delicatsse fortalte George mig nu hvad der var hændet. Han gav mig det Brev tilbage, som jeg havde skrevet til Brindsen. Jeg rev det i Stykker og gjorde nogle Skridt for at forlade Stuen. Da jeg paa Dørtærskelen kastede et Blik tilbage, saae jeg George staae lænet op til et Meubel; han var alvorlig, bleg og mat af sit Saar. Jeg gik tilbage til ham, uden at han hørte mig, og idet jeg lagde en Haand paa hans Arm, sagde jeg sagte til ham:

"Tilgiv mig, George, jeg lider saa meget, at jeg fortjener en Smule Medynk!"

"Med mit Livs Opoffrelse" svarede han, "vilde jeg gjøre dig lykkelig, hvis jeg kunde, jeg forstaaer dig og beklager dig af mit ganske Hjerte."

Min Bedstemoder og min Tante kom til mig samme Aften. Min Bedstemoder græd. Hvor jeg bebreidede mig disse Taarer, jeg, der kun burde glæde og trøste hende.

"Hvorfor havde Du dog ikke en Smule Tillid til din Familie, Albine?" sagde min Tante. "Det

havde været meget naturligere at henvende dig til os, end til George!”

„Ah!” udbød jeg; „jeg er meget skyldig. Min største Feil er, at jeg har udsat George's Liv for Fare; det bebrejder De mig vistnok meest!”

„Hans Saar er meget let,” svarede min Tante paa sin sædvanlige rolige Maade. „Ikke destomindre har han kun gjort sin Pligt. Du har ingen Broder, og saaledes er han vor Families eneste Repræsentant her!”

Min stakkels Bedstemoder gjorde, uagtet sin Alder, uhyre Anstrengelser for at adsprede mig. Min Tante var venlig og forekommende. Alligevel følte jeg mig geneert ligeoverfor hende. Min muntre, smilende Cousine gjorde utrolige Forsøg paa at more mig. Men min Ungdom var forbi!

Dog, det er især om George at jeg vil tale til dig, George, som jeg først da lærte at kjende. Han behandlede mig med overordentlig Agtelse og en Delicatesse, som man sjelden finder hos Mændene. Naar nogen Hentydning bragte mig til at rødme, ledede han strøg Samtalen hen paa noget Andet; og skjøndt han aldrig lod til at ville adsprede mig, skete det dog altid. Ja, mit kjære Barn, det var en moralsk Forbedring, jeg undergik, og han stod mig trolig bi.

Saaledes hengik en Maaned, i hvilken jeg virkelig var meget beklagelsesværdig; Enhver havde ogsaa

Medlidenhed med mig; det var en Maaned, for hvilken jeg vilde have givet flere Aar af mit Liv, om jeg kunde have undgaaet den; mine Tanker vende ofte tilbage til den, og det endnu med dyb Bevægelse.

For første Gang fattede jeg Familielivets Behageligheder. Den eensformige Ro, der herskede om mig, og som tidligere havde forekommet mig saa trættende, var mig nu behagelig. Lidt efter lidt kom jeg ud af min Sløvhed; jeg tog fat paa min Naal, mit Blyant. En Dag fik Noemi mig til at aabne Pianoet; jeg spillede nogle Roder, men det angreb mig saa voldsomt, ved de Grindringer, det opvakte, at jeg strax holdt inde, og siden den Tid har jeg ikke kunnet taale at høre Musik. „Hellenernes Sang“ gjenslyder endnu i mit Hjerte som en bitter Grindring.

George havde aldrig i mine lykkelige Dage ladet mig aue de de ædle Følelser, han var i Besiddelse af; han syntes altid rolig og alvorlig, maaskee endog en Smule menneskesky, Noget, der vistnok kom af den Strenghed, hvormed han var bleven opdraget, og af den Afsondring fra Folk, som hans Carriere medførte. Nu derimod trøstede han mig, han viste sig elskværdig imod mig, men rigtignok paa en Maade, der var meget forskjellig fra den, hvorpaa de Mænd ere det, der bære sig saaledes ad af Bane. Ofte fortalte han mig underholdende Historier om sine Reiser, og søgte paa den Maade at lede mine Tanker bort fra det Sted,

hvor vi vare; men han bevarede altid en saa fuldkommen Ligefremhed, at man aldrig kom til at tænke paa, at han søgte at behage.

Ofte forestillede jeg mig med en vis Angest min Fætters nære Afreise; men jeg beroligede mig ved at han blev en Maaned endnu paa Bracieux, og at han vilde komme og besøge os mellem sine Reiser.

En Morgen modtog min Tante et Brev, der syntes at sætte hende i en stærk Bevægelse. Hun rakte min Bedstemoder det. Begge talte et Dieblig sagte sammen. Jeg reiste mig for at gaae, da jeg ikke vilde genere dem, men de bade mig om at blive.

„Min kjære Albine,“ sagde min Tante, „vi kunne ikke lade Dig være ubekjendt med en Familiebegivenhed, som jeg troer du interesserer dig for. George gifter sig!“

„Hvad!“ udbrod jeg aldeles overrasket.

„Det forundrer dig? Ja i Sandhed; vi have Intet talt derom. Det er imidlertid ikke med en Fremmed; det er med Noemi!“

„Noemi,“ svarede min Bedstemoder, „er et Barn endnu. George har i Begyndelsen haft nogle Skrumples i den Anledning. Han syntes, at hans Kousine var for ung til ham, og meente, at en Semand gjorde bedst i at forblive ugift. Han er meget gammel af sin Alder, men min Datter har villet det, og hun har en Søn, der altid adlyder hende.“

„Ja,“ svarede Madame de Bracieux med Fasthed, „jeg finder, det er paa Tiden, at George gifter sig. Hvad han end indvender, saa er det en sød Tanke for en Sømand at vide, at en Familie venter paa hans Tilbagekomst. I hans Fraværelse kan Noemi boe hos sin Moder her, eller hos mig, og hvad den Kvindes Lykke angaaer, der er i George's Hænder, da har man Intet at frygte.“

„Aa ja,“ sagde jeg, dybt bevæget. „Men kan Noemi paa sin Side skjenke ham al den Kjærlighed og Omhed, han fortjener?“

George traadte ind.

„Kom“, raabte min Bedstemoder muntert, „for at tage mod Albines Lykonstning; nu veed hun Alt.“

Jeg gik ham imøde, tog hans Hænder i mine, og sagde til ham med kjærlig og skjælvende Stemme:

„Gud velsigne dit Valg! Gid han vil beskytte Dig mod alle Smerter og skjenke Dig Livets største Glæder!“

Han bukkede, alvorlig, forvirret. Jeg tænkte, at han af Delicatesse mod mig ikke vilde vise sin Glæde.

Det Brev, der var kommet om Morgenens, anmeldte Noemis Forældres Ankomst; de skulde tilbringe nogle Dage paa Bracieux, og ønskede at omfavne de Anforlovede hos os. Der blev nu skyndet paa George's og Noemis Bryllup, og vi vare i fuld Gang med Forberedelserne.

Fra den Dag ophørte vort fredelige Liv. Jeg følte ikke destomindre, at jeg maatte anstrenge mig af alle Kræfter for at synes lidt munter. Noemi viste et vildt og uroligt Parns Glæde, snakkede kun om sine Brudegaver, sine Smykker, og spurgte mig i eet væk tilraads om Bagateller; hendes eneste Drøm var at vise sig paa Ballerne i Besançon i den smukkeste Dragt og ofte at reise til Paris. George var lutter Forekommenhed imod sin unge Brud; han smilede venligt til hendes Daarskaber, men man saa ofte en Aandsfrabærelse og Sørgmodighed hos ham, som man tilskrev hans nærforestaaende Afreise.

Som det altid gaaer paa Landet, foraarsager et Bryllup en Revolution i det Smaae. Man meente at burde indbyde Familier fra Franche-Comté, Benner fra Paris, Naboerne paa Landet. Man maatte arrangere sit Toilette, Dinéer og Ting til Tidsfordriv. Jeg var som Fremmed ved al denne usædvanlige Travlhed. Man undskyldte mig, da man meente, at en Andens Lykke maatte smerte mig. Ak, Blanche, denne Følelse var allerede for flere Maaveder siden uddød i mit Hjerte.

Men jeg følte godt, at naar George var gift, var han ikke mere den gamle George, min Fortrolige, min Broder, min Støtte i alle mine Smertesdage. Vort Benskab kunde ikke være som før; en Anden

havde nu Ret til hele hans Omhed, hans Fortrolighed, ja selv hans Tid. Nej, det var ikke mere George.

Paa Dagen før Bryllupsdagen kaldte min Tante mig ind i sit Værelse. Hun var omringet af Uster. Hendes Ansigt forekom mig koldere end sædvanligt.

„Giv mig et Raad, Albine!“ sagde hun. „See, disse Diamanter har jeg altid bestemt til min Svigerdatter. Indfatningen er gammeldags, men synes Du ikke, at jeg skulde give dem som de ere? Noemi kan jo forandre dem efter sin Smag. Jeg vil ikke gjøre Noget ved dem, og jeg negter ikke, at det vilde gjøre mig ondt at forandre dem.“

Derpaa smykkede hun min Hals og mit Haar med et Halsbaand og Naale.

„De ere meget smukke,“ sagde jeg, da jeg saae mig i Speilet; ved at see mit sørgmodige Ansigt kom jeg ubilkaarligt til at græde.

„Stakkels Barn!“ hvisttede min Tante.

Derpaa sagde hun ved sig selv:

„Jeg havde aldrig troet, at Noemi skulde bære disse Smykker!“ Hun tog en Ring i et Jubeelskrin, og idet satte den paa min Finger, sagde hun:

„Modtag denne Gindring, og gjem den til Minde om mig!“

Min Haand skjælvede, idet jeg modtog denne Gave, der kom saa uventet. Jeg vidste ikke, hvorledes

jeg skulde takke, men kastede mig grædende i min Tantes Arme. Hun trykkede mig til sit Bryst og sagde.

„Du skal altid være min Datter fra Hjertets Side, og naar de Andre ere borte, skal du komme og boe hos mig.“

Der bankedes paa Døren. Det var Noemi, min Bedstemoder og George. Jeg ilede bort, for at skjule mine Taarer; da jeg havde kastet mig paa Knæ, bad jeg til Gud; jeg anklagede mig for Svaghed, Egenkjerlighed og Feighed. Jeg reiste mig endelig roligere, idet jeg tænkte, at Enhver af os bør bære sit Kors hernede.

Jeg aabnede det Juvelsfrin, jeg havde efter min Moder. Jeg tog det skønneste Smykke og løb til Noemi med det.

„Kjære Kousine,“ sagde jeg. „det er min Brudegave. Tænk paa mig, naar du tager det paa.“

Hun takkede mig med Varme og satte sig ned tæt ved mig, for at fortælle mig alle de Lustkasteller, hun havde bygget.

„Du maa boe hos mig, idetmindste en Deel af hvert Aar,“ tilføiede hun. „Jeg kan i Fortrolighed sige Dig, at George, jeg veed ei hvorfor, ikke synes at ønske det. Prøv derfor at være elskværdig imod ham. Jeg troer, han nærer nogen Fordom imod dig.“

„George har Ret,“ sagde jeg. „I et ungt Egtekab er Trediemand altid tilovers. Du behøver ikke

mig, kjære Kousine, og desuden byder min Pligt mig at boe hos vor kjære Bedstemoder."

Noemi var nydelig som Brud; Lykken straaledede i hendes Dine. Da hun kom fra Kirke, skiftede hun Dragt. Hun sagde os Farvel, og ilede med sin Moder til den Bogn, hvori hendes Fader ventede hende; George tøvede et Dieblit, omfavnede sine to Mødre med dyb Bevægelse og vilde gaae. Min Bedstemoder standsede ham.

„Naa, Albine, du omfavner ham ikke? Maaſkee du ikke finder mig her ved din Tilbagekomst, George, tænk derpaa; jeg ønsker, at Albine ſkal være en Søster for dig."

Han trykkede min Haand, og sagde med dæmpet Stemme til mig:

„En Søster . . . altid!"

Den Taushed, der herskede efter disse Ord, bragte mig til mig selv. Min Tante trak sig tilbage. Jeg blev — jeg vilde ikke engang tillade mig at tænke. Men da jeg igjen befandt mig paa mit Værelse, der allerede havde været Vidne til saa megen Sorg og Smerte, græd jeg, og græd længe.

„Hvad er det da, der angriber mig saa stærkt?" sagde jeg til mig selv, forskrækket over denne nye Svaghed. „Den Mand, jeg elskede, tænker jeg idag paa med Ligeindsdighed, men hverken med Had eller Brede. Jeg har en kjær Familie tilbage. George er lykkelig,

eller vil blive det." Men jeg mærkede, at jeg forgjæves søgte at føre mig selv bag Lyset; jeg græd over mig selv, over George, der tidligere havde elsket mig, men som jeg havde stødt fra mig og mistet for evig. —

Næsten tyve Aar ere forløbne siden den Tid, Blanche, og jeg har nu bobet at gjøre Dem denne Tilstaelse, fordi George er død og Noemi bærer et andet Navn. Ja, han er død paa Havet, langt fra Sine. Maaskee seer jeg Dem aldrig mere, lad mig da give Dem et sidste Raad. Hvis Deres Indbildningskraft driver Dem til en øm Følelse, saa vogt Dem. Hengiv ikke Deres Liv til et indbildt Haab. Hvad man ofte foretrækker ved Indtrædelsen i Livet, det er Poesien, Romanen. Alt dette visner, ligesom Blomsten om Efteraaret. Vogt Deres Hjerte for en alvorlig Følelse, og hvis De møder en sikker Ledsager, en alvorlig og øm Ven, da stød ham ikke fra Dem. De kan komme til at elske ham for seent, og da vil De lære, at man aldrig tilgiver sig selv, at have stødt Lykken fra sig, da man kunde have modtaget den.

